

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Gazetesine "Yayın Durdurma" Terörü

Kızıl Bayrak'a cüppeli koruculardan "yayın durdurma" "ceza"sı

Bulduğu her fırsatta Komünist açık alan faaliyetine saldıran sermaye devleti, bu kez karşımıza "hukuk" cüppesi giyerek çıktı. Kızıl Bayrak'ın yayını, "Yazı İşleri Müdürü'nün fiilen görev başında olmadığı" ve "ikametgah olarak bildirdiği adreste bulunmadığı" bahane edilerek, durduruldu.

● Sayfa 2

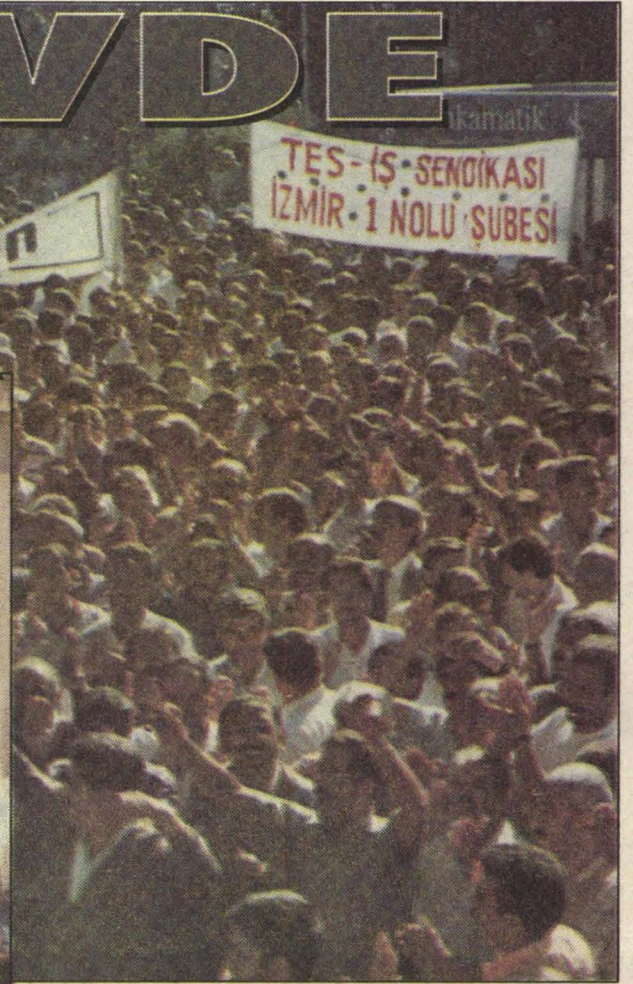
Kızıl Bayrak eski Yazı İşleri Müdürü Güray ÜLKÜ Ümraniye tabutluğunda;

Kızıl Bayrak gazetesinin eski Yazı İşleri Müdürü Güray ÜLKÜ afiş astığı, bildiri dağıttığı ve yazılama yaptığı iddiasıyla 24 Eylül 1995 tarihinde Gebze'de gözaltına alındı. 10 gün süre ile işkenceli sorgulardan geçirilen ÜLKÜ, 3 Ekim 1995'te tutuklanarak Ümraniye tabutluğuna gönderildi.

● Sayfa 23

YÜZBİNLERCE İŞÇİ GREVDE

Yüzlerce devrimci tutsak açlık grevinde

Grev dalgası yükseliyor! Her geçen gün onbinlerce işçi şalter indirerek grevlere katılıyor! İşçiler sokaklara taşıyor, alanlara akıyor. Sermayenin saldırılarına karşı tepkisini, öfkesini haykırıyor.

Grev dalgası karşısında korkan sermaye rejimi grevlerimizi engellemeye, engelleyemediği oranda ise kendi denetimi altına almaya çalışıyor. Sermaye devletinin uşağı sendika bürokrasisi grevleri pespaye bir ücret zammına endeksleyerek, mücadelemizi düşünebilecek en geri sınırlara hapsedebileceğini, enerjimizi öğütibileceğini sanıyor.

Grevlerin başlamasıyla beraber sokaklara taşan eylemlerimizi engellemek istiyorlar. Dev-

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak SUSTURULAMAZ!

Siyasal kriz ve işçi hareketi

CHP'nin koalisyonundan ayrılmasıyla hükümetin dağılması ve ardından haftalarca yeni bir hükümetin kurulamaması vb. düzenin siyasi krizinin derinleşerek artık yeni bir sayfaya evrildiğinin göstergesi olmuştur. Yiğınları faşist baskı ve terör ile sindirerek, şovenizm ile zehirleyerek, futbol, fuhuş, uyuşturucu batağı içine çekip düşkünleştirerek, din afyonu ile uyutarak, açlık, işsizlik tehditi ile terbiye ederek ve her bir koldan gerici siyasal manevralarla oyalayarak bugüne

Devamı 2. Sayfada...

"Yayın durdurma" terörüne rağmen...

Her fırsatta komünist açık alan faaliyetine saldıran sermaye devleti, bu kez karşımıza "hukuk" çüppesi giyerek çıktı. **Kızıl Bayrak**'ın yayını, İstanbul 2. Asliye Ceza Mahkemesinin 1995/105 nolu kararı ile 28.09.1995 tarihinde, "Yazı İşleri Müdürü'nün fiilen görev başında olmadığı" ve "ikametgah olarak bildirdiği adreste bulunmadığı" gerekçe gösterilerek durduruldu. Karar, 29.09.1995 tarihinde tebliğ edildi.

Kızıl Bayrak'ın yürüttüğü kararlı ve militan çalışma uzun süredir düzenin bekçilerinin dikkatini çekiyor. En son, sınıf dayanışması kampanyası

çerçevesinde yapılan afişlemeler sırasında, Beyazıt Karakolu'na bağlı resmi polislerce gözaltına alınarak İstanbul Emniyeti'ne götürülen ve bir günlük gözaltı süresini düz ve ters askıda, cinsel tacize maruz kalarak geçiren iki **Kızıl Bayrak** çalışanına açıkça söylenmişti: İşkenceci mahluklar bir yandan iğrenç "iş"lerini yaparken bir yandan da "**Kızıl Bayrak**'ı en kısa zamanda susturacağız." diye böğürüyorlardı. Yoldaşlarımız, bir kez daha bu insanlık düşmanlarını inlerinde yendiler. İşkencehaneden başı önüne eğik çıkanlar bir kez daha düzenin katilleri oldu.

Öfke içinde, tüm **Kızıl Bayrak**'çıları işkenceye çekeceklerini, komünistlerin tüm faaliyetlerini tasfiye edeceklerini bağırp durdular. Bir daha bu kadar kolay afiş yapamayacağımızı, **Kızıl Bayrak**'ın yayını durduracaklarını savundular. Katillerin tehditleri ve vaatleri bir kez daha havada asılı kaldı.

Elinizdeki broşür komünist faaliyetin durdurulamayacağını göstergesidir. **Kızıl Bayrak**'ı çüppeli terör yoluyla susturduklarını sananların insanlıktan uzak gülümsemeleri bir kez daha yüzlerinde donup kalacak...

Kızıl Bayrak SUSTURULAMAZ!

Siyasal kriz ve işçi hareketi

Baş Sayfadan Devam...

kadar gücbela idare edebilen sermaye iktidarı, artık gelinen noktada siyasi iflas sinyalleri vermeye başlamıştır.

Sermaye düzeni, iktidar gemisini, "iktisadi kriz" ve "Kürt ulusal kurtuluş hareketi karşısında çözümsüzlük" durumuyla belirlenen siyasi kriz dalgaları içinde bata çıka yüzdürmeye çalışıyordu. 1991 yılında köşeye sıkışmaya başladığını anlayınca erken seçim yolunu tuttu ve işbaşına getirdiği DYP-SHP koalisyonuna, krizi her iki cepheden de aşmak için büyük umutlar yükledi. SHP'yi bir çengel olarak kullanarak, hem ulusal hareketi ezmeyi, hem işçi ve emekçi hareketinin taleplerini bastırmayı, hem de özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma başta olmak üzere sermayenin saldırı politikalarını hayata geçirerek emperyalist ekonomi ile entegrasyon yolundaki engelleri temizlemeyi program edindi. Bu dönemde, yükselttiği sömürgeci özel savaş ve giriştiği kitle katliamlarına rağmen Kürdistan'daki özgürlük ateşinin büyümesine engel olamadı. İşçi ve emekçileri ise vaatlerle oyalayarak taleplerini bastırmakta ve kazanılmış haklarını gasp etmekte belirli bir başarı elde etti. Ama sonuçta düzen, iktisadi ve siyasi krizini aşmak açısından herhangi bir gelişme sağlayamadı. Krizini ertelemekle yetindi. Borç batağına gömülmüş bağımlı kapitalist ekonominin çürük zemini, ekonominin altını oyan rantıye vurgunlarının yanı sıra sömürgeci savaşın yükünü daha fazla taşıyamayınca 1994 yılında yeni bir iktisadi kriz dalgası patlak verdi.

Düzen krizi atlatacak için, emperyalistlerin direktifleri doğrultusunda işçi ve emekçilere yönelik saldırısının şiddetini artırdı, kapsamını genişletti. Bunun yıkıcı sonuçları, işçi ve emekçi yığınlarını sadece hükümet ile köprüleri atmasına değil, düzenden gelecek umutsuzluğunun artmasına ve birbirine kenetlenmiş düzen partileri ve devlet kurumları ile arasındaki güven bağlarının iyice zayıflamasına neden oldu. Gazi emekçi halkının anti-faşist direnişi bu koşul ve dinamikler üzerinden patlak verdi ve siyasi süreçlerde bir dönüm noktasını işaret etti. Gazi direnişi, siyasi krizin artık tüm diğer süreçlerin seyrinde belirleyici bir rol oynayacak kadar derinleştiğinin bir göstergesi oldu.

Kesintisiz saldırıya rağmen iktisadi krizin aşılamaması temelinde mevcut hükümetin iş göremez hale gelmesi, gitgide, sermayenin acil ihtiyaç duyduğu saldırıların istenen hız, şiddet ve kapsamda hayata geçirilmesinin önünde ayak bağı olmaya başladı. DYP-CHP hükümeti onca makyaja ve vitrin değişikliğine rağmen hızla ıskartaya çıktı. Kitlelere hükmetme, tabanlarını denetim altında tutma, ilişkiler yumağı içinde tıkanan siyasal/iktisadi süreçlerin önünü açma imkanlarını da büyük ölçüde kaybetti. Tüm bunlar gözetildiğinde son hükümet bunalımının ve CHP'nin hükümetten ayrılma manevrasının, siyasi krizin derinleşmesinin nedeni değil, tersine bir sonucu olduğu açıkça görülür

Geçen 4 yıl içinde CHP'nin demokrat maskesi düşmüştür. Sosyal demokrasinin sermaye uşağı yüzü, geniş yığınlar nezdinde açığa çıkmıştır. CHP, bu haliyle, hem siyasal bir parti olarak tükenişe doğru sürüklenmekte, hem de düzenin ihtiyaçları açısından işlev göremez hale gelmektedir. Bu durumda CHP hükümette kalma koşulu olarak kendisi için daha fazla arpalık, işçi ve emekçiler için ise fazladan birkaç kırıntı talep etmektedir. Ancak bu koşullarda, işçi ve emekçi hareketini dizginlemeyi ve kendi siyasi geleceğini kurtarmayı bir ölçüde başarabileceğini düşünmektedir. Aksi takdirde ise hükümetten ayrılma ve muhalefete geçme eğilimindedir. Böyle bir manevra ile, kirlenen imajını yaklaşan seçim dönemi içinde yenileyerek, geçen dört yılki pisliklerini örtbas etmenin, kapitalist saldırı ve sömürgeci savaştaki suç ortaklığını unutturmanın, rüşvet ve yolsuzluklar çamuruna batmış kara yüzünü aklamanın, ve böylece işçi ve emekçi kitlelere yeniden çengel atmanın hesabı içindedir. Düzenin solundaki tehlikeli boşluk, devrimci arayışların önünü kesme ve militan mücadele dinamiklerini bastırma ihtiyacı da, CHP'nin bu manevrasını düzen açısından kabul edilebilir kılmaktadır.

CHP'nin hükümet ortaklığına alınması ya da alınmaması seçenekleri, önümüzdeki dönemde işçi ve emekçilere yönelik saldırının yumuşak mı, yoksa sert mi olacağı ikilemi üzerinden tartışılmamaktadır. Saldırı sert olacaktır. Tartışılan şudur: CHP bu haliyle hükümet ortağı olursa mı sınıf hareketi daha kolay dizginlenebilir, yoksa hükümet dışında kalıp işçi ve emekçileri yakın markaja alırsa mı? Bir diğer tartışma konusu da, CHP'nin işçi ve emekçileri yakın markaja almayı başarıp başaramayacağı ve buradaki tehlikeler ve riskler sorunudur. CHP'nin koalisyon dışı kalıp göstermelik de olsa muhalefet yapmak zorunda ka-

lacağı koşullarda, bu durum, kendi niyeti ve iradesi dışında, işçi ve emekçi kesimlerin mücadele dinamiklerini kışkırtan bir sonuç yaratabilecektir. Menzih bahanesi ve işçi dostu demagojisi ile hükümetten ayrılan Baykal'ın ve şürekasının kafasında asıl yanıt aradıkları sorular bunlardır.

Ama CHP'nin hükümetten ayrılması ve bunun yaratacağı sonuçlar, siyasi krizin sadece bir yönünü; buzağının görünen yüzünü işaret etmektedir.

Erken bir seçim; hem seçim ekonomisi iktisadi krizi derinleştireceği için, hem de seçim sonrası mevcut siyasal bölünmüşlük sorunu ortada kalarak siyasi krizi derinleştireceği için düzen açısından bir çıkmaz sokaktır. MHP'nin içinde doğrudan yer aldığı yeni bir MC denemesi; işçi ve emekçi muhalefetini, sınıfsal, ulusal ve mezhepsel temellerde toplumsal kutuplaşma ve çatışma dinamiklerini ve anti-faşist mücadeleyi kışkırtacağı için düzen açısından bir başka kabustur. ANAP-DYP koalisyonu; mevcut partileri kısa sürede yıpratacağı ve tekeli sermayeyi gelecekte ANAP gibi bir yedek atından mahrum bırakacağı için düzen açısından bir diğer açmazdır. Azınlık hükümeti ya da geniş tabanlı uzlaşma hükümeti; hızlı ve güçlü adımların atılması gereken kritik bir dönemde iç dalaşların ve iç hesapların pamuk ipliğine bağlı bir icra organının hantal ve zayıf kalacak olmasından dolayı düzen açısından bir başka karanlık yoldur. DYP-CHP hükümetinin devamı da; mevcut hükümet bunalımının iktidarsızlığa dönüşerek devamından başka bir sonuç vermeyecekti. Bu seçeneklerin hiçbirisi siyasi krizin gerçek kaynakları gözetildiğinde mevcut kilitlenmenin önünün açılması açısından temel bir farklılık sunmamaktadır.

Kurulacak hükümetin temel dayanağı dün olduğu gibi yarın da sermaye devletinin faşist baskı ve terör aygıtları olacaktır. Ama IMF'nin direktif göndermesi, MGK'nın karar alması, ve meclis denilen MGK noterinin bunu onaylaması, alınan bu kararların istenilen tarzda hayata geçirilebilmesi anlamına gelmemektedir. Düzenin asıl çıkmazı, alınan bu kararların, tavizsiz ve tereddütsüz hayata geçmesini sağlayacak bir siyasal idareyi, mevcut toplumsal/iktisadi koşullardan, sınıfsal/siyasal güç ve dengelerden, geçmişin birikimi olan çelişkiler yumağından ötürü, hangi yol ve yöntemle olursa olsun, var edemiyor oluşudur. Bugün için siyasi krizin de gelip düğümlendiği nokta burasıdır. Düzen bu çözümsüzlük seçenekleri içinde kötünün biraz daha iyisini bulmanın ve bir süre daha idare edebilmenin arayışı içindedir.

Sermaye iktidarı bu seçeneklerden birinde karar kılacaktır. Hangisinde karar kılınacağı, işçi sınıfının, Kürt ulusal hareketinin ve Türkiye devrimci hareketinin önündeki temel sorun ve görevler açısından işin özünde bir şey değiştirmeyecektir. Önümüzdeki döneme ilişkin olarak şimdiden gözetilmesi gerekenler şunlardır: Birincisi, işçi ve emekçilere yönelik sınıf saldırısının şiddetlendirilerek sürdürüleceği gerçeğidir. Bugünkü siyasi krizin düğüm noktası ve sermaye düzeninin en hayati ihtiyacı budur. Kapitalist talan ekonomisinin ve sömürgeci kirlı savaşın çarklarının dönebilmesi buna bağlıdır. Gümrük birliği ve emperyalist dünya ile entegrasyon yolunda ilerlemek buna bağlıdır. Hükümet bunalımının, CHP'nin koalisyondan ayrılmasının, 700 bin kamu işçisinin toplu sözleşme sürecinin tıkanmasına ve grevlerin başlamasına denk düşmesi ve onun üzerinden patlak vermesi bir tesadüf değildir. ANAP ve faşist MHP'nin bile işçi dostu postuna bürünmek zorunda kalmaları sebepsiz değildir. Önümüzdeki yakın dönemde siyasi krizin düğümünün nasıl çözüleceği, sınıfa yönelik saldırılar ve sınıfın bu saldırılara karşı sergileyeceği direniş düzeyi tarafından belirlenecektir.

İkincisi, bu saldırının temel dayanağı olan faşist devlet baskısı ve terörü, resmi ve sivil, her iki koldan da yükseltilecektir. MGK'nın hazırlayıp meclise gönderdiği ve sadece Kürdistan illerinde değil, tüm TC sınırlarında olağanüstü hali öngören son güvenlik paketi, devrimci ve komünist güçlere yönelik kesintisiz saldırılar, faşist yasa ve yasakların bile yetmediği yerde işçi direnişlerinin üzerine jandarma dipçisi, polis copu ile gidilmesi, faşist baskı ve terörün daha da kolaylaşacağını şimdiden açığa çıkan göstergeleridir. Bu koşullarda iktisadi-demokratik kayıpların önüne geçilebilmesi ve kazanımların elde edilebilmesi için, faşist devlet ve terörüne karşı militan, kitlesele mücadele görevleri, yakıcı bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır.

İsyan damarına kan gerekmektedir. Sınıf devrimcileri; görev başına!

YÜZBİNLERCE İŞÇİ GREVDE

Yüzlerce devrimci tutsak açlık grevinde

Baş Sayfadan Devam...

letin en yetkili organı MGK: "grev sokakta yapılmaz" ve "haddinizi bilmezseniz grevleri engelleriz" tehditleri ile karşımıza dikiliyor. İhanet şebekesi Türk-İş bürokrasisi aynı amaçla mitinglerimizi, eylemlerimizi erteleme kararları alıyor.

Türk-İş Genel Başkanlık seçimlerine yatırım yapan Bayram Meral bir yandan keskin sözlerle "oy"larımızı garantilemek, öte yandan ise ince taktik ve manevralarla bizi "oyun"a getirmek derdinde. 7 Ekim Ankara eylemini iptal etmek için Dinar'daki depremde dem vuran, hükümetin olmadığı bir ortamda yüz binlerce işçinin sokaklara taşınamayacağını söyleyen sendika bürokrasisi adım adım grevleri atmaya hazırlanıyor.

Onlar hükümet boşluğunu bu ihanete dayanak yapmaya çalışıyorlar. "Zor durumda olan devletimiz"den bahsedip, bir kez daha bizden fedakarlık yapmamızı istiyorlar. Bir yandan hükümet boşluğunu grev sürecini dümura uğratmak için malzeme olarak kullanırken, diğer yandan da yeni kapsamlı bir saldırı için yolu düzlemeyi hedefliyorlar. Önce işçileri kırıntılar karşılığı satacaklar, ardından ise sermaye kaşıkla verdiğini kepçeyle geri alan yeni bir saldırıya girişecek. Özelleştirme, tensikat, sendikasılaştırma, öncüsüzleştirme, sefalet ücreti, kazanılmış haklara saldırılar, kirli savaş bütçesi, devlet terörü ... aşına olduğumuz tüm bu saldırılar önümüzdeki dönemde daha da yoğunlaşacak.

Bugünkü haliyle ücret artışı ile sınırlandırılmış bir grev bazı kırıntılar elde etmemizi sağlayabilir belki. Ne var ki kapitalist sömürü düzeninin karşısına politik bir güç olarak dikilmediğimiz sürece, bize yönelen saldırılar karşısında peşinen kaybetmiş olacağız.

Bugün her tarafından dökülen sermaye devleti hâla bizi açlığa ve sefalet mahkum edebiliyor. Karşısında birleşik-militan ve politik bir sınıf hareketini görmediği ölçüde saldırılarını sürdürebiliyor. Biraz başımızı kaldırdığımızda, sermaye iktidarını rahatsız eder duruma geldiğimizde en azgın devlet terörüne başvuruyor. Sermaye devletinin en yetkili organı MGK bize tehditler savurma, eylemlerimize yasaklar getirebilme cesaretini buluyor.

Sermaye MGK tehditleri ile karşımıza çıkmayı

cesaret ediyorsa, devlet terörü karşısında sesimizi yükseltmediğimiz içindir! Kirli savaşın yükünü bize ödettiriyorsa kardeş bir halkın katline seyirci kaldığımız içindir! Tüm bunlara dur demeden baskı ve zulümle, terör ve vahşetle döndürülen sömürü çarkı da durdurulamaz! Sermayenin topyekün saldırısı püskürtülemez!

Bu ülkede zulüm gemiyi azıya almışsa; ülkenin direnen, savaştan en yiğit evlatları sokakta, evde, zindanda alacakça katlediliyorsa; ulusal özgürlük ve eşitlik bayrağını yükselten bir halk faşist-sömürgeci bir savaşla kıyımdan geçiriliyorsa; yüzbinlerce işçi sefalet ücretine mahkum ediliyor, bir kalemde sokağa atılabiliyorsa; direnen işçi ve emekçiler karşılarında polis copu, jandarma dipçigi, MGK kararlarıyla devlet terörünü buluyorsa bu grev burjuvaziye, sendika bürokrasisine, MGK'ya inat sokakta yapılır! Bu grevin okları bizzat sermayeye çevrilir! IMF reçetesine, özelleştirmelere, örgütsüzleştirmelere, tensikatlara, işsizliğe, sefalet ücretine, devlet terörüne, kirli savaşa karşı yönelen gerçek bir direniş işçi-emekçi barikatlarında örülür! Kurtuluş yolu, dünün uysal ücretli kölelerinin devrimci bir uyanışla silkinerek zincirlerini koparmasıyla açılır!

Sermaye devletinin tek amacı vardır; o da bu görkemli uyanışın önüne geçmektir. Devrimci düşüncenin işçi ve emekçi sınıflarla buluşmasını engellemektir.

Devrimcileri katlederek, işkenceden geçirerek, kaybettirerek, taş duvar, demir kapı ardında ta-

butluklara gömerek bunu başaracağını sanan faşist sermaye rejimi yanılıyor! Her türlü engele rağmen sermaye düzenine karşı devrim ve sosyalizmin bayrağını yükseltenleri gördüğünde ise daha çok azgınlaşıyor. Buca cezaevini bir kan gölüne döndüren ve 3 devrimcinin şehit olmasıyla sonuçlanan katliam, bunun en son, en iğrenç kanıtıdır!

Genelde tüm devrimcilere, özelde ise devrimci tutsaklara ipinden kurtulan itler gibi saldıran sermaye devletinin unuttuğu bir şey var: Devrimci irade karşısında onların sis bombası, silahı, copu, zinciri hükümsüzdür. En vahşi işkence ve şiddet yöntemleriyle devrimcinin karşısına çıkan askeri, özel timi, polisiyle tüm uşak takımı diz çözmeye mahkumdur. Buca cezaevinde 3 devrimciyi katleden, onlarcasını yaralayan faşist sermaye devleti döktüğü kanda boğulmaktan kurtulamayacaktır!

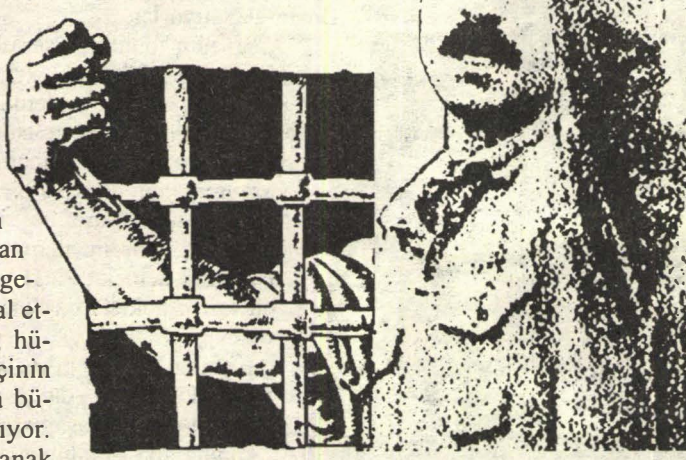
Rüzgar eken fırtına biçer! Nasıl ki işçi ve emekçilere dayatılmak istenen tarifsiz sefalet ve baskı koşulları düzene er veya geç ezilen sınıfların devrimci öfkesi olarak geri dönecekse, devrimci tutsaklara yönelik azgın saldırılar da sermaye devletine devrimci bir isyan olarak geri dönecektir. Dönüyor!

Bugün yüz binlerce işçi sermayenin saldırılarına karşı grevdeyken, binlerce devrimci tutsak da süresiz açlık grevine yatarak canı pahasına devrimci direnişi yükseltmektedir. Bizzat bedenini bir silaha dönüştürerek sömürgeci sermaye rejiminin karşısına çıkmaktadır!

Öyleyse gün direniş günüdür! Buca Cezaevi'nde devrimci tutsakların sermayenin faşist saldırıları karşısında kurduğu barikatlar yükselmeli, çoğalmalı, güçlenmelidir. İşçiler, emekçiler, devrimci güçler, tüm demokratik kitle örgütleri, sosyalist-devrimci basın ve kendisine insanım diyen herkes açlık grevlerine destek olmalıdır!

İşçi sınıfı zindanlardan yükselen bu yiğit direnişe kulak vermelidir! Buca'nın hesabı grev boylarında sorulmalıdır! Cezaevinde devrimci tutsakların sermayenin faşist saldırıları karşısında kurduğu barikatlar grev ve eylem alanlarına taşınmalı, yükselmelidir.

Unutmayalım ki, sustukça sıra bize de gelecek. Üretimden aldığımız güçle, tek yumruk, tek ağız devrimci haykırışlarla sermaye devletinin karşısına militan bir tarzda dikildiğimizde ise özgürleşecek olan yalnızca biz değil, tüm ezilenler olacak!

Sermayenin Saldırılarını Püskürtelim!

**Kirli Savaşa Son!
Kardeş Kürt Halkına
Özgürlük!**

**Sefalet Ücretine,
İşçi Kırımına,
Özelleştirmeye,
Taşeronlaştırmaya
Hayır!**

**Emekçilere Sınırsız Söz,
Basın ve Örgütlenme
Özgürlüğü!**

**Genel Grev, Dayanışma
Grevi Hakkı İçin
Mücadeleye!**

Topyekün Direnişe!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Devlet Terörüne Son!
Ümraniye, Eskişehir
ve Diğer Tabutluklar
Kapatılsın!**

**Sivas'ın, Gazi'nin,
Buca'nın Hesabını
Soracağız!**

**Zindanlar Boşalsın!
Devrimci Tutsaklara
Özgürlük!**

**Kahrolsun Ücretli
Kölelik Düzeni!**

Yaşasın Sosyalizm!

Saldırıyı püskürtünceye dek GREV!

kararlılığını çeşitli biçimlerde sergiliyorlar. Söngü zoruyla dayatılan "yasal çerçeve"ye üretimden gelen gücün yasasını dayatıyorlar.

Ama tüm bunlar sermayenin saldırılarını püskürtmek, krizin faturasını sermayeye yüklemek için yeterli midir? İşçiler ne istiyorlar, isteklerinin ne kadar bilincindeler? Kazanmak için diş diş bir kavga şart olduğuna göre, ve bu örgütlenme, disiplin, ihanete karşı uyanıklık demek olduğuna göre, bu kritik noktalarda durum nedir?

Bütün işçiler bilmelidir ki, bugünkü grev dalgası toplumsal-siyasal yaşamı adeta bir karabasana döndüren sömürü ve zulüm ağlarına yönelmeden, ücret pazarlığıyla kırılsa eğer,

sermayenin bugünkünden çok daha yoğun, çok daha kapsamlı saldırılarına davetiye çıkartılmış olacaktır. Sermaye, başta özelleştirme olmak üzere, çokdaha kapsamlı saldırılar için pusuya yatmıştır ve havayı koklamaktadır. Hava işçiden yana dönebilir, saldırılar püskürtülebilir, emekçi sınıfların toplumsal-siyasal yaşamını katı bir cendereye alan faşist kuşatma kırılabilir. Ama bunun temel koşulu, işçi sınıfının kırıntıları reddedip, yarattığı değerlere, yarattığı dünyaya sahip çıkmasıdır; kafasını ücret

bordrosundan kaldırıp, temel toplumsal-siyasal sorunlara çevirmesidir. Bunun kavgasını vermesidir. Ve bedeli her neyse ödemeyi göze almasıdır.

Ne var ki, bu kavga sermaye ile elbirliği içerisinde işçi sınıfını yeni ihanet belgelerine mahkum etmek isteyen sendika bürokrasisinin önderliğinde verilemez. % 150 enflasyonun olduğu, yoğun ve sistemli bir devlet terörünün ezilen yığınları bir kat ezdiği, kirli bir savaşın yürütüldüğü bir ülkede işçi sınıfının enerjisini % 40'lık bir zam kırıntısı için çarçur etmek... İşte ihanetin, soysuzluğun resmi ancak bu kadar net çizilebilir.

"Enflasyon nedeniyle ücretlerde meydana gelen kaybın telafi edilmesi için" greve çıkılacak, 95 trilyonu alınca "zararın yarısı" tazmin edilmiş olacak ve böylece sermayenin topyekün saldırılarının katlanılmaz bir hal aldığı bir dönemde, Türkiye işçi hareketi tarihinin en büyük ve yaygın grev dalgalarından biri "sisteme, ülkeye, hükümete zarar vermemesi için" bitirilecek! Böylece işçi sınıfı "ülkenin birliğini, bütünlüğünü, huzurunu kaçırarak davranışlardan" sakınmış olacak. Bu ağza kulağımız aşınadır bizim. Budil, sermayenin dilidir. Her sıkıştığında emekçiler sersemletmek için başvurduğu şaşmaz yöntemidir egemenlerin ve onların çanak yalayıcılarının.

Sendika bürokratlarının grev kararı almış olmaları hiç kimseyi yanıltmamalıdır. Türk-İş'in döğüşü kayıpkı döğüşüdür. Sermayenin IMF patentli ücret politikası "sıfır zam"dır (sıfır fazlaca serin geldiği için % 5,4'lük bir cila vurulmuştur) ve toplu sözleşme görüşmeleri 9 aydır sürmektedir. Tıpkı 3 Ocak, 20 Temmuz "iş bırakmaları"nda olduğu gibi işçi sınıfının söndürülemeyen mücadele isteğini örgütsüz, ön hazırlıksız, içi boş bir greve çıkarak yatırtmayı ve çözmeyi hesapladıkları muhakkaktır. Kuşkusuz ki, toplu sözleşme görüşmelerinin Genel Kurul dönemiyle üst üste gelmesi faktörü de söz konusudur.

Sermaye devleti, Türk-İş'in hiçbir ciddi ön çalışmada bulunmadığı bu eylemler derolünü hakkıyla oynayacağından çok fazla endişe duymuyor. Keskin sözlerin ardında Türk-İş'in geleneksel uzlaşmacı, hain yüzünün saklandığını çok iyi biliyor. Ne var ki, eylemler üzerindeki inisiyatifin taban basıncını çok daha fazla duyan alt kademe sendikacıların eline geçeceğinden ve böylece de grevler üzerinde denetim kurmanın giderek zorlaşacağından kaygılanmaktadır. MGK'nın grevleri ertemele tehdidi ile son dönemde sermaye devletinin alt kademe sen-

5 Nisan'dan başlayarak giderek tırmandırılan sermayenin genel saldırısı karşısında işçi sınıfının bugüne dek ortaya koyduğu tepkiler, düzene geri adım atıracak bir kapsam ve içeriğe ulaşamadı. 20 Temmuz'dan 5 Ağustos'lara kadar ortaya konan tüm mücadele isteğine rağmen sınıfın enerjisi her defasında sendikal ihanetin çanağına akıtılarak boğulabildi.

Ne var ki, her sonuçsuz eylemin, her başarısız çıkışın emek saflarında yarattığı moralsizliğe rağmen işçi sınıfının mücadelesi azmi dinmedi. Aksine öfke büyüdü, kararlılık arttı.

Türk-İş'i, aylardır duyarsız kaldığı ve 680 bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşmelerin tıkanması karşısında bir dizi grev kararı almaya iten de esasta bu taban basıncı oldu. Bugün işçi sınıfı yeni bir eylemlilik sürecinin içindedir. Grevler tüm ülke çapında yayılmakta, her gün grev dalgasına on binlerce yeni işçi katılmaktadır. Grevler gösterilere dönüşmekte, sokaklara taşmaktadır.

Grevler bir ön hazırlıktan ve taban örgütlülüğünden yoksun bir şekilde ve sendika bürokrasisinin sinsi manevralarıyla doğrudan bağlantılı olarak gündeme gelmiş de olsa, bıçak kınından çıkmıştır. Neyi, ne kadar keseceğini gelişmeler gösterecektir.

Hareket hali hazırda ekonomik bir yörüngede seyretmektedir. Ancak daha şimdiden yalnızca kitleselliği ve yansıttığı kararlılık bakımından değil, sermayenin dizginsiz saldırılarının yıllarca biriktirdiği patlama dinamikleri bakımından da sınıf hareketini sıçratabilecek önemli olanaklar içermektedir. İşçi hareketindeki bu canlanmanın, tam da sermayenin yapısal krizinin yönetim planında kendini açığa vurduğu bir aşamaya rastlaması kaynayan kazanın tuzu biberi oldu.

İşçiler kendilerine şu soruyu sormalıdır: Sermaye, enflasyonun üç rakamlı olduğu bir ülkede sıfır zammı dayatırken bu gücü, bu rahatlığı, bu pervasızlığı nereden almaktadır?

Eğer bir ülkede, zulüm gemi azıya almışsa, emekçilerin sefaleti katmerlenerek artıyorsa, ülkenin direnen-

savaşı en güzel, en yiğit evlatları sokakta, evde, zindanda, herkesin gözü önünde alçakça katlediliyorsa, ulusal özgürlük ve eşitlik bayrağını yükselten bir halk, faşist-sömürgeci barbarlığın çizimleri altında görülmemiş bir vahşetle kıymından geçiriliyorsa, yüz binlerce işçi bir kalemde sokağa açılıp kucakına atılabiliyorsa ve bütün bunlar karşısında işçi ve emekçiler direnmeyorsa, kör, sağır, dilsiz rolünü oynuyorsa; sermayenin işçilere sıfır zam dayatmasında şaşılacak hiçbir yan yoktur. Sermayenin kaşıkla verdiğini kepçeyle geri almasında hiçbir sır yoktur.

Fakat öte yandan, 300 bin işçinin grev boylarında şöyle hafiften bir silkinışı bile sermaye cephesini ürkütmeye yetmiştir. Korkuyorlar! İşçi sınıfının gücünün bilincine varmasından, kavgayı öğrenmesinden korkuyorlar. Korkuları anılarını tazeliyor: 15-16 Haziran işçi direnişinde "100 bin işçinin barikatları aşarak, asker tarafından bile engellenmeden kente yürüyüşü, hala ürpertiler veriyor." Yeni 15-16 Haziranlar öngörüsü sınıfsal reflekslerini harekete geçiriyor. Sermaye cephesi; MGK'sıyla, cumhurbaşkanıyla, başbakanıyla, partileriyle, propaganda aygıtlarıyla, yalan makineleriyle işçi hareketini öğütme için seferber oluyor.

Hangi role bürünmüş olurlarsa olsunlar, ister cellat ister papaz, hepsinin amacı ortaktır: Uyuyan dev uyanmadan, işçi sınıfı "kendisi için sınıf" bilincine varmadan, işçi hareketi ekonomik talepler alanından politik hedeflere yönelmeden hareketi kırmak ve deviyeniden lambaya tıkmak...

Sermaye cephesi işçi hareketinin seyrini pürdikkat izliyor. Herkoldan kuşatmasını sürdürüyor ve giderek daraltıyor. Ya emek cephesinde durum nedir?

İşçiler bu kez sınıfsal güçlerinin farkına varmaya başlamış bulunuyorlar. Mücadele isteğini ve

**Özelleştirmeler Durdurulsun!
Taşeron Sistemine Hayır!
Herkes İş! Çalışanlara İş Güvencesi!
Sefalet Ücretine Hayır!
Sendika Hakkımız, Grev Silahımız!
Kahrolsun IMF! İktidar İşçilere!
Kapitalizm Mezara! İşçiler İktidara!
Kirli Savaşa Son!
Kirli Savaşa Değil,
İşçi Emekçi Barikatlarına!
Devlet Terörüne Son!
Bağımsız Grev Komitelerini Kuralım,
Bürokratları Söküp Atalım!
Sendikalar Bizimdir,
Bürokratlar Defolsun!
Uluslar Özgür, Halklar Kardeş Olmalı!
Kazanı Yükselt, Gücünü Birleştir!**

dikacılara karşı yoğunlaşan saldırıları (Mersin Liman-İş Şube Başkanı kontr-gerilla tarafından kaçırıldı. Batman Petrol-İş Şube Başkanı tutuklandı. Diyarbakır Petrol-İş Şubesi basıldı. Ener-Sen İstanbul Şube yöneticilerinden Mehmet Özgül gözaltına alınıp 10 gün boyunca Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şubesinde sorgulandı vb. vb.) bunun göstergesidir.

Ne var ki, sermayenin tüm bu saldırılarının, tüm bu sinsi planlarının tutmaması, işçi sınıfının üretimden aldığı gücünü sokaklara, alanlara taşıyıp militan bir mücadele yükseltmesinin olanakları hala da tükenmiş değil. Yüz binlerle ifade edilen grevci işçilerin tabanında kaynayan öfke ve biriken patlama dinamiklerinin zincirlerinden boşanması tehlikesi geçmiş değil. Her ne kadar sendika bürokrasisi 5-8 Ağustos'ta birlikte işçi sınıfı hareketi üzerindeki denetimini sağlamlaştırmak ve geliştirmek için önemli fırsatlar elde ettiyse de, 500 bini aşkın bir kitleyi harekete geçiren bugünkü eylemlerin süreci tersine çevirebilecek potansiyeller taşıdığı açıktır. Kamu çalışanlarının mücadele enerjisinin grevde bulunan işçilerle buluşması ve her iki kitlenin sokaklarda, alanlarda birleşmesinin olanaklarının da arttığı bir dönemde bu tehlike çok daha açıktır. Ve işçi sınıfı önderliğinde yeni bir militan kitle hareketinin önünü açabilme dinamiklerine sahiptir.

Tam da bu nedenle tüm sermaye cephesi seferber olmuş, grev dalgasının kırılması için akla gelebilecek her türlü kirli yönteme başvuruyor. Cumhurbaşkanı "hak", "hukuk" demagojisiyle işçileri tehdit ediyor, aba altından sopa gösteriyor. MGK grevlerin "ulusal güvenliği tehdit edebileceği"ni işaret ediyor ve buyuruyor: "Yasal çerçevenin dışına çıkılırsa "idari ve adli takibat yapılır." Bunun sınıf mücadelesi diline çevirisi: "Çizmeyi aşmayın, bizden söylemesi", oluyor. Medya; düzenin propaganda ve yalan makinası olarak, işçi hareketini ısrarla görmezden gelip, işçilerin sesine, taleplerine kulak tıkarken, bir yandan da, "grevlerin ulusal ekonomiye, kamu çıkarlarına verdiği zarar" bilançosunu kanıtlamak için bol bol mürekkep akıtıyor. Böylece grevci işçiler üzerinde "kamu baskısı" oluşturmaya ve emekçi halkla karşı karşıya getirmeye çalışıyor. DYP dışındaki düzen partileri ise; CHP'siyle, ANAP'ıyla, DSP'siyle, MHP'siyle ve öteki irili ufaklı tüm partileriyle papaz rolünü oynuyorlar. İktidardayken emekçi sınıfların ensesinde boza pişiren ANAP ve SHP-CHP muhalefete yuvarlanınca emeğin hak koruyucusu kesiliveriyor! Kimi sermaye temsilcileri dahi, "Türk-İş'in taleplerini makul seviyede" bulduklarını açıklayarak, "bunların barışçıl bir şekilde çözülsün" çağrısında bulunuyorlar. Gerçek kaygıları ise, "bugün, çok şükür, siyasi grevler yapılmıyor, hak grevleri yapılıyor" sözlerinde ifadesini buluyor.

Onlar da biliyor ki, zulmün şaha kalktığı, sefaletin katmerlenerek arttığı bugünün Türkiye'si'nde ücret pazarlığıyla sınırlı bir mücadele platformu, daha baştan krizin faturasını işçi ve emekçilerin yüklenmesi anlamına gelecektir. Zira krizin nedenleri yalnızca ekonomik değildir, toplumsal ve siyasal bir kapsama sahiptir.

Sermayenin topyekûn saldırılarını püskürtmenin tek yolu, topyekûn bir direniş hattı ve birleşik bir emek cephesinin örülmesinden geçmektedir. Ücret pazarlığıyla sınırlı bir mücadele, yaşamın katı gerçekleri karşısında bir kısır döngü,

bir çıkmaz sokaktır. Kaldı ki bugünün Türkiye'si'nde ücret kazanımlarının ömrü altı aydır. Türk-İş'in ilk altı ay için % 40'lık zam talebinin ise üç rakamlı enflasyon karşısında hiçbir hükmü olmadığı açıktır.

Zaten Türk-İş ağalarının temel amacı, sermayenin topyekûn saldırılarına karşı sınıfın duyduğu tepkileri genelde hükümete, özelde ise Tansu Çiller'e kanallı ederek, sınıfın güncel taleplerini son derece dar, geri ekonomik istemler derekesine düşürmektir. Bununla birlikte en büyük yardımcısı ve taşeronu rolünü reformistler ve onun en pespaye temsilcisi İP üstlenmiştir. İP'nin düzene soldan kan taşıma misyonunu aktif bir politik etkinlik doğrultusunda yürüttüğü ve daha bugünden sloganlarıyla, talepleriyle işçi sınıfının üzerinde belirgin bir bozucu etki bıraktığı düşünüldüğünde, militan bir sınıf hareketinin önündeki en büyük engellerden biri olarak reformizm karşımıza çıkmaktadır.

İşçi sınıfı bu kez sermaye-sendika bürokrasisi-reformizm tuzağına düşmemelidir. Grevci işçiler; gün, bu gündür deyip, mücadelelerinin rotasını emekçi halka kan kusturan sermaye düzenine ve onun tepeden tırnağa zulme kesmiş terörist devletine yönelmelidir. İşçi sınıfı kendi gücüne dayanmalı, eylemlerin, grevlerin sermayenin topyekûn sal-

dırlarına karşı kararlı-militan bir çizgide yürütülmesini güvence altına almalıdır. Bunun için sendika bürokrasisinden bağımsız kendi grev ve direniş komitelerini oluşturmalı, taban örgütlenmelerini kurmalıdır.

Sınıf dayanışmasını yükseltmek, günün en temel görevlerinden biridir. Bu görev grev ve direnişlere pasif desteklerle yerine getirilemez. Sınıf dayanışması, pasif-etkisiz biçimlerden çıkılarak ortak-birleşik eylemlilikler örgütlemek suretiyle etkili bir silah haline getirilmelidir. Elbette ki grevdeki, direnişteki işçilere maddi-moral çeşitli biçimlerde süren destekler anlamlıdır, gereklidir. Fakat yeterli değildir. Her grev noktasının çadırların dikilip sadece grev gözcülerinin nöbette bırakıldığı bir yer olmaktan çıkartılıp sınıfsal bilincin, mücadele birliğinin, dayanışma ruhunun en yüksek derecede örüldüğü gerçek birer savaşı karargahı haline getirilmesi günün en temel görevlerinden biridir.

İşçi hareketinin bugünkü ihtiyaçlarından bakıldığında, aslolan, sermayeye karşı örgütlü-eylemli-birleşik bir direniş hattı örnektir. Güncel mücadele platformu esas çerçevesiyle bugün bunalımın faturasını kapitalistlere ödetmek, devlet terörü kuşatmasını yarmak, temel hak ve özgürlükler alanında mevziler elde etmek ile Kür-

distan'daki kirli savaşı geriletmek olmalıdır. Bu esaslar üzerinde kurulan ve stratejik hedeflere bağlanan bir politika hattı işçilerden kamu emekçilerine, kent yoksullarından yoksul Kürt halkına ve gençliğe kadar bir güç ve mücadele birliğinin oluşturulması yönünde de bir zemin oluşturabilecektir.

Bunun için henüz geç değildir. Türk-İş'in ihanet barikatına rağmen şalterler indirilerek kanıtlanan o muazzam gücü sokaklara alanlara yığmak, yürüyüş kollarına dizmek hala mümkündür. Böyle bir mücadele hattının örgütlenmesinde ise harekete devrimci-politik alandan ve öncü işçiler üzerinden yapılacak öncü müdahale kritik bir önem taşımaktadır.

Yüz binlerce işçinin şalter indirip, dalga dalga grevlerini yaydığı bu dönem sermayenin saldırılarını püskürtmek, sınıf hareketindeki tıkanıklığı aşmak, devrimci bir yükselişin önünü açmak için bir fırsattır. Bu fırsatı değerlendirmek ise devrimci önderlik boşluğunu doldurma sorunudur. Ve bu görev sınıfın gerçek öncüleri, sınıf devrimcilerin omuzlarındadır.

Girişim, kararlılık ve irade; gerekli olan bunlardır. Şimdi kim "sınıftan yana", kim "sınıfın dostu", kim sınıf savaşıncısıysa kanıtlanmanın günüdür.

Adana Çukobirlik'te TİS Görüşmeleri

Çukobirlik'te bir süreden beri devam eden TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, TİS tıkanma noktasına geldi. İşçiler, aralıklı olarak iki kez işyerinde gerçekleştirdikleri uyarı eyleminden sonra grev kararında anlaştılar.

Tekstil'de işçilerin genel eğilimi haline gelen grev kararından sonra telaşa düşen işveren, kamuoyunun desteğini almak amacı ile çareyi, Adana'nın yerel basınını da yanına alarak grev ile ilgili anti-propaganda yapmakta buldu. Çukobirlik'in 52 bin ortağının hakkını savunmak zorunda olduğunu her vesile ile dile getirerek; "İşçilerin % 150 zam talebi bu kurumu iflasa sürükler" diyerek, kamuoyunun tepkisini işçilere yöneltmeyi amaçlayan mesajlar yayınladı. Bununla yetinmeyen G. Müdür, bu defa da işçilerle sendikayı karşı karşıya getirecek bildiriler yayınlayarak işçilerin dikkatini dağıtmaya ve olası grev kararını erteleyerek zaman kazanmaya çalıştı. Bir çok fitne ve bozgunculuğun yanı sıra fabrikaya jandarmayı çağırarak, işçileri genel kontrol ve aramalardan geçirdi. Bir süre sonra basın yayın organlarında "büfe" diye bilinen bir yerde bir çok patlayıcı madde ile kaleşnikof marka silahların yanı sıra küçük çapta iki silahın da bulunduğu ve bunlarla ilgili 10 kişinin tutuklandığı şeklinde çıkarılan haberler, işyerinde TİS sürecini olumsuz yönde etkiledi. Hemen olayın akabinde basının gündemi, "Çukobirlik'te Militan örgütlenme", "Terör Yuvası", "Bölücüler Çukobirlik'te Cirit Atıyor" başlıklı haberlerle doldurulmaya çalışıldı. Pespeşe tezgâhlanan bu oyunlardan sonra DISK G.Başkanı Rıdvan Budak Adana'ya çağırıldı. Amaç, işçileri şaibe altında birer suçlu ilan ettikten sonra, ona TİS'i sermayedarların istedikleri şekilde bağlatmaktır. Böylece de işletmenin 52 bin sermaye ortağının lehine bir sonuç çıkarmaktır. Nitekim işçilerin de olsa süreci böyle sonuçlandı-

Adana'ya davet edilen Budak, her zamanki uzlaşmacı bürokrat sendikacılık görevini yapmak üzere, işverenle oturduğu görüşmelerin ilk gününde, işverenin şifazen belirttiği % 80 ile % 100 arasındaki öneriyi işçilerin % 150'lik zam talebine rağmen kabul ederek işi bitirmek istedi. Ancak işçilerin yoğun tepkisi üzerine "Ben size danışmadan bu sözleşmeye imza atmadım, sizin açık veya gizli oylarınızı almak üzere geldim." dedi. Ayrıca bu sözleşmeyle ortalama 20 ile 23 milyon net ücret ve bir o kadar da sosyal haklarda iyileşmenin sağlandığını söyleyerek işçilerin tepkilerini azaltmaya çalışıp, sözleşmenin kabul edilmesi yönünde tayin edici bir rol oynadı. Ardında 320 geçici işçiye ilişkin açıkladığı % 40 zam ise yoğun tepkilere yol açtı. Pespeşe "yuh"lamalarla, Budak'ın ihanetçi yüzü geçici işçiler tarafından ortaya konuluyordu. Kalabalığı yarararak öne çıkan geçici işçiler, "Eşit İşe Eşit Ücret!", "İşçiler Arasındaki Ücret Farkına Son!", "Bizi Sattın Budak!" diyerek tepkilerini dile getirdiler. Bir işçinin yüksek sesle çektiği "yuh"lamadan sonra, Budak'ın "sen git sermayeyi yuhla ulan!" diye cevap vermesi üzerine, tepkileri yine yoğunlaştı. Yaklaşık 3 bin kadrolu işçi sınıfı kardeşlerine destek vereceklerine, "Başkan imzala..." diyerek Budak'ın açık oylama önerisine evet dediler.. Bu da sözleşmenin öteden beri işverenin istediği şekilde bağlanmasına ve işçilerin kısmen de olsa zararlı çıkmasına neden oldu. Geçici işçilerle kadrolular arasında açık bir farkla sonuçlanan sözleşme, sınıfı içerden fetheden, bölen ve parçalayan sermayenin ekmeğine yağ sürmüştü. Esasında işçilerin geneline hakim olan ekonomik sendikalist anlayışının kötü bir örneği olan bu sözleşme ayrımcılığı dayatarak ve sınıf ilişkilerini dejener ederek, işçi sınıfını sermaye sınıfına karşı dağınık ve güçsüz kılmıştır.

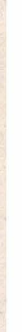
Olumsuz deneyimlerden öğrenmek bu gerçekliği sınıfın

"İşçi Memur El Ele, Genel Greve!"

EYLEMLER DALGA DALGA

Kamu işçileri grevlerini miting alanlarına taşıyor. 20 Eylül'le başlayan süreç yürüyüş ve mitinglerle devam ediyor.

27 Eylül Kadıköy Mitingi

27 Eylül'de Kadıköy İskele Meydanı'nda işçi ve emekçiler bir kez daha taleplerini haykırdılar. Söğütöçesme Parkı'nda buluşan işçiler düzenli kortejler halinde miting alanına dek yürüdüler. 3000-3500 kişilik bir yürüyüş kolu oluşturan işçilerin sloganları Kadıköy'ü sardı.

Yürüyüş ve mitinge uzun süredir direnişte olan Aras Kargo ve İpragaz işçileri de katıldılar. En kitlesel katılımı Yol-İş ve Demiryol-İş'li işçilerin sağladığı mitinge KÇSKK'ya bağlı bazı sendikalarda katıldı.

Yoğunlukla atılan sloganlar Türk-İş'in eylem sürecinde öne çıkardığı sloganlar oldu: "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye", "Tansu Amerika'ya", "Hükümet Şaşırdı Sabrımızı Taşırdı", "Ankara Duy Sesimizi, Bu Gelen İşçinin Ayak Sesleri", "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Geliyor Genel Grev Geliyor" Özellikle; "İşçi Memur Elele Genel Greve" ve "Geliyor Genel Grev Geliyor" sloganlarının yaygın ve coşkulu atılması kitledeki eylem isteğini ve potansiyelini gösteren bir veriydi.

Yürüyüş sırasında biz komünistler de çeşitli işçi kortejlerinde yürüdük. Kızıl Bayrak okurları Haber-İş kortejinde "İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!" yazılı pankartları ile yürüdüler. Dağıttığımız bildiriler ve sınıf dayanışmasını önplana çıkaran sloganların yazılı olduğu şapkalar büyük ilgi gördü. Ayrıca Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamı teşhir eden sloganlarımız, sınırlı da olsa, etki yarattı. Miting alanında açtığımız Kızıl Bayrak imzalı "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz" pankartı ve sloganlarımız ilgi gördü.

Mitingde yaşanan ilginç bir görüntü de faşistlerin elinde olan Haber-İş 2 Nolu Şube'yle beraber tek

Türk bayraklı kortejin İP korteji oluşuydu.

Beykoz: Kundura İşçileri Greve Çıktı

Kamu işçilerinin Kadıköy'de mitingte olduğu sıralarda Beykoz Kundura Fabrikası işçileri de greve çıktılar. Yaklaşık 2000 kişilik bir katılımı gerçekleştirdikleri yürüyüş ile grev pankartlarını asan kundura işçileri 20 yıldan sonra ilk kez grevdeler.

5 Eylül: KÇSKK'dan Basın Açıklaması

Kamu işçilerinin grev ve eylemlik süreci dolaysız olarak kamu çalışanları hareketini de etkiledi. Özellikle tabandan gelen basıncın da etkisiyle KÇSKK 5 Eylül'de bir basın açıklaması kararı aldı. Çeşitli işçi sendikalarının da katıldığı basın açıklaması fiilen bir yürüyüş ve mitinge dönüştü.

Kadıköy İskele Meydanı'nda başlayan yürüyüş Haydarpaşa Garı önünde sona erdi. Yürüyüşe ve mitinge 700-800 civarında bir katılım vardı. Kitlenin yoğun olarak attığı sloganlar; "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye" "Birlik, Mücadele, Zafer", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" "Sokağa, Eyleme, Genel Greve" oldu.

Yürüyüş sırasında Devrimci Tutsak Aileleri de bir pankartla yürüdüler. Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamı protesto eden ve Ümraniye-Eskişehir tabutluklarının kapatılması taleplerini haykıran ailelerle beraber komünistler ve devrimciler de yürüdü. KÇSKK bürokratları bu korteji yürüyüş kolundan çıkarmaya çalıştıysalar da, karşılaştıkları kararlılık ve kitlenin sahiplenmesi onlara geri adım attırdı.

Ankara mitingiyile kitleselliğinin doruğuna ulaşan kamu emekçi hareketi, bu potansiyelin harekete geçirilememesiyle de bağlantılı olarak, hızla ivme kaybetti ve sonunda neredeyse durma noktasına geldi.

Oysa aynı süreç, sermaye devletin saldırıları yoğunlaştırdığı bir döneme de rastlıyordu. Grev ve toplu sözleşme hakkını gasp eden bir yasa taslağının meclisten geçmesiyle Tüm Haber-Sen'in kapatılması ardı ardına gerçekleşti. Fakat memur sendikalarından bir iki cılız protesto dışında ne bir ses çıktı, ne de bir tepki görüldü. PTT emekçileri, sermayenin sendika kapatma saldırısı karşısında yalnız bırakıldı, mücadeleleri desteklenmedi.

Kamu emekçi hareketinin en açık ve vahşi bir devlet terörüne rağmen geliştiği, kitleselleştiği biliniyor. Sendikal haklar, sürgün ve kısımlara, gözaltı ve hapislere, polis copuna, tekmesine, yumruğuna, köpeklerinin dişlerine göğüs gerekerek kullanılır hale getirildi. Hal böyleyken, bugünkü "tepkisizlik", ne "kitlelerin geri bilinci" ne de saldırıların caydırıcılığıyla açıklanabilir. Açıklama sendikal anlayışlardadır. Sendikalar ve KÇSKK tıpkı Türk-İş bürokratları gibi, kitleleri denetleyememe kaygısı taşıdıkları bir eylem sürecini başlatmak istememişlerdir.

Örgütlü mücadele, ücretli emekçilerde doğal ve yaygın bir eğilimdir. Çünkü, işçi ve emekçiler ancak birlikte güç aldıklarının farkındadırlar. Fakat farkında oldukları bir şey daha vardır: Bürokratların sınıf ihaneti. Ne var ki, ekonomik-sendikalist cendereyi aşamadığı, kendi bağımsız örgütünü yaratamadığı koşullarda, grev, yürüyüş, miting için kararın sendika merkezlerinden çıkmasını da beklemek zorunda kalmaktadır. Örgütlenme sorunları yönünden, kamu emekçi hareketinin bugünkü durumu, işçi hareketinin durumuna iyice yaklaşmış bulunuyor. Her iki alanda da sendikalar, ihtiyaç olduğu yerde ve zamanda eylemden kaçınıyor. Ülkenin (yani burjuvazinin) çıkarlarını, işçi sınıfının çıkarlarından önde tutuyorlar. KÇSKK'nın Gazi olaylarındaki miting iptaliyle, Türk-İş'in bugünkü miting iptalinin aynı gerekçelere dayanması hiç de rastlantı değildir.

Ne var ki, kamu emekçilerinin halen yitirmedikleri olanakları da bulunmaktadır. Pek çok sendika ve özellikle şubede, taban iradesiyle göreve gelmiş önemli sayıda "öncü" kamu çalışanı bulunmaktadır. Bu nedenle sorun, biraz da inisiyatif kullanmaya bakıyor. Şubeler üye-

rinden bir hareket örgütlemek mümkündür. Bugün kamu alanında uygulanan yaygın grevlerin yarattığı hareketlenme "İşçi-Memur El Ele!" şiarını hayata geçirmek için elverişli bir ortam sunmaktadır. Örneğin PTT'de önemli sayıda memur, işçi hareketine akabilmektedir. PTT işçileriyle memurları el ele vermesini başarabiliyorsa, bunu diğer kamu çalışanları da yapmalı ve giderek daha geniş bir katılımı, işçi hareketi beslenmelidir.

KİT grevlerinin yarattığı hareketin "beslenmesi", salt KİT işçilerinin desteklenmesine de indirgenemez. Sınıf dayanışması başlı başına bir zorunluluk olmakla birlikte, hareketi beslemek, kendi talepleriyle harekete katılmak şeklinde örgütlenmelidir. Çünkü ne sifir sözleşme, ne özel-leştirme, ne taşeronlaştırma ve ne de diğer saldırılar, sadece KİT işçilerine özgü sorunlar değil, sermayenin işçi-memur, tüm ücretli emeğe yönelttiği toplu saldırıdır. Bu kavgada KİT işçilerinin zaferi hepimizin zaferi, yenilgisi hepimizin yenilgisi olacaktır. KİT'lerde imzalanan sözleşmenin emsal olarak kullanılacağı açıktır. Bu nedenle tüm sermaye kuruluşları ve tekel sahipleri devletten yana, KİT işçilerinin karşısında yerlerini almışlardır. Tüm ücretli emekçiler de KİT yanında, işçi sınıfının safına girmelidirler.

KİT işçilerinin eylemleri için geçerli olan BİRLİK VE DAYANIŞMA RUHU, KÇSKK'nın eylem programı için de aynen uygulanmaz zorundadır. Grevdeki işçiler başta olmak üzere, eylemlere işçilerin de katılımını sağlamak üzere çalışma yapılmalı, eylem duyuru ve çağrıları enginleşmeye ulaştırılmalıdır. Kamu çalışanları, hem tabanın eyleme hazırlanmasını ve hem de işçilerle kurulacak bu iletişim işini KÇSKK'ya bırakmamalı, şubelerde ve işyerlerinde oluşturacakları eylem komiteleri aracılığıyla çalışmaların başına geçmelidirler.

Kamu emekçi sendikalarının geleceği de, geçmişte ödenen bedellere sahip çıkılması, kazanılmış hakların korunması da buna bağlıdır. Ama bu, bugün çok az sayıdaki öncü emekçinin çabasına bağlıdır. Gerekirse her üyeye tek tek sorunlar ve görevler anlatılarak eylemler adım adım örülmeli ve sermayenin giderek azgınlardan saldırılarına prim verilmemelidir.

Kamu emekçileri, mücadelenin başından beri şiar edindikleri "Ücretli Kölelik Düzenine Son!" şiarının yazılı olduğu mücadele bayraklarını yeniden kavgı alanlarına taşıyabilir ve taşımalıdır.

"Nerede bir grev yaşıyorsa, işçi sınıfının neferleri destek vermeli, dayanışmalı."

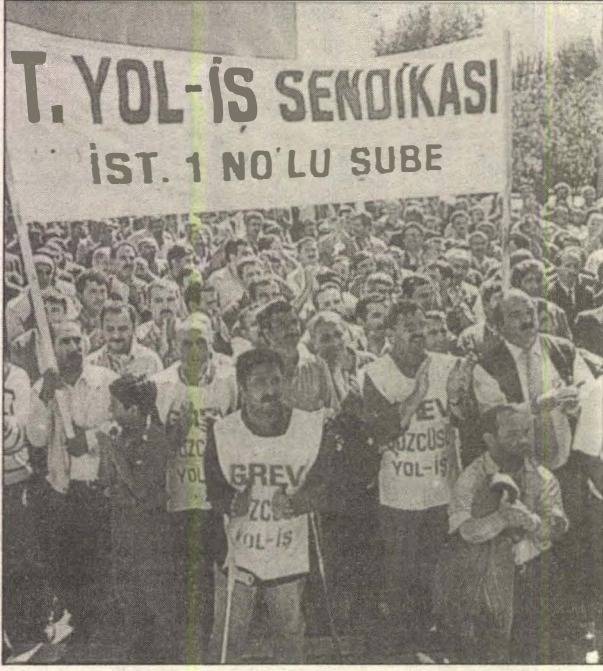
K.B:Sermaye düzeninin işçi sınıfına karşı giriştiği saldırı bugüne kadar hiç görülmemiş boyutlara vardı. Hayatın her alanında bunu hissedebiliyoruz. Sermaye, içimizde yükselen öfkenin topyekün bir karşı saldırıya dönüşmesi için elindeki bütün "silahları" üzerimize doğrultmuş bulunuyor: Sıfır sözleşme, sendikasılaştırma, devlet terörü, şovenizm kuşatması vb. Amaç bizim kendi silahımıza davranmamızı engellemektir. En büyük korkusu sınıf bilinçli, politik, birleşik bir işçi sınıfıdır.

Taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme, özelleştirme saldırısı ve işsizliğin had safhaya ulaştığı bir dönemde işçi sınıfının en önemli silahlarından biri olan grev silahına sarıldınız. Ancak Türk-İş bu eylemi % 35'lik bir zam talebi ile sınırlandırmaktadır. Sen ne tür bir mücadele ve taleplerle bu eylemin gerçek bir karşı saldırı silahına dönüşebileceğini düşünüyorsun?

● Türk-İş aslında zam da istemiyor. Daha önce %52 istiyordu. %15 refah payı istiyordu. Refah payından vazgeçti. Enflasyon farkı istemeye başladı. İlk altı ay için %40, ikinci altı ay için %31 artış istiyor. Bu karardan da geri adım atarlarsa bu işçiler onlara Türkiye'yi dar edeceklerdir.

Biz, Türk-İş'in bu tür kararlarına ve engellemelerine rağmen grevi sürdüreceğiz. Türk-İş grevi bitirse bile biz devam edeceğiz. Belki yol işçisinin grevi pek etkili gözüküyor. Ancak öyle değil. Mesela, Adapazarı'nda bir yol bakım işi var. Valilik zorla, silah tehdidi ile arkadaşları çalışmaya zorluyor. Ancak biz bunakarşı çıktık. Arkadaşlara gitmeyeceksiniz dedik.

Bir toplantıda Bayram Meral'e "Son altı aylık zamların durdurulmasında sizin başkanlık döneminizin 4 yıla çıkmasının pazarlığı vardır. Siz bizi sattınız." dedim. B. Meral ise "Ben en çok satış kelimesine kızarım. Sendika genel merkezleri duyarlı mıydı, işçiler duyarlı mıydı da ben kötüydüm?" diye cevap verdi. Yani uzlaşmacı tavrını bu tür bahanelerin arkasına gizliyor. Hem işçiyi, hem de kamuoyunu karşısına almamak için böyle davranıyor.

Örneğin bir Atılay Ayçin olayı var. Bizzat Türk-İş'in bu olayda parmağı var. Hükümetle işbirliği içerisinde HAVAŞ grevini sattılar. Türk-İş'eyleme geçseydi ne Ayçin içeri girerdi, ne de grevsatılırdı. Mitinglerle, gösterilerle, dayanışmanın örgütlenmesi ile A. Ayçin'de alınırdı, haklar da.

K.B:Türk-İş yaşadığın tüm sorunları hükümete, yani Tansu Çiller'e bağlamaktadır. Hükümetin değişmesi, Tansu'nun Amerika'ya gitmesi sermayenin ABD uşağı, IMF güdümlü iğrenç politikalarını değiştirecek midir?

● Hayır, değişmeyecektir. Türkiye ABD'ye göbekten bağlıdır. Tansu da gitse, şu da gitse, bu da gitse işçi sınıfının ve halkın sorunları çözülmeyecek. Aksine sorunların kaynağı durdukça, işçi sınıfı daha da yoksullaşacak. DYP'si, CHP'si hepsi düzen partileri. Tansu'su, Baykal'ı hepsi bir. Birbirlerinden farkları yok.

K.B:Sınıf dayanışmasının önemi ve örgütlenmesi konusunda ne düşünüyorsunuz? Bu anlamda girişimleriniz var mı?

● Nerede bir grev yaşıyorsa işçi sınıfının neferleri birbirlerine destek vermeli, birbiri ile dayanışmalı. Biz bu anlamda bazı direniş ve grev ziyaretleri örgütledik. Ancak bu yeterli değildir. Daha aktif dayanışmalar örgütlenmeli. Bizim buna yönelik uzun vadede düşüncelerimiz var.

Ancak ben bu grevlerin uzun süreceğini sanmıyorum. Bayram Meral grevleri erken bitirmek için elinden geleni yapıyor. Bu grevler üzerinden başka hesaplar yapıyorlar. Bu nedenle grevler çok uzun sürmeyecek.

K.B:Grevler üzerinden başka hesapların da yapıldığını

söylediniz. Nedir bunlar?

● Sendika seçimleri.

B.Meral ve diğer sendika ağaları koltuk hesapları yapıyorlar. Konumlarını korumak istiyorlar. Bunun için grevleri kullanıyorlar.

K.B:Geçtiğimiz hafta Buca'da devrimci tutsaklara yönelik bir katliam yaşandı. 3 tutsak şehit oldu, Malta bir kan denizine dönüştü. Bu vahşetin kamuoyundan gizlenmesi için özel bir çaba harcandı. Faşist devlet güçlerinin gerçekleştirdiği bu katliama ve devrimci tutsaklara girilen

sistemli saldırılara karşı işçi sınıfının tutumu ne olmalıdır?

● İşçi sınıfı bu katliamın karşısında olmalı. Ancak yeterli tepkiyi örgütleyemedik. Mesela biz yol işçileri İçişleri Bakanlığı'na bu katliamı kınanan bir faks çekmeyi düşündük. Bunu bile gerçekleştiremedik.

Devrimci tutsaklar, sınıfın çıkarları için siyasal mücadele veren ve bu yolda esir düşen insanlar. Onlara sahip çıkmalıyız. Burada biz öncü işçilerin de hatası var. Bu anlamda asıl görev bize düşüyor. Bu saldırılara karşı çıkmalıyız.

K.B:Sendikaların sınıf mücadelesinin önünde engel olduğundan söz ettik. Mücadelenin yükseltilmesi gerekli, dayanışmanın örgütlenmesi gerekli dedik. Bu nasıl hayata geçirilebilir?

● Sendika ağaları, gericiler, faşistler işçilerin bilinçlenmesinin önünde engel teşkil ediyor. İşçilerin geri konumların ön plana çıkarıp, kendilerine bağyorlar. Burada da görev yine öncü işçilere düşüyor. Örgütlülüklerimize sahip çıkıp sendika ağalarını başımızdan atmamız. Sınıfı bilinçlendirmeliyiz. Böyle gelmiş, böyle gitmez. Biz işçiye yaparız. Artık sınıfın şalterleri indirme zamanı geldi. Mesela, tektilde bir fabrikada sendika işçilerin direnişini, grevini engelliyor. Buihanettir. İşçiler buna gereken cevabı tabandan verirlerse kazanırlar.

Bugün sınıfın en büyük ihtiyacı politikleşmektir. Sınıf politikaya katılmalıdır. Kendi partisini yaratmalı ve kendi iktidarını hedeflemelidir.

ASMAŞ Direnişçileri Grev Çadırlarını Kurdu "Kavgayı yükselterek kazanacağız!"

Asmaş işçileri haklı ve meşru mücadelelerine başladıklarında Asmaş kapitalistinin ve düzenin bekçisi kolluk güçlerinin saldırılarıyla karşılaştılar. Gebze Terörle Mücadele polisleri Asmaş'ın içinde bekliyor, taşeron işçilerine işe giriş ve çıkışta eşlik ediyorlar. Terörle mücadele polisleri, Asmaş kapitalistinin talimatıyla direnişteki işçiler üzerinde baskı oluşturuyor. "Ya sendikadan istifa edip çalışsınız, ya da defolup gidersiniz" türünden tehditleri pervasızca yapıyorlar. Asmaş işçilerinin çadır kurma girişimleri engelleniyor. Üretimi dururmak için yapılan eylemde ise azgın bir saldırıyla gözaltına alınıyorlar. Asmaş işçisinin tavrı net; mücadeleyi, kavgayı yükselterek kazanacağız!

Tüm bu baskı veteröre karşı Asmaş işçileri çadırlarını direniş alanında yükseltmeyi başardılar. Düzenli olarak direniş alanında 20 kişilik gruplar halinde bekleniyor. 22 Ekim'de mahkemesi olan Asmaş işçileri, bu düzenin bir kurumundan kendi lehlerinde bir sonuç çıkmayacağını bilmelerine rağmen (lehte sonuçlansa da düzen kendi yasalarını bile hiçe sayıp terörünü devam ettirecektir) bu doğrultuda bir beklenti var.

Mücadele içinde öğrenen Asmaş işçileri, sadece Asmaş kapitalistine karşı değil, bütün kurumlarıyla karşılarına dikilen ve onlara her türlü yol ve araçla saldıran düzene karşı direndiklerini bilmelidirler. İleriye doğru atılacak her adımı, sermayeye karşı sınıfın bir mevzisine dönüştürmelidirler.

POLİSAN DİRENİŞİ SUSKUNLUĞU YIRTMALIDIR!

Polisan direnişi 4-6 Temmuz eylemliliklerinden sonra bir durgunluğa girdi. Mahkeme sonucunu beklerken eylemin içine girdiği pasiflik bunun en açık ifadesi oldu. Direniş sendika bürokrasisinin etkisinden kurtulmadığı, işleyen bir komite oluşturulmadığı ölçüde diğer direnişlerle buluşmak doğrultusunda somut adımlar atılamadı.

Öncü işçilerin çabası sonucu mahkeme günü adliyede protesto, ardından Petrol-İş genel merkezinde ve KIPLAS'ta basın açıklamaları ile kıpırdanmalar oldu. Fakat gerçek bir ileri çıkışı yaşanmadı. Mahkeme tekrar ertelendi. Bununla birlikte Polisan işçilerini düzenin yasalarından ham hayaller beklemeye itecek politikalar da tükendi. Öte yandan, 8 Ekim'de Petrol-İş'in Genel Kurulu'nun toplanıyor olması, işçilerde sendikadan beklentilere yolaçıyor. Polisan işçileri bu beklentilerden sıyrılıp mücadelesini militan bir tarzda yükseltmelidir.

GREVLER YAYILIYOR

26 Eylül günü grev sırası gelen Liman-İş, Petrol-İş, Demiryol-İş'e bağlı işyerlerinde grev, pankartların asılmasıyla başladı. İzmir'de greve başlayan demiryolu çalışanları, liman çalışanları ve destek verenler Tarım-İş, Türk-Metal, BTS, Yol-İş, Tek Gıda-İş, BASS işçileri saat 12:00'de Alsancak Garı önünde birikmeye başladılar. Miting havasına bürünen eylemde, Tekel işçileri beş yüz civarında katılımı ve grevdeki işçilere yedi yüz paket sigara getirerek sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini gösterdiler.

Yaklaşık 2000 işçinin katıldığı eylemde hain sendika bürokratlarının etkisi hissedildi. Liman-İş başkanının ölümünü nedeniyle yapılan saygı duruşunu, "Grev Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları izledi. "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "İşçi Memur Elele, Genel Greve!", "Hükümet İstifa, Tansu Amerika'ya!", "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye!" sloganlarının atıldığı eylemde Türk-İş 3. Bölge başkanı Mustafa Kundakçı her zamanki gibi işçilerin öfkesini iktidartilerine yöneltti. Burjuva basını sermayenin uşaklığını yapmakla suçlarken, şovenliğin kamuoyuna yansımamasından yakındı. Devletin kanlı bayrağının alanda bulunması işçilerde yansısını bulmadı. Eylem başından sonuna kadar işçi sınıfının düzenin topyekün saldırıları karşısındaki öfkesini ve mücadele coşkusunu ifade ediyordu.

Komünistler Göreve, Sınıf Dayanışmasını Örmeye!

Aydınlık'ın İP'i Sermayenin Elinde!

İP/Aydınlık çevresi sınıfın kendiliğinden hareketinin kuyruğuna takıldığı daha ilk günden itibaren sınıfın geri bilincini programlaştırarak, düzene soldan desteğini esirgemedi. Sermayenin işçi sınıfına 5 Nisan'la yönelmeye başladığı saldırılarla beraber İP/Aydınlık da işinin başına geçti. Ekonomik ve siyasal saldırı paketleri birbiri ardına açılırken, bu çevre, sınıfın gelişmekte olan tepkisini ve huzursuzluğunu eritmek ya da en azından yönünü saptırmak, düzen içine akıtmak görevini üstlendi.

Sermayenin Sınıf Hareketindeki Turuva Atı

İP/Aydınlık çevresi bu dönemde, politika ve pratiği ile düzene hizmet için elinden geleni yapıyor. Bu hizmet özellikle iki kanaldan ilerliyor. Birincisi, Kürt halkı sömürgeci zulmün acılarını yaşarken yaymaya çalıştığı PKK düşmanlığı ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı körüklediği kemalist-şoven politikalar. İkincisi ise, Türk-İş'in taşeronluğunu üstlenerek sınıfın düzen sınırları içinde tutulmasına "soldan" verdiği destektir. Sözde sınıf politikaları ve "disiplini" adı altında sunduğu, sınıfın en geri politik bilincidir. Bu kendiliğinden bilinci körüklemek ve üzerinden politika üretmek bu çevrenin en iyi yaptığı işti.

İP/Aydınlık çevresi sınıfın kendiliğinden hareketinin kuyruğuna takıldığı daha ilk günden itibaren sınıfın geri bilincini programlaştırarak, düzene soldan desteğini esirgemedi. Sermayenin işçi sınıfına 5 Nisan'la yönelmeye başladığı saldırılarla beraber İP/Aydınlık da işinin başına geçti. Ekonomik ve siyasal saldırı paketleri birbiri ardına açılırken, bu çevre, sınıfın gelişmekte olan tepkisini ve huzursuzluğunu eritmek ya da en azından yönünü saptırmak, düzen içine akıtmak görevini üstlendi.

Özelleştirme, taşeron sistemi, işsizlik, sendikasılaştırma, düşük ücret politikaları vb. saldırılar sürerken, İP/Aydınlığın kitlelere sunduğu sadece liberal politikalar oldu. Sermayenin azgın saldırıları sürerken, saldırıları siyasal ve toplumsal boyutlarından soyutlayarak düzen içi "çözüm" paketleri sunmaktan öteye gidemedi.

Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürerken çözüm olarak sunduğu; kaba bir "sosyal devlet" mantığını aşmayan, sömürünün niteliğini ve saldırının boyutlarını bile azaltmayacak olan "devlet kapitalizmi" modeli oldu. "Özelleştirme Değil Kamulaştırma" çığırıklığı ile, çeyrek asırlık hastalığı "milli kurtuluş savaşı"ndan kurtulamadığını, kurtulamayacağını gösterdi.

İçinden geçtiğimiz dönemde açıkça Türk-İş'in politikalarını desteklemekten ve onun taşeronluğunu üstlenmekten çekinmedi. Bir dönem, sözde sendikal muhalefet yapmak için Türk-İş'e yönelttikleri yumuşak

dığı rol göz önüne alınırsa gerici niteliği görülebilir. Buradaki "bağımsızlık" her ne kadar Türkiye ile birlikte kullanılmışsa da, sınıflar üstü bir kavramı ifade etmez. Sınıfsal bir niteliği vardır. Evet "Bağımsız Türkiye". Ama kimin için ve nasıl? Eğer sorun işçi ve emekçilerin bağımsız Türkiye'si ise bunun yolu bellidir. **Proletaryanın devrimci diktatörlüğü.** Ancak bu slogan proletaryanın iktidar mücadelesi ve perspektifleri ile birleştirilmeden salt IMF karşıtlığı ile örülüyorsa, o zaman durum farklılaşır. Bu burjuva iktidarının işçi ve emekçiler üzerinde kurduğu tahakkümün bağımsızlığını talep etmekten öteye geçmez.

Öte yandan aynı slogan, burjuvazinin sınıf kitleleri arasında yaymaya çalıştığı "şoven politikalar" da hizmet etmektedir. Bir yandan kardeş Kürt halkı devrimci bir önderlik altında ulusal kurtuluş mücadelesi verirken, burjuva iktidarın şoven politikalarıyla aynı politik sonuçları verecek olan kaba

eleştirileri bile bir kenara bırakarak B. Meral ve Türk-İş'in soldan destekçisi oldular. Öyle ki gazetelerinde; "Grevdeki Haydarpaşa Liman işçileri" ağzından "Türk-İş, IMF'ci olmayan partilerle ittifak yapsın" başlığı ile açık çağrılar bile yapabildiler. (Aydınlık, sayı 433, sayfa 12)

İP kendi politik varoluşunu sendikal bürokrasinin çarkları arasında tuttuğu/tutmak istediği mevziler üzerinden tanımlıyor. Sınıf hareketine sunduğu uzlaşmacı-reformist çizgiyi var edebildiği ve sınıfa taşıyabildiği tek zemin olan sendikal bürokrasiye dört elle sarılıyor.

İP/Aydınlık çevresi, sınıfın eylemlik sürecini, Türk-İş'in de basıncıyla, Tansu sadece Çiller hükümetine ve IMF dayatmalarına karşı mücadele çerçevesinde ele aldı. Sermaye iktidarının sınıfa saldırı politikalarını Çiller hükümetinin uygulamaları derekesine indirerek, kitlelerin öfkesini asıl hedefi kapitalist sisteme değil, sahte bir hedefe yönlendirdi.

Çok kaba bir anti-emperyalist söylemle bağımsızlık vurgusunu ön plana çıkardı. anti-Amerikancılık ve anti-IMF'cilikle sınırlı kalan bu anti-emperyalist söylemin kendisini de kapitalizmin yapısal krizinin ve Türk tekelsel burjuvazisinin sınıfa karşı yürüttüğü saldırının üstünü örtmekte kullandı.

"Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye" ve "Hükümet İstifa, Tansu Amerika'ya" sloganlarıyla sınıfın geri bilinci üzerinden politikalarını üretme şansı buldu. Tam da bu politikalarla işçi ve emekçileri düzene soldan yamamaya çalışıyor.

"Bağımsız Türkiye", Ama Hangi Sınıf İçin?

"Bağımsız Türkiye" talebi her ne kadar olumlu bir talep gibi görüne de, öne çıkarıldığı dönem ve sınıflar savaşımında oyna-

bir "Bağımsız Türkiye" talebi sınıfı zehirlemek anlamına gelir.

Bu sloganın politik arka planına baktığımızda, sermaye düzeninin işçi ve emekçilere yönelttiği saldırıları ve buna rağmen sıkışmışlığını "milli burjuvazi"ye dışsal olgulara bağlama çabalarını görürüz. Yani "milli kapitalizm" kutsandır. İşçi ve emekçi kitlelerin öfkesi sermaye iktidarına değil yeldeğirmenlerine yönelir.

İP Ne Hedefliyor?

Sermaye iktidarı içinde debelendiği yapısal krizle birlikte bir yönetememe krizine de girdi. Özellikle '80'li yılların ikinci yarısında kitleleri düzen sınırlarında tutacak araçlar yaratmakta sıkıntı çekmeye başladı. Elindeki tüm burjuva partiler ve politikacılar teker teker yıprandılar ve teşhir oldular.

Özellikle 5 Nisan'dan sonra işçi ve emekçilerde büyüyen huzursuzluk ve öfke sermayeyi yeni arayışlara itti. Uzun yıllar işçi ve emekçileri düzene soldan bağlayan sosyal demokrasinin iflâsı ve burjuva sol partilerin yıpranmışlığı sermaye iktidarını zora soktu. Yeni yüzler, yeni partiler arayışlarına yanıt vermedi. Hepsisi kısa sürede tek tek yıprandı ve işe yaramaz hale geldi. Sermaye devleti bu noktada sendikaları aktif bir tarzda kullanmaya yöneldi. Bu yolla işçi ve emekçileri tekrar düzen politikalarına bağlamayı hedefledi.

İşçi Partisi, her ne kadar sermaye iktidarının hesapları arasında fazla yer almasa da, aynı role aday. İşçi ve emekçileri düzen politikaları ile buluşturabilmek için, sendikal bürokrasi içindeki sınırlı varlığını ve Kemalist politikalarını aktif bir tarzda kullanıyor. Büyük oynuyorlar. Artık düzene dışsal bir varlık olmaktan çıkıp, sermayenin vazgeçilmez bir kurumu olmak istiyor. Yıllardır döne döne yazdıkları, "Emperyalizmin

yıkıma uğrattığı geniş bir iç pazardan çıkarılan bütün güçler" ile formüle ettikleri "geniş cepheye" bu yolla katılmayı düşünüyor.

Devrimci Harekete Düşmanlık

Bu çevre kendini yeniden ve yeniden devrimci harekete düşmanlık üzerinden tanımlar. 12 Eylül sonrası bir dönem vermek istediği "değişim" mesajı işe yaramadığı ve gerçek yüzü özellikle Kürt ulusal mücadelesinin yarattığı dinamikler üzerinden tekrar ortaya çıktığından, karşı-devrim saflarında yeniden iman tazelemiştir.

12 Eylül'ün sınıf kitlelerinde yarattığı tahribat ve a-politizasyondan da yararlanarak devrimci harekete açık bir düşmanlığın örgütleyiciliğine soyundular. Kitlelerin korkularını besleyerek ve onların geri bilinçlerini okşayarak devrimci kanallarda buluşmalarının önüne set oldular. Bu konuda öyle pervasızlaştılar ki; özellikle Gazi direnişi sırasında ve sonrasında açıkça devrimcileri "provokatörlükle" suçlayıp, düzen cephesindeki yerlerini aldılar. Aynı tutumu çeşitli işçi eylemlerinde de farklı düzeylerde sergilediler. Örneğin 5 Ağustos Ankara mitingi öncesi ve sonrası yazılarında, mitingden daha fazla devrimci gruplar karşıtı yazılara ağırlık verdiler.

Sadece yazıları ve politikaları değil, pratik tutumlarıyla da kendilerini kanıtladılar. 27 Eylül Kadıköy mitinginde faşistlerin elinde olan Haber-İş 2 no'lu şubenin dışında TC bayrağı taşıyan tek kortej oluşları ilginç bir görünümündü. Aynı mitingde devrimcilerin bildiri dağıtımlarına fiziki olarak engel olmaya çalışmalarından tutun da, getirdikleri davul-zurna ile yürüyüşü boğuntuya getirme çabaları görülmeye değerdi.

İP'e Karşı Mücadele

İP'e karşı mücadele salt politik bir varlık olarak İP'e karşı yürütülecek bir mücadele değildir. İP bugün sınıfa taşınmak istenen liberal politikaların en güçlü temsilcilerinden biridir. Mücadelenin asıl içeriğini bu politikalarla karşı ideolojik bir savaş doldurur. Bu liberal platformun temsilcilerinin ürettikleri politikalarla sınıf hareketine verdikleri zarar ortadadır. Bu işbirlikçi akıma karşı her alanda politik mücadele ve teşhir faaliyeti yürütmek bir zorunluluktur. Bu salt polemikler tarzında yürüyen bir mücadele olmamalıdır. Yaşamın her alanında, özellikle sınıf kitleleri arasında bu gruplara yönelik bir teşhir faaliyeti yürütmek ve gerçek yüzlerini işçi kitlelerine göstermek devrimci bir sorumluluktur.

Grevler Ertelenemez!

Türk-İş Başkanlar Kurulu 3 Ekim'de yaptığı olağanüstü bir toplantı ile 7 Ekim Çankaya Mitingini erteledi. Bahaneleri hazır; Dinar Depremi. Sözde; Dinar'da ölen onlarca insana saygı gereği bu kararı almışlar. Halbuki, sermaye düzeninin kâr daha çok kâr hirsının bir sonucu, açık bir katliamdır yaşanan. Doğal bir felaket değil, düzenin bile üstünü örtmeyi başaramadığı bir sermaye katliamı. Tam da bu nedenle mitingi ertelemek değil, daha da iyi hazırlamak gerekirdi. Çünkü bu katliama verilecek yanıt ve ölümlere gösterilecek gerçek saygı sermayeye hesap sormak olacaktı. Ama hayır. Bürokratların derdi farklıydı. Ertelemenin asıl sebebi ne deprem, ne de saygıdır. Bu kararın ardında, burjuva hükümet krizinden tutun da Türk-İş başkanlık seçimlerine kadar bir çok iğrenç hesap yatıyor. Aynı gün başlayan Türk-İş/DYP görüşmeleri, B Meral'in ve çeşitli bakanların yaptıkları açıklamalar bu yönde ipuçları da veriyor. B. Meral "Hükümetin kurulamadığı bir

ortamda 600 bin işçiyi yürütmeyiz." diyor. Kendi denetiminde de gelişse kitlesel bir işçi eyleminin dinamikleri hem Türk-İş bürokratlarını, hem de sermayeyi korkutuyor. Zaten grevlerin varlığının bile zora soktuğu iktidar aygıtını böyle bir eylemle iyice yıpratma riskini göze alamıyorlar. Bununla beraber aynı dakikalarda MGK de miting için iptal kararı alıyordu. Bir hafta önce "Grev sokakta yapılmaz!" diyerek aba altından sopa gösteren MGK, bu kez "Dinar depremini ve kamu huzurunu" bahane ederek

tehdidinin ilk ayağını hayata geçiriyordu.

Bu ertelemenin hemen ardından Demirel'in, Çiller azınlık hükümetine onay vermesi olaylara farklı bir boyut kattı. Alınan onayın hemen sonrasında DYP'li dört bakan B.Meral'i ziyaret etti. Görüşmenin ardından B. Meral, "hükümetten yeni bir teklif istediklerini, grevlerin bir an önce sonuçlandırılmasını istediklerini, bu nedenle pazar günü tekrar görüşeceklerini"

açıkladı. Türk-İş aynı görüşmede hükümete yeni bir teklif de götürdü. Bu teklif ilk altı ay için %30, ikinci altı ay için %25 şeklinde. Yani yine geri bir adım atıldı.

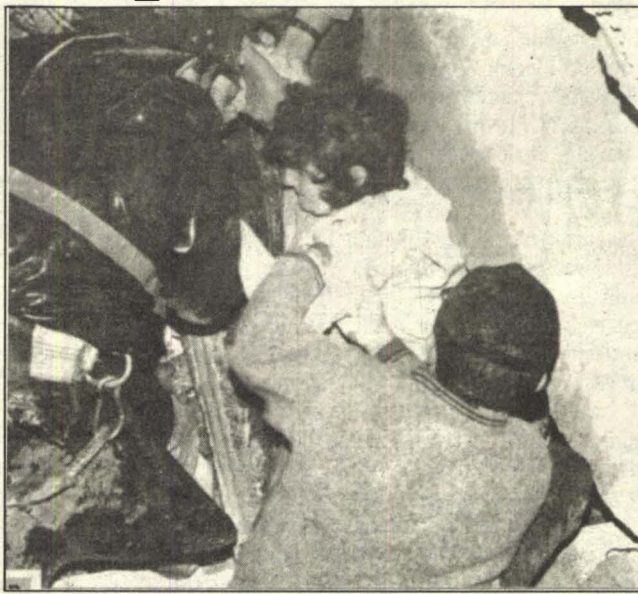
Türk-İş yeni bir ihanet sözleşmesine imza atmaya hazırlanıyor. Bu ihanet şebekesine gereken cevabı vermek, sermayenin saldırılarına gereken yanıtı vermek ancak birleşik-militan ve politik bir grev dalgası yaratmakla mümkündür. Bugün, bu grev dalgası sokakta örülecektir.

DİNAR: "Takdir-i İlahi Değil, Kapitalizmin Rezaleti!"

fyon'un Dinar ilçesinde meydana gelen depremde 90 kişi hayatından oldu ve iki yüz yirmiyi aşkın insan yaralandı, sakat kaldı. Dörtbin ev ve bina tahrip oldu. Kamu binalarının hemen tümünün yerle bir olduğu kentte, göz göre göre gelen "doğal afet", devletin baştan savmacı, geçiştirici tutumuyla, tam bir devlet katliamına dönmüş durumda.

Asıl deprem, birkaç güne yayılan birkaç orta ölçekli sarsıntının ardından meydana gelmiştir ve bu, neredeyse taş üstünde taş kalmamış olan kentte ölü ve yaralı sayısının bu kadar az olmasını koşullayan en önemli faktördür. Devletin Dinar'a uzanan "müşfik eli", daha o günlerden güdük kalmış, ilk sarsıntılarda dışarıda konaklamaya başlayan halka gönderilen çadırlara "görünmeyen eller" tarafından el konulmuş, Dinar halkı soğuk havada açıkta beklemeye mahkum edilmişti. Depremden birkaç saat önce ise, bizzat devletin valisi, tehlikenin geçtiğini söyleyerek Dinarlılar'ı evlerine dönmeye iknaya çalışmıştır.

Bu tür büyük felaketlerin ardından yerel bir iktidar boşluğunun oluşması doğaldır. Bu durumlarda devletin, başta "güvenlik" olmak üzere tüm fonksiyonları kaybolur ve halk çok kısıtlı bir süre de olsa, kendi başının çaresine kendi bakmasını, kendi göbeğini kendi kesmesini tecrübe eder. Bu tür afetlerden sonra afet yöresine yardımdan da önce

güvenlik kuvveti gönderilmesi ve devletin üst düzey yöneticilerinin gitmesi bu boşluk hissini, bu kendine yetme hissini silmek içindir. Dinar'da da böyle oldu. Depremden hemen sonra, başta en büyükleri Demirel olmak üzere tüm leş kargaları Dinar'a üşüştü. Halkın acısını sömürerek onları devlete bağlamak, tutulmayacak vaatler verip güven tazelemek peşindeydiler. Bunlardan ilki olan Demirel halkın, depremin bir haftadır sürdüğü, ciddi hiçbir yardımın ulaşmadığı, kendinin o zaman nerede olduğu yolunda sözlü protestosuyla karşılaştı ve "temaslarını" halka "temas etmeden" sürdürdü. Diğer politikacıların da durumu pek farklı değildi. Tüm bu politikacılar, Erzurum'da, Erzincan'da ve daha başka birçok yerde hep aynı

yalanı söylediler. Göstermelik yardımlarla, sahte kampanyalarla ve tutulması imkansız vaatlerle, "felaketzedeleri" kandırma çabasındalar; ama, Dinarlılar yaşananların, kaşarlanmış burjuva demagogu S. Demirel'in ifade ettiği gibi "takdir-i ilahi" olmadığını iyi biliyorlar.

Dinarlılar'ın en önemli şikayeti gönderildiği öne sürülen yardımın ellerine geçmemesi. Devlet ancak "güvenliği" organize edebiliyor; fakat bu, her zamanki gibi "halkın güvenliği" değil, "halka karşı güvenlik" oluyor. Halkın yardım malzemelerini "yağmalaması" engelleniyor, ancak yardım için gönderildiği iddia edilen çadırların depremzedelere fahiş fiyatla satılması "serbest". Bölgeye gönderilen acil yardım malzemelerinin (çadır, gıda maddesi,

ilaç, seyyar hastane v.s.) yeterli olmadığı zaten ortada. Açılan bağış kampanyalarının gelirlerinin ise ya devletin ya da bazı haramilerin cebine gireceği ve kendilerine biraz kırıntı düşse de bunun bile ellerine geçmesinin çok uzun zaman alacağı Dinar halkının bilincinde olan bir şey.

Burjuva medya depremin ve can kayıplarının hesabını birkaç "sorumsuz" ve hatta "PKK'li" müteahhite yıkma telaşı içindedir. Bu sayede hem kapitalizmin kendisinin çarpık yapılaşmayı bizzat teşvik ettiğini, hem de deprem sonrası ortaya çıkan keşmekeş ve vurgun ortamının, barınsızlık, açlık ve sefaletin suçlusunu gizlemeye çalışıyor.

Öte yandan yüze yakın insanın ölümüne sebep olan Dinar depremi, yine bir avuç haraminin ve devletin işine yaramıştır. Sermayenin saldırılarına karşı set çekebilmek için greve çıkan yüz binlerce işçinin, yan yana gelip sermayenin başkentini inleteceği "Ankara Mitingi", tescilli hain Bayram Meral tarafından, "doğal afet" bahanesiyle belirlenmeyen bir tarihe ertelenmiştir. Burjuva medya bu olayı gündemi saptırmak için kullanmış, kendi çözüm-süzlüklerinin, yaygınlaşan grevlerin, devrimcilere ve tutsak devrimcilere yönelik yoğunlaşan saldırıların kamuoyunun gündeminde daha az yer almasını sağlayabilmiştir.

H. FİHNİ

Liberal
Demokratizmin
Politik
Platformu

EKSEN YAYINCILIK

Komünist ve Devrimci Tutsaklar Süresiz Açlık Grevinde; **TESLİM**

DHKP-C ● TDKP ● PRK-Rızgarı ● YRNK ● EKİM ● TKP/ML MLKP ● TKP(ML) TIKKO ● TİKB davası tutsakları'ndan:

BİRLEŞELİM, ŞAĞAŞALIM ve KAZANALIM!

(...)21 Eylül saldırısı, haftalar öncesinden hazırlanmış, planlı bir katliamdır. (...)

Bu amaçla bütün hazırlıklarını tamamlayan idare, tıpkı Eskişehir tabutluğunun açılması sürecinde olduğu gibi bir hükümet boşluğunu da fırsat bilerek 21 Eylül günü yüzlerce asker, özel tim ve gardiyanlar koğuş kapılarımıza dayanmıştır. Savcı Yaşar Aslan, birinci müdür Vehbi Kırıl ve yarbay başlarında olduğu halde DHKP-C ve TIKP'li tutsakların kaldığı koğuşlara saldırıya geçmeleri üzerine PRK-Rızgarı, YRNK, EKİM, TKP/ML, MLKP, TKP(ML), TIKKO, TİKB davası tutsaklarının kaldığı koğuşlarda ve bayan koğuşlarında barikatlar kurularak direnişe geçildi. Kalkanlı özel timler ile birlikte yüzlerce asker ve gardiyan DHKP-C'li tutsakların bulunduğu 6. koğuş barikatına yönelirken, itfaiye 6. ve 7. koğuşlara tazyikli su sıkıyordu. Bu şekilde barikatı aşamayacağını anlayan katil sürüleri, koğuşun tavanından ve yan mazgaldan delikler açarak içeriye sis ve gaz bombaları savurmaya başladılar. Saatler süren direniş sonucu içeriye giren katliamçesi bombalar, demir çubuklar, kalaslar ve tazyikli suyla tutsaklara öldürüşe saldırıya geçtiler. Kalas, demir çubuk ve cop darbeleriyle bayıltıkları tutsakların üzerinde tepinen asker, özel tim ve gardiyanlar diğer koğuşlardaki tutsaklara "Bozkurt" işaretleri yaparak, "geliyoruz, sizi de öldüreceğiz" çığlıkları atıyorlardı. Baygın halde maltaya sürükledikleri tutsaklara burada da saldırmaya devam eden katil sürüleri, birbirlerine "bakın, bu hala yaşıyor!" diyerek tekrar tekrar saldırıyor, boğazını sıkıyor ve naralar atarak üzerlerinde tepiniyor. 26 Eylül Salı günü hastaneden taburcu edilerek koğuşa geri getirilen tutsaklardan Halil Bozkurt'un boğazında kesik yaraları görülmüyordu.

Düşman cephesinde iğrençliğin, alçaklığın bütün çıplaklığıyla sergilendiği 21 Eylül saldırısı ve direnişi boyunca devrimci tutsaklar arasında yoldaşlığın, dayanışmanın ve siper arkadaşlığının en olumlu örnekleri sergilenmiştir. 7. koğuşta tutsaklar koğuşlarını tutuşturarak 6. koğuşta direnişe destek verirken diğer koğuşlarda kalan devrimci tutsaklar ise barikatları ve sloganlarıyla direnişi tüm cezaevine yaymışlardır.

Cezaevi Yönetimi Hala Yeni Provokasyonlar Peşinde

Katliam sonrasında müsteşarları, müdürleri ve başsavcılar aracılığıyla bir taraftan tutsakların öfkesini yatıştırmaya çalışan yönetin, diğer taraftan basına verdiği demeçlerle yeni provokasyonlar peşinde koşmaktan da geri kalmıyor. 22 Eylül Cumartesi sabahı katliama katılmayan gardiyanlarla sayım alabilecekleri bildirildi. İdare 25 Eylül Pazartesi sabahına kadar sayım almaya korktukları için gelemediler. Ancak basına yaptıkları açıklamalarla bu gerçeği "3. ve 7. koğuşlar sayım vermiyor" şeklinde saptırarak yansıtılar.

Ayrıca başka cezaevlerine sevk yapılmak istenmesi üzerine direnişe geçtiğimiz şekilde açıklama yapılmıştır. Evet, bu, biz tutsaklar için, başlı başına bir direniş nedeni olabilecek bir saldırdır. Sırf tutsakların direncini kırmak için davaları halen devam eden tutsakların sürgüne gönderilmek istenmesi fiili bir saldırdır ve hiçbir koşulda

kabul edilemez. Şehitler bedeline de olsa vereceğimiz yanıt bir öncekinden farklı olmayacaktır. Fakat 21 Eylül'de bizleri katletmeye geldiklerinde sevkler konusunda herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Tutsakların sürgüne gönderilmeleri tamamen kendi kafalarındaki plandır ve katliamdan sonra açıklanmıştır. Aile ve avukat ziyaretleri ve benzeri konulardaki temel haklarımızın gasp edilmesi üzerine başlattığımız sayım vermeme eylemimizi katliamla yanıtlayan idare sevkler konusunu, işlediği cinayeti gizleyebilme telaşıyla sonradan gündeme getirmiştir.

Başbakan, Adalet ve İçişleri Bakanlıkları, cezaevi savcısı, 1. Müdür, jandarma subayları, yarbay, yüzbaşı ve burjuva basın olmak üzere saldırıya katılan tüm subay, astsubay, uzman çavuşlar, erler ve gardiyanlar katliamın birinci derecede sorumlularıdır. Ve er ya da geç halka ve devrimciler hesap vermekten kurtulamayacaktır.

21 Eylül'de devrimci tutsaklar kanla katliamla teslim alınmak istendi, ve bu azgınca saldırı sırasında Yusuf BAĞ, Uğur SARIASLAN, Turan KILIÇ adlı üç arkadaşımız faşist askerler ve gardiyanlarca bomba, cop ve demir çubuk darbeleriyle öldürüşe dövülerek katledilmişlerdir. Mehmet KURNAZ adlı arkadaşımız ise halen yoğun bakımda olup yaşamından ümit kesilmiş durumdadır. Ayrıca Bernar SATTAR, Kaan TOKSOY, Mesut AVCI, Barış YILDIRIM, Murat BECERİKLİ, İsmet AVCI ve Barış KAYA adlı arkadaşlarımızın durumları halen hayatı tehlikeyi atlattamamıştır. Taburcu edilen 32 arkadaşımız, çoğu kafalarından aldıkları darbeler sonucu olmak üzere ağır yaralı durumdadır.

Yaşanan bu katliam ne iltir, ne de son olacaktır. On yıllardır devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden ve onurlarından arındırmaya çalışan iktidar tarafından bu ve benzeri saldırılar defalarca tekrarlanagelmıştır. Amaçları bizleri teslim almak ve sonra da uğruna her şeyi göze aldığımız emekçi halklarımıza "işte öğullarınızı, kızılarınızı teslim aldık, umudunuzu yok ettik" diyebilmektir. Ama biz devrimci tutsaklar böyle bir fırsatı onlara asla vermedik. Bundan sonra da bedeli ne olursa olsun vermeyeceğiz. Hangi koşullarda olursa olsun devrimci değer ve geleneklerimizi sonuna kadar sahiplenmeye devam edeceğiz. Katliamın ardından başta ailelerimiz olmak üzere emekçi halkımız ve tüm devrimci demokrat, ilerici, yurtsever kesimler tarafından büyük bir duyarlılıkla sahiplenildiğimizi görmek, bu yöndeki kararlılığımızı daha da artırmış ve gücümüze güç katmıştır. Geline aşamada, yine başta ailelerimiz olmak üzere tüm ezilen, sömürülen emekçileri devrim saflarında birleşmeye ve katliam sorumlularından hesap sormaya çağırıyoruz.

İlericiler, demokratlar, devrimciler ve yurtseverler, egemen güçlerin saldırılarına karşı ; Birleşelim, Şağalışım ve Kazanalım!

Yaşasın 21 Eylül Buca Direnişimiz!

Şehitlerimizi Unutmadık, Unutmayaçağız, Hesabını Soracağız!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

ALAMAZSINIZ!

Devrim ve sosyalizm kavgasında düşmana esir düşen komünist ve devrimci tutsaklar, on yıllardır, faşist sermaye devletinin teslim almaya yönelik kanlı saldırılarına karşı baş eğmez bir direniş ortaya koyarak, zindanları birermücadele okuluna dönüştürdüler.

Kapitalist rejim, komünist ve devrimcileri etkisizleştirerek işçi ve emekçi yığınlardan tecrit etmek amacını taşıyan öncüsüzleştirme politikasını, günümüzde komünistleri ve devrimcileri vahşi terör ve katliamlarla imha biçiminde yürütmektedir. Komünist ve devrimci tutsakların ehlileştirilmesi öncüsüzleştirme politikasının zindan alanındaki bir uzantısıdır. Bu ehlileştirme politikası doğrultusunda zindanları birer "rehabilite merkezi" haline getirmek isteyen kontra rejimi, bu amacına ulaşmak için komünist ve devrimci tutsaklara sürgün sevkleri ve tecrit uygulaması dayatmaktadır. Kişisizleştirme, teslim alma ve ajanlaştırmayı amaçlayan ehlileştirme politikası, özünde devrimci mücadelenin geriletilmesi doğrultusunda uygulanmaktadır.

Derin bir iktisadi krizin pençesinde debelenen sermaye düzeninin işçi sınıfına ve emekçi kitlelere çıplak bir zor uygulaması dışında verebileceği hiçbir şey yoktur. Bugün işçi sınıfını ve emekçi yığınları açlığa ve sefalet mahkum eden kapitalist düzen, çıplak bir şiddete dayalı ve bir terör rejimi olan özel savaş rejimiyle ayakta durabilmektedir. Kayıpları, infazları, işkenceyi ve katliamları, başta Kürt halkı ve işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin mücadelesini bastırmak için gerçekleştiren sermaye devleti, gerçekte güçlü olduğunu değil, derin açmazlar içinde kıvrandığını ve güçsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Her alanda çürümenin ve kokuşmanın kök saldı ve ömrünü tamamladığına işaret olan bu görünümüyle kapitalist düzen, on milyonlarca işçi ve emekçinin her geçen gün yükselen öfkesini ve hoşnutsuzluğunu karşısına almaktadır.

İşçi sınıfının cumhuriyet tarihinin en büyük grev dalgasıyla ayakta olduğu, ezilen ve sömürülen milyonlarca emekçi yığınların öfke ve hoşnutsuzluğunun had safhada olduğu, - Gazi halk dire-

nişinde olduğu gibi- bu öfkesini baş kaldırarak ortaya koyduğu, Kürt halkının sömürgeci sermaye boyunduruğuna karşı, çektiği tüm acılara rağmen eşsiz bir direngenlikle ayakta olduğu bugünün Türkiye'sinde devrimci önderliğin rolü hayati önemdedir.

Faşist sermaye devleti, devrimci önderliğin bu dönemde oynayacağı rolün can alıcı bir önemde olduğunu tecrübeleriyle çok iyi biliyor. Bu tecrübeden dolayıdır ki, komünist ve devrimci güçlere karşı kelimenin tam anlamıyla bir imha savaşı yürütüyor. On yıllardır zindanlara yönelik sürdürülen sistematik vahşi terör ve katliamlar, devrimci önderliğe yönelik imha ve tecrit politikasının bir uzantısı olarak gerçekleştirilmektedir. Düşmanın tüm bu uğursuz hesaplarına ve gerçekleştirdiği kanlı saldırılara rağmen, devrimci ve komünist tutsaklar, can bedeli bir direnişle devrimci kimlik ve onurlarını koruyarak, düşman saldırılarını püskürtmüşlerdir. Kontra rejimi, devrimci ve komünist tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği katliamlarla sadece devrimci tutsakları teslim almak istemiyor. O, bu katliamlarla aynı zamanda başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere tüm emekçi yığınlarına gözdağı vererek, onları sindirmek istiyor. Kanlı sermaye rejimi, bu katliamcı politikasıyla devrimci ve komünist öncüyü işçi ve emekçi yığınlarından tecrit ederek işçi sınıfının mücadelesini bastırmayı amaçlıyor.

Biz komünist tutsaklar düşmanın bu çok yönlü saldırılarına barikat oluşturarak, zindan alanlarını birer devrim meviine dönüştürme perspektifiyle, süresiz açlık grevi eylemiyle genel direnişe başladık. Kuşku yok ki, başlatmış olduğumuz genel direnişimiz kendine yeten ve kendisiyle sınırlı bir direniş değildir. Tam tersine başta işçi sınıfının olmak üzere emekçi yığınların bir parçasıdır. Başka bir ifadeyle zindan cephesinde başlatmış olduğumuz genel direnişimizle, kapitalist rejimin işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kitlelere yönelik sürdürdüğü topyekûn saldırıya zindan cephesinde barikat oluşturmak, devrim ve sosyalizm kavgasına omuz vermek amacındayız.

Bu amaç doğrultusunda başlatmış

olduğumuz genel direnişimizle aynı zamanda sınıfın devrimcileştirilmesi görevine zindan cephesinde omuz vermek istiyoruz.

Özetle, on yıldır Kürt halkına karşı sömürgeci özel savaş yürüten sermaye devleti, bugün engelleyemediği işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesini bastırmak için özel savaş Kürdistan'dan metropollere yayarak, tüm çalışan ve sömürülen emekçi yığınlar karşı saldırıya geçmiştir. Yaygınlaşan infazlar, kayıplar ve katliamlarla tastamam bir terör rejimi olan sermaye düzeninin, Polisan'da, Aras Kargo'da, İzmir Ambarlar'da, Şişli Belediyesi'nde, Retrans'ta ve onlarca işçi direnişine polis, jandarma ve sivil faşist cephelerden oluşan katil sürüleriyle saldırması, gerçekte işçi ve emekçi yığınlarına karşı özel savaşın yürütüldüğünü göstermektedir. Bu demektir ki, en demokratik hak ve istemleri cumhuriyet tarihi boyunca kanla boğan sermaye devleti, bugün ayakta kalabilmek için başta devrimci ve komünistler olmak üzere işçi ve emekçi yığınlarına karşı tarihinin en kanlı saldırılarını sürdürüyor.

Kan emici kapitalist düzenin bu topyekûn saldırılarını barikatlar oluşturarak püskürtmek ve onu hak ettiği çöplüğe, tarihin çöplüğüne gömmek için direnmekten ve karşı saldırıya geçmekten başka yol yoktur. Buca katliamıyla bir kez daha katliamcı yüzünü ortaya koyan faşist sermaye devleti, başta Erzurum, Diyarbakır, Yozgat olmak üzere onlarca cezaevinde vahşi bir terör uygulayarak, tutsakları tecrit etmek ve teslim alamak istiyor. Buca katliamı bu amaçla gerçekleştirildi.

Biz Ekimci tutsaklar, düşmanın devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfına gözdağı vererek sindirmesine asla izin vermeyecek, bu uğurda saldırılara can bedeli bir mücadele ile karşı koyacağız. Bedeli ne olursa olsun, düşmanın devrimci kimliğimize ve onurumuza yönelik her türlü saldırılarına direnmekte ve zindan cephesini devrim ve sosyalizm kavgasının bir mevzii olarak tutmakta kararlıyız.

Faşist sermaye devletinin başta devrimci ve komünist hareket olmak üzere tüm işçi ve emekçi yığınlarına karşı sürdürdüğü topyekûn saldırının bir uzantısı olan zindanlara yönelik genel saldırıya barikat oluşturmak amacıyla başlatmış olduğumuz genel direnişimizi; Buca'daki katliamı gerçekleştirenlerden hesap sorulması, Ümraniye tabutluğunun kapatılması, devrimci tutsakların siyasal kimliğine yönelik saldırılara, tecrit, sürgün ve sevk politikasına son verilmesi temel taleplerimiz kabul edilinceye kadar sürdürmekte kararlıyız.

Bu bilinç ve inanç ışığında, genel direnişle yürüttüğümüz ve özünde devrim ve sosyalizm kavgasının bir parçası olan süresiz açlık grevi eylemimize tüm komünist ve devrimci güçlerin destek vermesini bekliyor ve istiyoruz.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Buca Katliamının Hesabını Soracağız!

Devrimci Onur İşkenceyi Yenecek!

Faşist Sermaye Devletini Döktüğü Kanda Boğacağız!

Yaşasın Genel Direnişimiz!

Yaşasın Proletarya İhtilali!

EKİM'ci Tutsaklar

Buca'da devrimci irade barbarlığı yendi Sıra Ümraniye, Eskişehir ve Tüm Diğer Tabutluklarda

Egemen sermaye sınıfı varlığını yoğun ve sürekli bir emek sömürsüne borçludur. İktisadi, siyasi ve hukuki yapısı bütünüyle bu sömürüyü genişletmek ve iktidarını korumak ekseninde şekillenmektedir. Önemli olan artı değerini hangi yol ve yöntemle elde edildiği değil, fakat ne kadar artırılabilirdiği.

Uzun bir süredir ekonomik, politik ve toplumsal alanlarda çözümsüzlük üretmekten öte gidemeyen Türk sermaye devleti, emek sömürsünü çıplak bir terör rejimi ile sağlamaktadır. Şekillenışı bütünüyle sermayenin emrine koşulan zor aygıtlarının üzerinde yükselmektedir, işleyişi de bunlara tabidir. Bunun yansımaları toplumsal hayatın bütün kesitlerinde şiddetle hissedilmektedir. Baskılar, yasaklar ve hiç bir sınır tanımayan vahşet uygulamaları toplumsal muhalefeti sindirmeye, ezmeye ve bu muhalefetin motor gücü devrimci hareketi yok etmeye yöneliktir. Devrimci hareketi boğmak, toplumsal muhalefeti tamamiyle düzen sınırları içerisinde tutma fırsatı demektir. Bu da sermaye iktidarını uzatmak, geçici bir nefes almakla eşanlamlı olacağı için hayati bir önem taşımaktadır.

Devrimci harekete yönelen şiddet emek cephesine girilen topyekûn saldırının önemli bir halkasıdır. Gün geçmiyor ki bu çok yönlü, sistematik ve planlı saldırılar devletin katil yüzünü önümüze sermesin.

Buca katliamı bu planlı taarruzun iğrenç bir örneğidir. Buca katliamı faşist sermaye devleti tarafından önceden itina ile hazırlanan, en ince ayrıntısına kadar planlanan ve gaddarca uygulanan bir saldırdır.

Kapsamı Buca ile sınırlı değildir. Zindan politikasının sadece bir halkasıdır. Amaç Buca'daki devrimcilerin direnişini kırmak, devrimci iradeyi parçalamak, teslim almak. Teslim aldıktan sonra ise, bundan alınan güçle öteki zindanlara saldırarak bir türlü kınamayan devrimci inisiyatifini yok etmektir. Buca'daki devrimci tutsaklar üç şehit ve kırkın üzerinde yaralı pahasına sergiledikleri onurlu direnişleriyle bu saldırıyı geri püskürttüler. Devrimci irade barbarlığa karşı

SENDİKASI

bir kez daha galip geldi. Terör rejimine önemli bir yenilgi yaşatıldı. Ne var ki, bu zafer sermaye devletinin zindan politikasını değiştireceği anlamına gelmemektedir. Tersine yeni saldırıların planları yapılmakta, zemin şimdiden hazırlanmaktadır. Bundan sonra devrimci tutsaklara yeni ve çok daha şiddetli saldırıların gerçekleştirileceğinden en ufak bir şüphe duyulmamalıdır.

Ümraniye, Sinop, Midyat ve yeniden "hizmete" konulan Eskişehir tabutlukları, Erzurum, Yozgat, Diyarbakır zindanları başta olmak üzere Kürdistan ve Türkiye'deki tüm zindanlardaki şiddet uygulamaları ve hak gaspları buna birer kanıttır.

Önümüzdeki süreç devlet terörünün kendisini her alanda daha da azgınca hissettireceği, işçi ve emekçi yığınlar saldırıların katmerleneceği bir dönem olacaktır. Sermaye devleti çok daha fütursuzca, kör bir saldırıyı yükseltecek. Bunu öngörmek için kahin olmaya gerek yoktur. Yeni hükümeti kurma girişimleri bile bunun için yeteri kadar açıklık sağlamaktadır.

Toplu sözleşme kapsamındaki yüz binlerce işçinin yarattığı ek basınçla bir an önce "köklü" çözüme gidilmek istenmektedir. Yöntem değişmeyecek, yalnızca dozu artacak bir terör yükseltilecektir.

Bugün Buca katliamı, direniş yerlerine saldırılar, ev ve mahalle baskınları, toplu gözaltılar, ciddi bir karşı saldırının örgütlenememesi koşullarında, yarın kıyaslanamaz bir vahşete bürünecektir. Etkin bir karşı saldırının örgütlenmesi sınıfın

göstereceği politik sıçrayışa; bu sıçrayış ise bağımsız sınıf örgütlenmesinde alacağı mesafeye bağlıdır.

Bugün Buca katliamına karşı sessiz kalan, zindanlardaki baskılara karşı çıkmayan, devlet terörünü cepheden karşılamayan, yarın saldırılara maruz kaldığında kendini savunmakta dahi zorlanacaktır.

Devrimci tutsakların başlattıkları genel direnişe sınıftan da anlamlı bir desteğin gelmesi şarttır. İşçi ve emekçi yığınlar, devrimci tutsakların dile getirdiği ve halihazırda cılız tutsak yakınları hareketi tarafından daha geniş kitlelere yayılmaya çalışılan talepleri sahiplenmelidir. Komünistler devlet terörünü somut talepler etrafında ve sınıfın genel ihtiyaçlarına bağlayacak şekilde sınıfa taşımalıdır.

"Devlet Terörüne Son!", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın!", "Buca'nın Hesabını Soracağız!", "Devrim Tutsaklarına Özgürlük!" gibi sloganlar şiarlaştırılarak geniş kitlelere mal edilmelidir. Tutsak yakınları, zindanlarda türlü işkence ve baskılara maruz kalan devrimcilerle olan duygusal bağ üzerinden değil, fakat düzen karşıtı militan ve birleşik bir mücadele hattı üzerinden bir araya getirilmeli. Tutsak yakınları hareketi, devrim mücadelesinin bir bileşeni haline getirilmeli. Böylesi bir hareket, işçi sınıfı ve emekçi yığınların, devlet terörüne karşı komünistlerin ve devrimcilerin yanında tavır geliştirilmesinin bir kaldırıncasına dönüştürülmelidir.

**Buca Katliamının Hesabını Soracağız!
Devrimci Tutsaklara Özgürlük!**

Buca'nın Katili Devlettir!

Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklar, canları pahasına kazandıkları birçok hakkın cezaevi idaresince kullanılamaz duruma getirilmesi karşısında direnişe geçtiler. Devrimci tutsakların sayım vermeme eylemini geliştirmesi üzerine, Buca Cezaevinde devletin faşist baskıları sistemli bir şekilde yoğunlaştırıldı.

Kapsamlı bir sindirme operasyonu için fırsat kollayan faşist sermaye devleti 21 Eylül günü sis bombası, silah, cop ve zincirlerle saldırdı. Koşuşları ve malıyı bir kan denizine dönüştüren saldırıdan sonra, ipinden kurtulan köpekler gibi salyalarını akıtarak kameralara kurt işaretini yapan faşist jandarmalar olayın

gerçek yüzünü gösteriyordu.

Ambulans ve itfaiyeler cezaevine girip çıkmaya başladı. Devrimci tutsakların barikatlarda dövüşerek yanıt verdiği saldırıda, üç şehit ve ellinin üzerinde yaralı verildi.

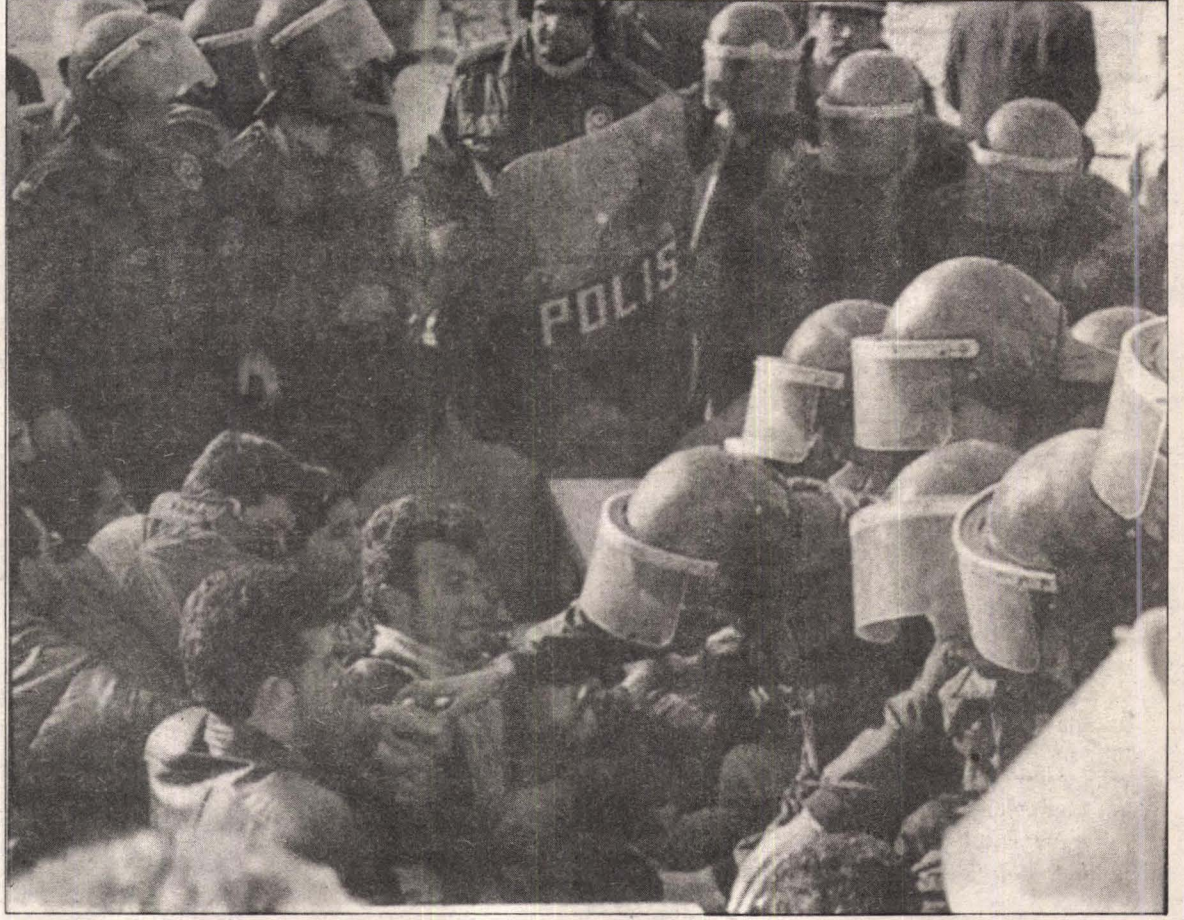
22 Eylül günü, kitle örgütleri yaralıların bulunduğu Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nin önünde saat 10:30'da bir basın açıklaması yaptı. 100 kişilik kitle "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Buca'nın Hesabını Sorulacak!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganlarını atarak Buca Cezaevi önünde 12:30'da buluşmak üzere dağıldı. Dağılırken bir ananın "Katiller katil köpekler!" diye haykırışı sivil polislerin suratına tokat gibi patladı.

3 devrimcinin katledildiğini, ayrıca 19 ağır yaralının bulunduğu duyan ve cezaevi önünde birikmeye başlayan kitlenin sayısı 300'e ulaştı. Sloganlar atılmaya başlandı. Bunun üzerine kitle çevik kuvvet tarafından kuşatıldı. Öfkesi bilenmiş eylemciler Baro Başkanı Kamil Dönmez'in iki avukat ile cezaevine girmesi üzerine bekleyişe girdi. Yaklaşık iki saat bekledikten sonra Demokrasi Platformu'nun dönem sözcüsü Caner Canlı bir basın açıklaması yaparak, bu katliamın "öldürmeyip de besleyelim mi?" mantığının bir devamı olduğunu, ÇHD ve baro avukatlarının uz-

laşma görüşmeleri önerisinin reddedilmesinin katliamın daha önceden planlandığının ve hüküm verildiğinin göstergesi olduğunu söyledi. Ardından kitleye; cenazeleri almak üzere Ege Üniversitesi Hastanesi'ne gidilmesi çağrısı yapıldı. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Katil Devlet!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Buca'nın Hesabını Sorulacak!", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla saat 14:30 civarında yürüyüşe geçildi. Bunun üzerine düzenin kolluk güçleri coplarla saldırdı. İçinde DKO yöneticilerinin de bulunduğu yaklaşık 40 kişi gözaltına alındı, birçok kişi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

EKİM 3. Genel Konferansı Tartışmaları'ndan

Gençlik S

Devrim: 1. Genel Konferans'tan sonra gençlik alanında yaşanan belli değişiklikler ya da belli yeni dinamikler üzerine bir durum tespiti yapmak gerekiyor.

Birincisi, orta öğretim gençliği alanında ortaya çıkan hareketlilik. Öncelikle bu hareketliliğin kaynaklandığı yeri açıklamak gerekiyor. Bilindiği gibi '80 sonrası devrimci gençlik hareketi '80 öncesindeki gibi bir kitleselliğe sahip değildir. Üniversitelerdeki hareketlilik son derece dar bir kesimi kapsamaktadır. Ancak bu, Türkiye'deki devrimci gençlik potansiyelinin gerilemesinden gelmiyor. Bu, '80 sonrasında üniversitelere akan orta ve üst sınıflara mensup gençlik katmanlarının bileşim olarak büyük akamadığı ölçüde, üniversitelerde beklenen politizasyon yaşanmıyor. Bu şekilde bir politizasyon daha erken bir evrede, yani orta öğrenim safhasında ortaya çıkıyor. Liselerdeki hareketliliğin temel dinamiklerinden biri budur.

Orta öğrenim gençliği hareketi, doğal olarak, başlangıcından itibaren, ağır baskı ve disiplin koşullarında kışla haline gelen liselerdeki ortama karşı akademik-demokratik talepler üzerinde ortaya çıktı. Bu talepler uğruna mücadele nedeniyle liseler baskından itibaren düzenle karşı karşıya gelen bir pozisyon aldı. Bunun arkasında, liselerdeki yönetmelikler, eğitimin içeriği ve bunların tamamlayıcısı orta öğretim kurumunun yapısal özellikleri var. Üniversiteler, herşeye rağmen, yapısal özellikleriyle belli bir mücadeleyle fiili, nispi bir özgürlük ortamının yakalanabilmesi şartlarına daha çok sahip. Düzen burada yükselen mücadele karşısında belli tavizler verebiliyor. Oysa orta öğrenimde durum daha farklı. Örneğin orta öğrenim gençliğinin faşist disiplin ortamına alışık olması, mecburiyetle doğrudan doğruya bir talebi olabilir. Fakat bu çok da kolay

olmuyor. Nitekim orta öğrenim gençliği hareketi, belli bir kitleselliğe ulaşmasına rağmen, bunları elde edebilecek fiili ortamlardan yoksun kaldı.

'84'de üniversitelerde başlayan hareketlenme, başlangıçta daha çok bir dernekleşme çalışması ve çabasıydı. Bu biçimiyle üniversite içerisinde belli bir demokratik hakkın elde edilmesi anlamına geliyordu. Bu, yönetime katılma şeklinde olmasa bile, üniversite içerisinde belli sınırlar içinde fiili bir politik özgürlük ortamı yaratmaya da karşılık geliyordu. '87'de düzenin tek tip dernek yasasına karşı verilen mücadele, bunun bir biçimde fiilen alınmasıyla da sonuçlandı. Polisin üniversitelerdeki pozisyonunun geriletilmesi, kampüsler içerisinde nispi bir politik ortamın sağlanmasıyla başarıldı. Ne var ki, bu kazanımlar belli bakımlardan korunamadı. Zira kendiliğinden yükselen bir hareket belli kazanımlar elde etse de kendisini ileriye çekebilecek bir önderliğe sahip olamadığı, dolayısıyla politik bir mecraya akamadığı koşullarda, bu kazanımları korumayı başaramaz ve geriler.

Orta öğrenim gençliği hareketi de böyle bir kendiliğindenci yükseliş yaşadı. Devrimci demokrasi, aynen üniversitelerde olduğu gibi, bu kendiliğinden yükselişin içerisine daldı. Bu hareketlilik düzenin sert bir karşı baskısıyla karşı karşıya kaldığında bir militanlaşma da yaşandı. Ama hakları elde etme doğrultusunda belli bir mesafe alamadığı koşullarda da yorulmaya başladı. Politik bir liseli gençlik hareketi olarak geliştirilemediği ölçüde, yorgunluk eğilimi giderek güçlendi. Burada küçük-burjuva devrimci hareketin önderliğinin bozucu etkilerini özellikle belirtmek gerekiyor. Üniversitelerde daha uzun bir sürece yayılan kısır ve yapay tartışmalar buralara da taşındı. Konunun ilkesel çerçevesi, dernekler, merkezi dernek vb. tartışmalar... Başlangıçta örgütlenme biçimi olarak öğrenci bir-

"Gençlik içinde belli ana politik gruplaşmalar var. Yanı sıra Alevilik, laiklik temeli üzerinde gruplaşmalar var. Kültürel kimlikler üzerinden kendini gösteren ve tam bir politik akımı ifade etmeyen belli gruplaşmalar var... Biz bu dinamikleri tasnif ederken, orta sınıflar içerisinde hakim olan eğilimin, genelde aslında bir liberal eğilim olduğunu, çok büyük ağırlıkla düzenin bugünkü liberal söylemlerinin yansıması olan bir geniş orta sınıf kitlesi olduğunu tespit edebiliyoruz. Fakat bunların içerisinde de, henüz sınırları dar olan, muhtemelen gelecekte de dar kalacak olan bir kesim var. İdeolojik planda bu liberal ideolojinin etkilerinden kurtulmaya çalışan, hatta kendini otonom gruplar şeklinde ifade eden, düzeni sorgulamaya başlayan bir kesim bunlar. Bunlar kuşkusuz alt sınıflardan bazı insanlarla da birleşiyorlar. Ama bu otonom gruplara asıl rengini veren daha çok orta sınıf kökenli insanlar oluyor."

Sorunu

"Devrimci önderliğe sahip politik bir işçi hareketliliğinin oluşması

ya da öğrenci hareketliliğinin liselerde oluşması

açısından çok büyük imkanlar vardır.

Elbette gençlik alanı bizim genel taktik yönelimimiz açısından

öncelikli değil. Ama şunu da görmek gerekiyor.

Bugün politikleşecek, militan karakteriyle devrimci bir temelde ortaya

çıkacak bir gençlik hareketi, işçi hareketinin de militan bir karaktere

sıçrayabilmesi, onda da bu dinamikleri harekete geçirebilmesi açısından,

son derece özel bir role sahiptir. Bu noktada, gençlik hareketinde alınacak

mesafenin, ona militan bir karakter kazandırmanın genel sınıf mücadelesi

açısından da özel bir öneme sahip olduğunu düşünüyorum."

liklerinin temel alınması belli bir olumluluk taşıyordu. Ama öğrenci birliği halini alabilmek için de hayli bir yol kat etmek gerekiyordu. Bir biçimde bulunan belli ilk güçlerin öğrenci birliği olarak tanımlanması, fakat öte yandan geniş kitlelere ulaşma ve onları politikleştirme faaliyetinin önemsenmemesi söz konusuydu. Bu hareket gerçek anlamda politik bir mecra ya akamadığı ve kendi içine kapandığı içindir ki, doğal olarak belli bir noktadan sonra yoruldu.

Burada düzenin fiili baskısı hareketin gerilemesinin, daha doğrusu yorulmasının esas nedeni değildir. Daha çok bir sonuç olarak düşünülme zorundadır. Zira düzenin kolluk kuvvetleriyle uyguladığı baskı, hareketin baştan militan bir karakterle gelişmesine de yol açtı. Ama hareketlilik ileriye taşınmadığı koşullarda, polis baskısının da etkisiyle, 700-800 kişinin bulunduğu okullarda, 15-20 ya da 30 kişiyi kapsayan örgütlenmeler kendilerini öğrenci birlikleri olarak tanımlamak zorunda kaldılar. Bu ise, öğrenci birliğinin karikatürize edilmesi anlamına geliyordu.

Bunlardan çıkarılması gereken bazı sonuçlar ve görevler var. Biz, hareket politikleşmediği ölçüde, çalışma bir hareketin politizasyonuna yardım etmediği ölçüde, çalışmanın kendini öğrenci birliği olarak ifade etmiş olmasının kendi içinde fazla bir anlam taşımadığını hep vurguladık. Belli örgüt modellerinin kısır ve doktriner bir tarzda tartışılmasının hareketi geliştirmediği de çok açık görüldü. Liselerde alt sınıflardan gelen kesim büyük çoğunluğu oluşturduğu ölçüde, bu, ülkedeki emekçi dinamiklerinden dolaysız bir etkilenmeyi de getiriyor. Bir işçi sınıfı mücadelesinin, bir Kürt ulusal mücadelesinin son derece ciddi etkileri var. Tam da bu noktada toplumdaki kamplaşmayı temel alan bir politizasyon, bu doğrultuda bir politikleşme saldırısı büyük bir önem taşıyor. Hareketin öncü kuşağına yönelik olarak, bu hareketin neden gerilediğini çözümlen, buradaki politik kavrayışların sınırlılığını ortaya koyan bir propaganda faaliyeti yürütmek gerekiyor. Örneğin öğrenci birliklerinin nasıl ele alınması gerektiğini ortaya koymalıyız. Bilebildiğimiz kadarıyla bizim bu alana ilişkin fazla bir deneyimimiz yok. Ancak, seçilmiş belli liselere yönelik bir politik çalışmanın, dışardan dövmeyle birleşen, orada ilk teması yakalamaya yönelik belli çabaların anlamlı sonuçlar üretebileceği de ortaya çıkıyor.

Hareketliliğin gelişmesine yol açan demokratik haklar sorunu hala ortada duruyor. Ağır baskı koşullarını oluşturan, dolayısıyla öğrencileri düzenle karşı karşıya getirme zeminine sahip olan bir alan bu. Bu nedenle ajitasyonumuzda en sıradan demokratik talepleri bile ısrarla kullanmamız gerekiyor.

Eğitimde özelleştirme sorunu, liseli gençlik ile üniversite gençliğinin ortak mücadelesini geliştirmede önemli bir imkandır. Bu aynı zamanda öğrenci gençliği, ülke genelinde işçi sınıfıyla ya da diğer toplumsal kesimlerle, özelleştirme saldırısına karşı mücadele içinde birleştirme olanağı da demektir. Bunun harekete başından itibaren net bir politik karakter kazandırmak bakımından da özel bir önemi olduğunu düşünüyorum.

Yüksek öğrenim gençliğine gelince. Üniversitelerdeki devrimci hareketlilik bir süreklilik ögesine sahip. Ama kitlelerden kopukluk, sol eylemlilik vb. aslında bu kesimleri de kendi içinde yordu. Bu ise son dönemlerde giderek akademizm eğiliminin gelişmesine yol açtı. Bugün devrimci hareketin gençlik alanındaki militan pratiğinde bir gerileme söz konusu. Akademizm üzerinden bir reformist eğilim geliyor. Örgütlenme biçimi olarak seçilen dernekler bugün karikatürleşmiş biçimini dahi koruyamıyor, tam bir tasfiye yaşıyor. Şu anda bu noktada tam anlamıyla bir boşluk var. İşte bu boşluk ortamında, son birkaç yılın özelliklerinden biri olarak, kısmen alt, ama ağırlıklı olarak orta sınıflardan gelen gençlik kesiminin bulanık bir politik arayışının ifadesi olan ve daha çok da entellektüel bir nitelik taşıyan otonom gruplar ortaya çıktılar. Bunlar kendilerini dergiler, klüpler, sosyal gruplar vb. şeklinde ifade ediyorlar. Son birkaç yıldır bazı üniversitelerde belli bir yaygınlığa ve genişliğe ulaşmış da bulunuyorlar. Bu, devrimci gruplarda onları birleştirmeye yönelik eğilimlere yol açıyor, ya da bu bizzat otonom grupların kendi içinde bu tür eğilimler yaratabiliyor. Yoldaşın ODTÜ'den verdiği örnek son derece önemli. ODTÜ için 6 bin kişilik bir eylemden bahsediyor. ODTÜ gibi bir kampüste 6 bin kişiyi içinde barındırabilen bir yapılanmaya dönüşebiliyor. Bu nedenle de devrimci gruplar arasında bunları en azından bulunduğu kampüslerde merkezileştirmeye yönelik ciddi eğilimler var. Ancak bu gruplara henüz hiçbir siyasal program, bir dizi talepler, bir program yok. Onları var olduğu şekliyle kabullenmek anlayışı var.

Oysa ki, politik bir arayış eğilimi taşımasına rağmen, devrimci politizasyonla karşılaşmadığı noktada, bu arayışların bir süre sonra gerilediği ya da bir mecra bulamadığı noktada kendini statükocu bir konuma ittiği de açık. Devrimci bir platform oluşturabildiğinde ise, bu gruplarda yer alanların kadrolaşmaya hayli açık olduğunu da bizim ilk sınırlı deneylerimiz gösterdi.

Üniversitelerde geçen eğitim yılının başından beri, kitleselleşme ve politik bir gençlik hareketi geliştirme açısından hayli önemli yeni olanaklar ortaya çıktı. Öğretim üyelerinin özlük hakları temelinden başlattığı, ama "özerk demokratik üniversite" talebine de cılız da olsa ulaştığı Kasım süreci, aslında geniş kesimlerin politikaya belli bir ilgi gösterdiği bir dönem oldu. Öğrenci kitleleri akademik sorunlara kendi politizasyon düzeylerinden ilgi gösterdiler. Ama son dönemlerde, örneğin bir Sivas katliamı, üniversite gençliğinin kendine meşru ifade alanları bulduğunda devrimci politizasyona açık olduğuna dair belli işaretler de sundu. Öte yandan, işçilere yönelik sivil faşist saldırılara karşı dünya kadar izleyici iken, bugün devrimci önderlik boşluğuna rağmen militan tarzda bir anti-faşist kitle direnişine eğilim göstermeleri, politik arayışlarının basit bir entellektüel ilgi olmadığını da gösteriyor.

Gençlik alanında devrimci önderlik iddiasında olanların yaptıklarına gelince. Bugün devrimci gençlik hareketinde güçlü bir akademizm eğilimi gelişiyor. Bu ise, yeni kitlesel hareketlilik içine giren kesimlerle devrimci tarzda buluşmaya önemli bir engel. Örneğin kitlesel alternatif açılışlarda politik sloganlardan uzak duruluyor. Örneğin öğretim üyeleriyle anlaşabilmek için, bazı devrimci grupların okulda pankart asması yasaklanabiliyor; asıldığında ise buna fiilen engel olmaya yönelik tutumlar geliştirilebiliyor vb. Bu ise devrimci öncülük iddiasıyla çaba gösteren grupların sayısını hayli sınırlıyor.

Gençlik içindeki güçlerimiz hayli sınırlı. Bu ise, harekete müdahale açısından son derece sınırlı olanaklar anlamına geliyor. Çünkü gençlik kendini hareketlilik olarak rahat ve kolay ifade edebilen bir kesim. Buradaki ajitasyon-propaganda faaliyeti örgütlenme faaliyetiyle birleşmediği ölçüde, genelde sadece bir seslenme eğilimi taşıyor. Bunun bizi kitlelere tanıtan bir işlevi var, ama tek başına yeterli olamayacağı da açık. Genel seslenme, örgütlenme ve organizasyon yetenekleriyle birleştirildiğinde orta vadede hayli anlamlı sonuçlar alabileceğiz. Gençlik alanında organizasyon, örgütlenme ve eylem etkinliğinin son derece önemli olduğunu tespit etmek gerekiyor. Bunların yanı sıra, militan karakterli bir anti-faşist kitle direniş eğilimi, devrimci gruplara bu harekete önderlik etmek açısından belli olanaklar sundu. Bunu değerlendirebilmek gerekiyor. Devrimci hareketin ortaya koyduğu blok davranma eğilimini de isabetli bir biçimde değerlendirdiğimizde, bu alanda gerçek anlamda bir kitle önderliğini yaratabilmek için sıçramayapma olanakları var. Çünkü bizim belli seçilmiş merkezlere yönelik sürdürdüğümüz politik faaliyetle, illegal-militan bir çalışma tarzıyla belli bir süreklilik sağladığımızdan da bahsedebiliriz. Bu bize belli olanaklar sunuyor gençlik alanında.

Bu alanda özellikle yarı legal ve legal araçların kullanılması hayli anlamlı sonuçlar yaratabilecektir. Bu tür araçlarla doğrudan seslenebilmek gerekiyor. Öğrenci gençlik alanındaki ideolojik mücadelenin özel önemi de düşünülürse, bildirilerle, MYO ile ya da gençlik gazetesiyile yapılan müdahalelerin sınırlılıkları açıktır. Bu nedenle legal ya da yarı-legal araçlarla sürdürülen çalışmaya önem vermek gerekiyor. Ancak bizim bu konuda yaşadığımız olumsuz denebilecek bir deneyimimiz var. İlegal politik çalışma açısından belli bir zorlanmanın yaşandığı bir kampüse bizim legal politik yayın üzerinden bir müdahalemiz oldu. Bu tür bir müdahale orada illegal örgütsel birimler için düşündüğümüz unsurları legal dergi çalışanları haline getirdi. Yani bu tür bir çalışma illegal örgütsel birimler yaratmak açısından ciddi zaafı doğurabiliyor. Bu nedenle legal ve yarı legal araçları kullanarak yürüteceğimiz faaliyetin legal alan merkezli bir çalışma haline gelmemesine şimdiden dikkat etmemiz, ama bu araçları da mutlaka kullanabilmemiz gerekiyor. Zira gençlik alanı gerçekten hızlı bir politizasyon ve hızlı bir devrimci kit-

leselleşme yaşayabilme olanaklarını içten içe biriktiriyor. Bu noktada hazırlıklarımızın hızlı bir biçimde ve gerçekten bir sıçramaya karşılık gelebilecek bir tarzda yapılabilmesi gerekiyor.

Kâzım: Gençlik sorununun örgütümüz açısından iki temel alanı olduğunu düşünüyorum. Birincisi, bugün belki pratikleşmiş bir sorun olmasa bile, partileşmeye bağlı olarak yarı pratik somut bir sorun, bir örgütsel hedef, bir yönelim olarak önümüze koyacağımız komünist gençlik örgütü, bir başka ifadeyle Ekimci Genç Komünistler örgütüdür. Bu sorunun şu anda bizim açımızdan pratik boyutu, daha çok bunun ideolojik ve örgütsel esaslarını açmak, bu noktada örgütü buna hazırlamaktır. Bir diğeri, örgütteki toplam gelişmeye bağlı olarak, bunun altyapısını hazırlamaktır. Kadrolaşma sorununa bağlı olarak bunun altyapısını hazırlamaktır. Dolayısıyla, konferansımızın bugünkü gündemi açısından henüz önümüzde pratik bir sorun olarak durmuyor. Bu bizim örgütümüzün hazırlik düzeyimize ve kat edeceğimiz mesafeye bağlı bir sorun olarak görünüyor.

Bunun ötesinde, gençlik içerisinde çalışmanın bugün için iki temel alanı var. Yüksek öğrenim gençliği ve liseliler... Yüksek öğrenim gençliği açısından soruna çok genel çerçevede bakıldığı zaman, bir 1. Genel Konferansımızın değerlendirmelerinde ortaya konulan temel perspektiflerdir. Yanı sıra geçmiş dönemde MYO'da ve gençlik dergisinde yayınlanan yazılardan oluşan bir kitabımız var bu konuda. Orada ortaya konulmuş perspektifler var. Gençlik hareketindeki son güncel değişimler de göz önüne alınarak söylenebilecek anlamlı bazı yeni şeyler de şüphesiz vardır. Ancak temel perspektifler bakımından ortaya koyduğumuz düşüncelerin, gençlik hareketinin bugünkü politik örgütsel yönelimleri ve ihtiyaçları açısından belli bir temel açıklık yaratmak bakımından yeterli olduğunu düşünüyorum. Bundan sonraki dönemde de, bir temel ideolojik zemin olarak bizim önümüzde güçlü bir silah oluşturuyor bu değerlendirmeler.

Bunun üzerinden bakıldığında, yüksek öğrenim gençliğinin sorunlarına ilişkin olarak 1. Genel Konferans ve sözünü ettiğimiz derleme kitaptaki değerlendirmelere eklenebilecek yeni şeyler olmadığını düşünüyorum. '80 öncesi gençlik hareketinin durumu nedir? '80 sonrasında nasıl değişimler yaşanmıştır? Bu değişimlerin gençlik hareketi açısından ifade ettiği politik anlamları, örgütsel anlamları nedir? Geleneksel sol hareketin gençlik hareketine müdahalesi hangi düzeydedir veya hangi biçim, hangi ideolojik içerik, hangi örgütsel araçlarla yapılan bir müdahaledir? Bunun gençlik hareketi içerisinde yarattığı sonuçlar nelerdir? Tüm bunlar genel kapsamıyla orada ortaya konulmuştur. Artık bizim açımızdan sorun, bu açıklıklar temeli üzerinde politikalarımızı özgüleştirecek pratiğe taşımaktır. Bizim saflarımızda bir dönem tartışma konusu olan otonom gruplar buna bir örnektir. Dolayısıyla, sorunun ana çerçevesi üzerinden bakıldığında, eklenebilecek fazla bir şey olmadığını düşünüyorum.

Bugün bizim çalışmamız açısından öne çıkan sorun nedir? Birincisi, gençlik hareketini nasıl politikleştirebileceğimiz sorunu. Genel çerçevesiyle bu sorun ortaya konulmuştur. Yüksek öğrenim gençlik hareketine politik müdahale sorunu bugün de hala önümüzde duran somut ve temel bir görevdir.

Bir diğer sorun ise şudur: Gençlik çalışması, aslında bir yerde yarı-açık bir çalışmadır. Onu tümüyle illegal temelde örgütlemek ne olanaklıdır, ne de onun üzerinden politik bir gençlik hareketi geliştirilebilir. Şimdi bunun birkaç tane müdahale alanı vardır. Bir tanesi burada da tartışılan otonom gruplar üzerinden bir müdahaledir. Bir diğeri başka yarı-açık imkanları kullanmaktır. Genellikle bizde soruna bu yönüyle bakılmıyor. Çok değişik yarı-açık imkanlar kullanılabilir. Yaratıcı bir tarzda yaklaşıldığında, oldukça zengin biçimler bulunabilir. Ancak bu, araçları gençlik hareketine yönelik etkili bir politik müdahalenin üzerinde, yarı açık çalışma biçimini uygulamak gerekiyor.

Bir diğer sorun, gençlik hareketinde "örgüt" sorunu. Böyle tanımlamak ne kadar isabetliyse tabii... Bizim 1. Genel Konferans değerlendirmelerinde bu sorunun genel çerçevesi çizilmiştir. Gençlik hareketi kitleselleşmesi konusunda

"Söyle bir bakıldığında semtlerde, özellikle liselerde, bir taraftan sivil faşist kadrolaşma var. Bir taraftan Türk-İslam sentezi üzerinde yükselen eğitim sisteminin getirdiği sonuçlar var. Bir başka tarafı, devletin daha başka demagojik saldırılarıdır. Muazzam bir yaygınlık da kazanıyor bunun kendisi. Tam da bu noktada, sol hareketin bu alandaki konumuna karşı etkili bir ideolojik mücadele örgütlemek durumundayız. Özellikle şunun altını özenle çizmek gerekiyor. Sivil faşistlere karşı mücadele gençliği politikleştirme amacı ve hedefi üzerinde yükselmeli, ona bağlanmalıdır. "

bir mesafe alınamadığı sürece, bu sorunu kendi içinde tartışmak, kendi içinde çözümler getirmek, gençlik hareketine bir mesafe aldirtamayacaktır ve aldiramıyor. Sorunun bu boyutu konusunda yeterli bir açıklık taşıyoruz. Sorunun "örgüt" boyutu gençlik hareketi politikleştirdiği ölçüde çözülebilecektir. Bu nedenle bugünden çok somut biçimler, çok kesin şemalar belirlemek isabetli değildir. Örneğin otonom gruplar üzerinden bakıldığı zaman da doğru değildir bu. Bunlar gençlik hareketinin geneli üzerinden ortaya çıkan biçimlerdir. Bir yerde kuşkusuz belli bir politikleşme arayışını ifade ediyorlar. Ama geri biçimlerle ortaya çıkan girişimlerdir. Yarı, gençlik hareketinin kat edeceği politik gelişme düzeyine bağlı olarak, bu biçimlerin kalıcı olup olmayacağı konusunda belli bir kesinleme yapmak doğru değil. Belki de çok farklı bir dönüşüm yaşayarak politik bir kimlik de kazanabilirler. Ancak soruna öncelikle gençlik hareketini politikleştirmek üzerinden yüklenmek gerekiyor.

Bu noktada, faaliyetimizi çok daha etkili, çok daha kuvvetli bir şekilde yürütmeliyiz. Değişik araç, yöntem ve biçimleri kullanmalıyız. Bu faaliyetin kendisine konu edeceği sorunlar bellidir. Bir tarafta gençlik hareketinin kendine özgü akademik-demokratik sorunlarıdır. Diğer tarafta ülkedeki genel politik gelişmelerdir. İşçi hareketidir, kamu emekçilerinin hareketidir, Kürt sorunu vb. Genel politik gelişmeler zemini üzerinde yürüyen, iç içe geçmiş etkili bir politik çalışmayı çeşitli biçimlerde yürütmek gerekiyor. Bildirilerin, kuşlamaların yanı sıra daha değişik biçimleri, daha başka örgütsel araçları kullanmaktır.

Sorunun biraz daha dar, daha özgün bir alanda ortaya çıkan boyutu da şudur: Gençlik hareketine bizim dışımızda müdahale eden çeşitli politik kuvvetler var. Bunun bir tarafı geleneksel halkçı hareketler; bir tarafında dinsel gericilik vardır; son dönemlerde sivil faşist hareketlerdir. Sivil faşistlere ve dinsel gericiliğe karşı gençlik alanında etkili bir ideolojik mücadele yürütmek gerekiyor. Özellikle dinsel gericilik nezdinde etkili bir ideolojik mücadele gerekiyor. Sivil faşist harekete dünkü deneyimler üzerinden yaklaşılmalı. Bugün düzenin ona biçtiği yeni bir misyon vardır. Bu misyonun kendisini belli bir açıklıkla tanımlamak ve onun üzerinden bir müdahale yapmak gerekir. Ama öte yandan da ona karşı etkili militan bir gençlik direnişini örgütlemeye çalışmalıyız. Gençliği politikleştirmede bir mesafe alınamadığı sürece, sivil faşist saldırılara karşı etkili, militan bir karşı koyuş örgütlemenin kendi içinde taşıdığı belli güçlükler vardır. Kritik sorun budur diye düşünüyorum.

Cihan: Bunun kendisi arzulan şeyi sağlamaz mı?

Kâzım: Evet, bu kitap Arslan'ın <https://www.kanay.org> Türkiye gençlik hareketinin geçmiş mücadele tarihine ba-

kıldığı zaman, militan politik bir gençlik hareketinin geliştirilmesi konusunda önemli bazı avantajlar ve olanaklar sağlıyor. Bu noktada bizim işimizi kolaylaştırıyor. Bu saldırı, karşı koyuş örgütleyerek gençliği politikleştirmek noktasında önemli bir olanaktır. Son bir-iki ay içerisindeki gelişmeler bunun ilk işaretlerini vermiştir.

Bunlara kuşkusuz başka şeyler de eklenebilir. Örneğin Kasım dönemindeki eylemler. Bu eylemler belli bir kesintiye uğramış olsa bile, Türkiye'deki politik gelişmelerden hareketle, onun taşıdığı dinamizm konusunda belli bir fikir vermektedir. '80 sonrasında değişimle de baği içerisinde söylüyorum; bugünün gençlik hareketi, gerçekten etkili bir işçi hareketine bağlanmadığı sürece, kendi iç dinamikleri nispeten zayıftır. Bu, gençlikteki sınıfsal bileşimin değişimiyle yakından ilgilidir. Sonraki süreçte sivil faşist saldırıların yaratacağı değişim, işçi hareketinin yaratacağı değişim, bu dinamismi ne kadar etkili? Ne kadar ileri çıkarabilir? Hangi düzeyde ileri çıkarabilir? Bu ayrı bir tartışma konusudur.

Dinsel gericiliğin geçmişten farklı olarak, gençlik içerisinde bugün belli bir politik etkinliğe sahip olduğu görülüyor. Bu alanda onlara karşı yürütülen ideolojik mücadelenin önemini ortaya koyuyor bu. Gençliğe yönelik politik çalışmada bu noktada belli yetersizlikler vardır. Dinsel gericiliğin kitle temelini oluşturan gençlerin, eğer denilenler bir gerçeği ifade ediyorsa, tam da daha çok alt tabakadan gelenler içerisinde hiç de küçümsenmeyecek bir etkinlikleri var. Bu aslında, gençliğin talep ve özlemleri devrimci bir önderlik tarafından karşılanamadığı zaman, tersten demagojik bir şekilde bunu sahiplenen politik bir akım ortaya çıktığında, onu kendi kitle temeli haline getirebildiğini gösteriyor.

Sivil faşistler açısından da geçerlidir bu. Söyle bir bakıldığında semtlerde, özellikle liselerde, bir taraftan sivil faşist kadrolaşma var. Bir taraftan Türk-İslam sentezi üzerinde yükselen eğitim sisteminin getirdiği sonuçlar var. Bir başka tarafı devletin daha başka demagojik saldırılarıdır. Muazzam bir yaygınlık da kazanıyor bunun kendisi. Tam da bu noktada, sol hareketin bu alandaki konumuna karşı etkili bir ideolojik mücadele örgütlemek durumundayız. Özellikle şunun altını özenle çizmek gerekiyor. Sivil faşistlere karşı mücadele, gençliği politikleştirme amacı ve hedefi üzerinde yükselmeli, ona bağlanmalıdır.

Bence, her şeyden önce, yüksek öğrenim gençliği, hem politik bir gençlik hareketini örgütlemek üzerinden, hem de bu temel hedeflere bağlı olarak kadrolaşmak açısından önemli dinamikler taşıyan bir alandır. Bize önemli olanaklar sağlayan bir alan olarak görülmelidir. 1. Konferans Belgeleri'nde bu, daha çok gençliğin en ileri tabakasını örgütlemek ve oradan kadro çıkarmak olarak da tanımlanıyordu. İsaletli bir tanımdır.

Liselere gelince. Bizim açımızdan nispeten yeni olan bir alandır bu. Dinamiklerine bakıldığı zaman önemli olanakların ortaya çıktığı, politikleşme eğiliminin yüksek öğrenim gençliğine göre, belli ölçüler içerisinde nispeten daha kuvvetli olduğu bir alandır. Kuşkusuz bunun belli sınıfsal dinamikleri vardır. Özel liseleri vb. bir kenara bırakmak gerekirse, düz liseler ve meslek liseleri, daha çok alt tabakadan gelen gençlerin okuduğu okullardır. Buradaki kitle işçi ve emekçi sınıflarına mensuptur. Bir yerde, düzenin işçi ve emekçi sınıflara yönelttiği saldırı onları da derin ve dolaysız bir şekilde etkiliyor. Ama diğer taraftan da liseli gençliğin temel problemleri vardır. Bunlar eğitim sistemidir, daha başka sorunlardır; çok geniş bir çerçevesi var bu sorunların. Bunun kendisi, bu sınıfsal zemin üzerinde, burada politikleşme bakımından hem daha kolay, hem daha etkili bir hareket örgütlemek açısından dinamiklerin genişliğine işaret eden önemli etkenlerden bir tanesidir.

Bu alanda '89 yılından sonra anlamlı bazı gelişmeler yaşandı, belli sınırlılıklar içerisinde. Belki kitlesel olarak da tanımlanabilecek bir liseli gençlik hareketi ortaya çıktı. Ancak bu hareket birbirine bağlı birkaç temel etkene bağlı olarak, son bir yılın deneyimleri ve gözlemi üzerinden bakıldığında, kendi içinde ciddi bir kısırlaşma tehlikesi de taşıyor. Hatta belli ölçülerde belli geri adımlar da attı. Yalnızca İstanbul düzeyinde de değil, Türkiye genelinden

bakıldığında durum budur. Bunun birkaç nedeni var. Bir tanesi, yaşanan politikleşmenin yetersiz oluşudur. Kaldı ki, tümüyle kendiliğinden yaşanmış bir politikleşmedir bu. Bir diğeri, politikleşme düzeyi ve onun aldığı eğilim biçimlerine bağlı olarak, devletin oraya yönelttiği saldırı, aslında biraz daha şiddetlidir. Bu liseli gençlere, biraz yaz sorunu gözetilerek de düşünüldüğü zaman, saldırının kendisi orada daha kuvvetli bir etki yaratabiliyor, geriletebiliyor onları. Yine sivil faşistlerin son dönemlerde saldırıları söz konusudur. Bir diğer önemli etken, bütün bunlarla birleşen ama o zemin üzerinden belli bir anlamı olan, sol hareketin biraz bu alandaki olanakları çarçur etmesiyle ilgili olan tarafıdır. Aslında liselerdeki pratik de, yüksek öğrenim gençliğine yönelik pratik müdahalenin basit bir tekrarıdır. Biraz da öz-
günleşmiş basit bir tekrarının ötesine geçememiştir.

Liseli gençliğe yönelik politik bir çalışmayı gündeme almak, bunu pratikleştirmek, kuşkusuz gündemimizdedir. Bunu daha etkili bir şekilde örgütlemek gerekiyor. Bu noktada önemli olanaklar da var. İşimizi kolaylaştıran daha başka ek etkenler var. Örneğin bir özelleştirme saldırısıdır, liseli gençlik içerisinde kuvvetli, düzen açısından belli alanda uygulamaları vardır. Mesela düz liseler ve meslek liseleri hemen hemen biçimsel hale getirilmiştir artık. Anadolu liseleridir, özel vakıf liseleridir, hatta ortaokul ve ilkokullara kadar giren bir özelleştirme vardır. Bunun kendisi sınıfsal eşitsizlikleri çok çıplak bir şekilde ortaya çıkarıyor. Bunun liseli gençliğe çok daha somut, çok daha anlaşılır bir şekilde gösterilmesi açısından çok önemli bir olanağa işaret ediyor. Hem bunun üzerinden, hem de liseli gençlik hareketinin temel talepleri üzerinden bakıldığında zaman, güncel akademik taleplerine sahip çıkmak, bu taleplerin üzerinde politik bir mücadele örgütlemek, bunu bizim politik perspektifimize bağlamak gerekiyor.

Bunun en özlü ifadesi demokratik lise mücadelesidir. Nasıl ki üniversitelerde bu özerk-demokratik üniversite talebi ve mücadelesiyse... Kuşkusuz bu, düzen dışına çıkmayı hedeflemeyen taktik bir taleptir. Ancak bu taleplere sahip çıkmayan bir liseli gençlik çalışmasının başarı şansı yoktur. Bu noktada perspektiflerimizi ortaya koymak ve derinleştirmek durumundayız. Bunu çeşitli düzeylerde şıarlaştırmak gerekiyor. Bir diğer sorun, liseli gençliğin politikleşmesine bağlı olarak, onun gündemine kendiliğinden bir şekilde, bir yerde de sol hareketin belli bir müdahalesiyle girmiş olan bir "örgüt" sorunu vardır. Kuşkusuz bir yerde bir mücadele ve eylem olduğu zaman bunun kendisi bir örgüt ihtiyacı ortaya çıkarır. Bunlar liseli öğrenci birliği olarak ifade ediliyor. Ancak bu kitleselleşmeyi başarabilmiş bir örgüt biçimi değil bugün için. Daha çok devrimci öğrencilerin toplandığı bir yer. Dolayısıyla da hem o dinamikleri heba etmek anlamına geliyor, hem de gelecekte politik bir liseli gençlik hareketi örgütlendiği zaman, onun örgüt biçimleri konusunda belli güçlükler de yaratıyor. Kuşkusuz mücadelenin belli bir ivme ve düzey kazanması, bu sorunu çözmek açısından belli bir kolaylık sağlayacaktır. Sloganlarla bu alana müdahale etmek, somut politikalar ortaya koyarak bunu gençliğin gündemine getirmek gerekiyor diye düşünüyorum.

Mesut: Yapılan tartışmaları hayli anlamlı bulduğumu söylemek istiyorum. Özellikle iki yoldaşın konuşması da gençlik sorunu çerçevesinde özellikle belirtilmesi gereken bir takım unsurların altını çizen, bizim gençlik politikamızı daha da netleştirmemize kolaylık sağlayan konuşmalar oldu. Bunlara ek olarak söylemek, altını çizmek istediğim bazı unsurlar var.

Bizim gençlik hareketine ilişkin değerlendirmemizde iki ana öge vardı. Birincisi: Gençlik hareketinin neden '80 sonrasında '80 öncesi türünden bir yükseliş yaşamadığına ilişkin pek çok nesnel ve öznel etmen sayıyorduk. Ama kuşkusuz, bunların içerisinde en belirleyici olan, bileşimin orta sınıflar lehine değişmiş olmasıydı. Ne var ki, bu bizi hatalı bir tutuma iterek, bazı olguları gözden çıkarmamıza yol açtı. Bunun, özellikle üniversite gençliği içerisinde, '80 öncesine göre ciddi denge farklılıkları olmakla beraber, hala önemli bir alt sınıf

Gençlik hareketi içinde demokratik haklar mücadelesi kuşkusuz son derece önemlidir.

Komünistler ve devrimciler, aynı zamanda demokratik haklar mücadelesinin en kararlı savunucuları olduklarını göstererek de kitleleri etkilemelidirler. Ama bugünkü konjonktürde, toplumdaki genel politik ortam içerisinde, salt bununla kitleleri etkilemek mümkün değildir.

Bunun yanı sıra sosyalizm propagandasını yapabilmek gerekiyor. Ama bu kuru bir sosyalizm propagandası olmamalı, kapitalizmin genel bir teşhirini yapmakla sınırlı kalmamalıdır. Bizzat o güncel gerçeklik üzerinden ideolojik ve politik mücadeleyi öne çıkarmak zorundayız.

gençliği kitlesi bulunduğu gerçeğini yeterince işleyemememiz, bunların politizasyona niçin giremediği konusundaki tahlilimizi derinleştiremememiz gibi bir sonucu oldu.

Burada söylediğimiz bir temel unsur vardı kuşkusuz. '80 öncesinde gençlik hareketinin, genel küçük-burjuva dalga içerisinde ve onun en temel unsuru olarak, kendi dışındaki toplumsal kesimleri bile etkilediğini söylüyorduk. Bugün bunun artık olanaklı olmadığını vurguluyorduk. '80 sonrasında artık, gençlik hareketi, kendi dışındaki toplumsal kesimlerin hareketlenmesi koşullarında bir politizasyon süreci yaşayabilecektir. Şimdi bu sorunun temel noktalarından bir tanesi.

Lenin'in gençlik hareketini, gençlik içerisindeki gruplaşmaları, oradaki politizasyon ortamını tahlil ederken, ortaya koyduğu çok temel bir gerçek vardır. Gençlik hareketi içerisindeki politik gruplaşmalar, aslında toplumdaki politik gruplaşmaların yansımasıdır ibarettir. Dolayısıyla biz, devrimci bir sınıf hareketi için bir hareketlenmenin varlığı koşullarında, gençlik içerisinde

de bir devrimci komünist kimliğin, komünist bir gruplaşmanın oluşturulması açısından, köklü bir değişiklik yaratılabileceği vurgusunu, daha sonraki süreçte yer yer yapmaya başladık.

Bence bu, hem sorunu daha net bir çerçeveye oturtmak, hem de üniversite gençliği içerisindeki alt sınıfa mensup gençlik gerçekliğini tahlil edebilmek açısından önemlidir. Geçen yaz yaptığımız genel gençlik toplantısında, bu noktada yoldaşların da ortaya koyduğu veriler çerçevesinde, gençlik içerisindeki dinamikleri ve gruplaşmaları kendi içerisinde tasnif etmeye çalıştık. Bu tasnifin aslında Lenin'in tahlilini doğrular biçimde, toplumun genelinde var olan politik akımların kendi güçleri oranındaki yansımasının, bir biçimde gençlik hareketi içerisinde de var olduğunu gördük. Bu grupları yoldaş biraz önce tanımladı. Özellikle alt sınıflardan gelen kitle içerisinde hakim olan gruplar açısından sayarsak, bu gruplardan bir tanesi dinsel gericiliktir. Bir tanesi Kürt yurtsever hareketidir. Bir tanesi de, daha sınırlı olmakla birlikte devrimci demokrat akımlardır.

Bunların dışında ve bunların çerperinde, bir de politikleşmeye yatkın bir kesim var. Örgütlü mücadeleye bugün soğuk bakan, ama politikleşmeye yatkın bir kuşak bu. Hem alt sınıfları hem orta sınıfları kesen bir akım olarak bu, kemalist eğilim olarak ifade edebileceğimiz özellikler taşıyor. Bunu sosyal-demokrasi, sosyal-demokrat eğilim olarak ifade etmek doğru değil. Çünkü sosyal-demokrasiye yakın olan, ama kemalist ideolojik etkiyi kendi içerisinde çok da barındırmayan kesimler aslında bugün de var. Bunların devrimci politizasyona çok daha yatkın oldukları net olarak görülebiliyor. Ama bir de kendini kemalist ideoloji üzerinden tanımlayan, hatta sosyal-demokrasi dışında bazı partilere oy veren kesimler de var. Bunlar da kendi içerisinde ikiye ayrılabilir. Birisi Kemalizm'i salt liberal bir tanımlama içerisinde laiklik olarak gören ve dinsel gericiliğin etkisine karşı tepki duyan, bu tepkiyi ifade eden bir kesim. Ama bu kesim bunun dışında, özelleştirme konusunda, globalleşme konusunda, küreselleşme konusunda, hakim liberal ideolojik çizgiyle bütünleşebiliyor. Öteyandan, kendini sosyal-demokrasi içerisinde de bir biçimde ifade eden, işte özelleştirmeye de karşıtlığıyla, dinsel gericiliğe de karşıtlığıyla, yer yer anti-empyralist görünümlü bazı sloganlarla ifade edebilen bir akım da var. Bir de, bunu özellikle belirtmek gerekiyor, Alevici bir kitle, Alevilik eksenli etrafında bir araya gelen bir gruplaşma var.

Kısacası, gençlik içinde belli ana politik gruplaşmalar var. Yanı sıra Alevilik, laiklik temeli üzerinde gruplaşmalar var. Kültürel kimlikler üzerinden kendini gösteren ve tam bir politik akımı ifade etmeyen belli gruplaşmalar var... Biz bu dinamikleri tasnif ederken, orta sınıflar içerisinde hakim olan eğilimin, genelde aslında bir liberal eğilim olduğunu, çok büyük ağırlıkla düzenin bugünkü liberal söylemlerinin yansıması olan bir geniş orta sınıf kitlesi olduğunu tespit edebiliyoruz. Fakat bunların içerisinde de, henüz sınırları dar olan, muhtemelen gelecekte de dar kalacak olan bir kesim var. İdeolojik planda bu liberal ideolojinin etkilerinden kurtulmaya çalışan, hatta kendini otonom gruplar şeklinde ifade eden, düzeni sorgulamaya başlayan bir kesim bunlar. Bunlar kuşkusuz alt sınıflardan bazı insanlarla da birleşiyorlar. Ama bu otonom gruplara asıl rengini veren daha çok orta sınıf kökenli insanlar oluyor.

Biz bu tasnifi şu açıdan yapıyoruz. Bir, burada ideolojik mücadele alanlarımız nelerdir? Gençlik hareketi içinde demokratik haklar mücadelesi kuşkusuz son derece önemlidir. Komünistler ve devrimciler, aynı zamanda demokratik haklar mücadelesinin en kararlı savunucuları olduklarını göstererek de kitleleri etkilemelidirler. Ama bugünkü konjonktürde, toplumdaki genel politik ortam içerisinde, salt bununla kitleleri etkilemek mümkün değildir. Bunun yanı sıra sosyalizm propagandasını yapabilmek gerekiyor. Ama bu kuru bir sosyalizm propagandası olmamalı, kapitalizmin genel bir teşhirini yapmakla sınırlı kalmamalıdır. Bizzat o güncel gerçeklik üzerinden ideolojik ve politik mücadeleyi öne çıkarmak zorundayız.

Üniversite gençliği içerisinde özgül olarak böyle bir mücadelenin belli bir ağırlığı ve önemi var. Bu nasıl yapılmalıdır? Bizzat alt sınıfları etkileyen

ideolojik-politik kuvvetlere karşı, son derece etkili ve sürekli bir ideolojik politik mücadele hattı tutturabilmek, bizim gençlik çalışmamızın ana eksenidir. Dinsel gericiğe karşı yürütülecek mücadele, Alevilik konusunda bir tutum, Kemalizm karşısında bir tutum, Kürt yurtseverliği konusunda bir tutum, devrimci demokrasi konusunda bir tutum gereklidir. Ama özellikle bu politik odaklar konusunda bir tutum, gençlik kesiminin alt sınıfını etkileyebilmek, kazanabilmek açısından önemli bir sorundur. Bu nedenle bizim buradaki politik faaliyetimizin yöneleceği ana eksenleri oluşturmak durumundadır.

Burada bizim ilk planda hedef kitlemiz kimdir? Kuşkusuz devrimci demokrasinin kitlesidir. Belli sınırlar içerisinde yurtseverlerin kitlesidir. Ama dinsel gericiğin etkilediği kitle de belli sınırlar içerisinde hedef kitlemizdir. Ama bizim bir dinsel gericiğinden ya da Kürt yurtsever hareketinden kısa vadede büyük güç kazanmamız mümkün değildir. Fakat özellikle güç kazanabileceğimiz iki kesim var. Bunlar, kendisini Alevilik temeli üzerinde ifade eden kesim ve geçmişte sosyal-demokrat bir politik bakışa sahip aile kökeninden gelen, fakat bugün bu noktada umutsuzluğa düşmüş kesimlerdir. Bizim özellikle kazanabileceğimiz, ilk elde etkileyebileceğimiz bir kitle kuşağını oluşturuyorlar bunlar. Bualana yönelik başka grupların da belli etkileri, belli çabaları olduğu düşünüldüğünde, işimiz çok kolay değil. Örneğin Kemalizm. Alevilikten etkilenmiş, alt sınıfları Kemalizm bayrağı altında düzene yeniden çekmeye çalışan bir akım var. Biz, özellikle bu hedef kitleyi kazanmak açısından düşündüğümüzde, politik faaliyetimizin içeriğinde, propaganda çizgimizin ağırlığında, öncelikle bunları gözetken bir yaklaşım biçimi oluşturmak ve bunu süreklileştirmek durumundayız. Geleceğe ilişkin çalışmamızda da, sosyalizm propagandasının yanı sıra, genel akademik-demokratik haklara sahip çıkan bir çizgi izlemeliyiz. Bir harç sorunundan yemekhane sorununa kadar gündelik sorunlara kararlı bir biçimde sahip çıkan tutum içinde olmalıyız. İdeolojik mücadeleyi ve sosyalizm propagandasını, özellikle bizim etkilememizin kolay olacağı hedef kitleyi de gözetken bir tarzda yoğunlaştırabilmemiz gerekiyor. Böyle çok parçalı ifade ediyorum ama, hayatın içerisinde bu kadar parçalı değildir. Ben sadece bunları tasnif edebilmek, imkanlarımızı ortaya koyabilmek, önceliklerimizi doğru saptayabilmek açısından bunu yapıyorum.

İkincisi, orta sınıf kökenden gelen ve belli bir dinamizm de ifade eden kesimlere, bunların oluşturduğu otonom gruplara dönük olarak bir faaliyetimiz olmalıdır. Bu potansiyeli özellikle bir kadro kaynağı olarak değerlendirmek, bunu temel faaliyeti besleyen bir yan alan olarak örgütlemek durumundayız. Bu ikisini birbirine uyumlu bir tarzda yürütmeliyiz. Otonom gruplar üzerine yoğunlaşmak adına temel politik görevleri bir kenara bırakmak kabul edilemez. Tersinden otonom grupları görmezlikten gelen, oradaki dinamikleri de atlayan bir tutum içerisinde olmamak gerekir. Burada esas olanı doğru kavrayarak, devrimci politik çabayı esasa koyarak, onun yönelmesi gereken konuları, alanları doğru saptayarak, buraya yoğunlaşmak, diğerini de bunu destekleyen bir faaliyet alanı olarak örgütlemek gerekir. Uyumdan bunu kastediyorum.

Bence devrimci potansiyeli olan kitleleri devrimci ve komünist hareketin saflarında toplamaya uygun bir ortamda geliyor. Örneğin faşist saldırılar, bir Alevi kitlesinin Kemalizm bayrağı altında değil devrimci demokrasi ya da komünistlerin bayrağı altında toplanmasını kolaylaştıracak bir etkidir. Öte yandan sosyal-demokrasinin arayış içinde olan ve devrimciğe daha yatkın olan kesimi, devrimci gruplara bakan, onun çevresinde dolaşan, ama belli güvensizliklerden ya da kendilerinde bugün var olan belli geriliklerden dolayı onunla organik olarak birleşmeyen kesimi, giderek devrimci hareketlere ve komünist harekete daha yakın bir pozisyona gelecektir. Nitekim yaşanan kısa dönemli sürece bakıldığında, bunun pratik olarak da böyle gelişmeye başladığı görülüyor. Burada faşist harekete karşı etkili, doğru bir mücadele yürütebilmek, kitle temelinin geliştirebilmek açısından son derece belirleyici bir halkadır. Önümüzdeki süreçte, diğer görevlerle be-

"Liselerde demokratik haklar mücadelesinin, üniversitelerden farklı olarak, çok daha özel bir öneme sahip olduğunu düşünüyorum. Bu oradaki alt sınıf olma gerçeğiyle de bağlantılı olduğu gibi, bu hareketin devrimcileşme, sosyalizme yönelme dinamizminin çok daha güçlü olduğunun ilk işaretleriyle ortaya çıkmasına da bağlı. Liselerde böyle bir durum yok. Ne orta sınıf ağırlığı var, ne de genel liberal ideolojinin liseli gençlik içerisinde çok güçlü bir etkisi var."

raber, buna bu görev de ekleniyor. Ve bu görev, daha öne çıkan bir mahiyet kazanıyor.

Faşizme karşı mücadelesorunu üzerinde bir genel perspektifimiz vardır. Bunu burada çok fazla tekrarlamaya gerek yok. Elbette biz anti-faşist mücadelenin önünde olmalıyız, en militan tarzda bu mücadelenin önünde olmak zorundayız. Bu mücadeleyi biz örgütlemek durumundayız. Ama bunu yaparken de, faşist hareketle devlet ilişkisini görmek ve göstermek, kuşkusuz bu tepkiyi sermaye devletine de yönelen bir mücadele haline dönüştürmek perspektifiyle hareket etmek zorundayız. Bunun propagandasını yürütmek durumundayız. Her somut olayda bunun ilişkilerini göstermek durumundayız. Faşist çetelerin polisin önünden rahatça girip çıkmaları gibibasit olaylardan tutun, çok daha karmaşık olaylar içerisinde, biz hep faşist hareketle devletin ilişkisini ortaya koyup, bunun devletin bir saldırısı olduğunu vurgulamalıyız. Devletin sivil faşist güçler eliyle öğrenci hareketine saldırısı olduğu gerçeğini göstermek, dikkatleri ve mücadelenin ana doğrultusunu sermaye devletin kendisine yönelmek zorundayız.

Bu genel etkinin yanı sıra, faşist hareket niye bugün öne çıkarıldı, bu gerçeği de tahlil etmek gerekiyor. Bu saldırılar birdenbire arttı. Oysa bugün için ortada politize olmuş çok geniş bir devrimci hareket yok. Yine Kürt yurtsever hareketinin gençlik içerisinde yürüttüğü bir faaliyet, ya da bir genişleme, bu anlamda bir tehdit olma unsuru yok. Bu durumda, bunun bir boyutu, düzenin daha genel plandaki hesapları olabilir. Gündemi değiştirmek, özellikle öğrenci gençlik içerisinde böyle provokatif bir ortam yaratarak, kendisinin terör saldırısını daha da meşrulaştırmanın imkanlarını sağlamak olabilir. Bir başka boyutu, (kuşkusuz bunlar çok netleşmiş şeyler değildir, yeterli verileri yoktur), gerçekten okullarda ve öğrenci gençlik içerisinde kaynayan dinamizmi görmek olabilir. Bu çerçevede ikili bir amacı, bir, faşist hareketle saldırarak şimdiden sindirmeye çalışmak; iki, bunu vesile bilerek şimdi yaptığı gibi, okullara daha güçlü bir biçimde resmi güçleriyle de yerleşmek. Bugün örneğin Marmara Üniversitesi ya da İstanbul Üniversitesi'ne bakıldığında, orada tam bir kuşatma vardır. Bir biçimde meşrulaştırılmıştır da bu durum. Böyle bir hedefleri de olabilir. Bu hedeflerin ne olduğunu anlamak ve bunu devletle bağı üzerinden teşhir edebilmek gerekir. Bence faşist harekete karşı mücadele, onun devletle bağlantısını gösterebilmek, gençlik mücadelesi açısından özel bir önem taşıyor.

Liselere gelince. Liselerde demokratik haklar mücadelesinin, üniversitelerden farklı olarak, çok daha özel bir öneme sahip olduğunu düşünüyorum. Bu oradaki alt sınıf olma gerçeğiyle de bağlantılı olduğu için, bu mücadele, sosyalizme yönelme dinamizminin çok daha güçlü olduğunun

ilk işaretleriyle ortaya çıkmasına da bağlı. Üniversitede de siz demokratik haklar için mücadele verirsiniz. Ama orada insanlara sosyalizm konusunda belli bir bilinç vermeden, bugünkü gerçeklik içerisinde, onları kazanmak kolay olmuyor. Bu, orta sınıf gerçeği ya da liberal ideolojinin çok daha etkili olmasıyla bağlantılı bir olay. Ama liselerde böyle bir durum yok. Ne orta sınıf ağırlığı var, ne de genel liberal ideolojinin liseli gençlik içerisinde çok güçlü bir etkisi var. Bütün çıkışlar, bu alt sınıfların ağırlıklı olmasıyla da bağlantılı olarak, gündelik talepler üzerinden geliyor. Bunlar, alt sınıflardaki yoksullaşma ve düzenin saldırısıyla beraber, eğitimi sürdürmekte her geçen gün çok daha büyük zorluklarla karşı karşıya kalıyorlar. Bunlara sahip çıkmadan orada mücadeleyi ilerletmek mümkün değildir.

Bugün bu mücadele belli bir tikanıklık yaşıyor olabilir. Kuşkusuz bu güçler dengesiyle bağlantılıdır. Hiç de demokratik hakların savunulmasıyla bağlantılı bir olay değildir. Mücadele içinde bir hareket geriye çekilir, dinlenir, dinamiklerini, gücünü toparlar. Sorunlar sürdüğü, bu nedenle canlılığını koruduğu ölçüde, gene demokratik haklar ve talepler üzerinden çok daha büyük bir yeni sıçramayı gerçekleştirir. Bugün o açıdan bakıldığında, demokratik haklar mücadelesinin en genelde öneminin arttığı bir sürece giriyoruz. Çünkü düzen bir iktisadi kriz içerisinde. İktisadi kriz, iktisadisaldırıyı ve demokratik haklara saldırıyı daha da artırıyor. Bu noktadaki her türlü taleple gösterilebilecek ciddi bir direniş, sermaye devletiyle açıktan ve militan bir tarzda yüz yüze olmayı gerektiriyor. Dinamik buradadır. Buradan biz bu çabayı örgütlemeye başladığımızda, gerçekten devrimci önderliğe sahip politik bir işçi hareketliliğinin oluşması ya da öğrenci hareketliliğinin liselerde oluşması açısından çok büyük imkanlar vardır. Bugün bunların gerilemesi, tam da en sıradan demokratik hakkı için, en sıradan iktisadi hakkı için verebileceği mücadelede dahi, polis terörüyle, devletin terörüyle yüz yüze kalacağını çok açık kavramasından, bu noktadaki önderlik yoksunluğunun acısını çekmekten kaynaklanıyor. Yoksa, sanılabileceği gibi, demokratik mücadele propagandasından değil.

Elbette, gençlik alanı bizim genel taktik yönelimimiz açısından öncelikli değil. Ama şunu da görmek gerekiyor. Bugün politikleşecek, militan karakteriyle devrimci bir temelde ortaya çıkacak bir gençlik hareketi, işçi hareketinin de militan bir karaktere sıçrayabilmesi, onda da bu dinamikleri harekete geçirebilmesi açısından son derece özel bir role sahiptir. Bu noktada, gençlik hareketinde alınacak mesafenin, ona militan bir karakter kazandırmanın genel sınıf mücadelesi açısından da özel bir öneme sahip olduğunu düşünüyorum.

Helin: Mesut yoldaşın konuşmasını bütün tartışmaya açıklık getiren bir konuşma olarak değerlendiriyorum. Konuşmasının ilk bölümünde, bizim siyasal faaliyetimizin yoğunlaşması gereken eksen üzerine söylediklerine, şunu eklemek istiyorum. Bizim yalnızca siyasal faaliyetimizin eksenini değil, aynı zamanda kadrolaşma politikamızın esas eksenini, tam da bizim bu siyasal faaliyetimizle bağlı olarak, bu kesim olmak durumundadır. Bu, otonom gruplardaki kadro kaynağını görmezlikten gelmek, ona bir değer vermemek anlamına gelmiyor. Ama ben, tam da bu siyasal faaliyet içerisinde öne çıkan unsurları kadrolaştırmak yoluna gitmemiz gerekir diyorum. Gençlik içinden kadrolaşmak hedefimizin tam da buradaki kesim olması gerekiyor.

Ekleme istediğim diğer bir nokta şu. Devrimci gençlik hareketi içinde özellikle faşist saldırılar karşısında birlikte davranma, anti-faşist komiteleşmeler veya platformlar kurma doğrultusunda belli bir eğilim var. Bu bugün zayıf da olabilir, ama olumlu bir gelişmedir. Bu kuşkusuz grupçuluğun aşılması anlamına gelmiyor. Ama bu tarzın bir yere götürmediğinin sezilmesinden de kaynaklanan böyle bir eğilim var. Bu eğilimden Ekimci Genç Komünistler yararlanmak zorundadırlar. Çünkü tam da buradan hareketle, ideolojik mücadelenin yanı sıra onları kitlesel bir faaliyetin içerisine çekerek önemli güçler devşirebiliriz. Ben, gençlik alanındaki potansiyelin dönüşmeye çok daha açık olduğunu düşünüyorum.

Sağlık Emekçileri Örgütlenmelidir Hak Verilmez Alınır!

Sermaye devleti yoğun bir toplumsal, siyasal ve ekonomik bunalım süreci yaşamaktadır. İşçi ve emekçilere uyguladığı ekonomik ve siyasi baskıların pervasızlığı, on yıldır süregelen Kürdistan'daki kirli savaşın tırmandırılması, ülke genelinde toplumsal muhalefete ve onun devrimci motoru olan odaklara yöneltilen ve giderek artan baskıların kör bir teröre dönüştürülmesi; tüm bunlar gerçekte düzenin kriz içerisindeki çırpınılarıdır.

Son yıllarda toplumun emekçi kesiminin milli gelirden aldığı pay %20'nin altına çekilirken, sermayeye düşen pay %80'in üzerine çıkmıştır. Milli gelir '94 yılında kişi başına %4 azalmıştır. Fakat bu düşüş toplumun geneli üzerinde meydana gelmemiş, sadece çalışan insanların gelirleri azalmıştır. Sermaye ise işçi-emekçilerin kanını emerek zenginleşmeye devam etmiştir. Faturası emek cephesine baskı ve terörle ödenen ekonomik krizin giderek ağırlaşması, toplumsal bir depremin patlayıcı dinamiklerini de biriktirmektedir.

Devlet toplumsal-ekonomik yaşamın tüm alanlarında sermayenin çıkarlarını korumaktadır. Kararlarını bu doğrultuda almaktadır.

Bu yazıda özel bir tarzda eğileceğimiz sağlık sektöründe yaşanan son gelişmeler bunun yalnızca bir boyutu, parçası olmaktadır.

Türkiye'de sağlık kurumlarına milli gelirden ayrılan pay dünya sıralamasında en alt sıralamasında yer almaktadır. Bu yetmiyormuş gibi bugün düzen, sağlık kurumlarını, sermayeye peşkeş çekmeye hazır hale getirmektedir. Sağlık kurumları adım adım özelleştirilirken, devletin sağlık alanındaki görevleri gidererek sadece denetlemeye indirgenmiş, tüm sağlık birimlerinde döner sermaye, vakıf, dernek gibi, emekçi halktan aldığı paraları sermayenin kasasına akıtan mekanizmalar oluşturulmuştur.

Sağlık kurumlarına önce kaynak aktarımı yavaşlatılmış, sonra da kendi yağında kavrulmaları istenmiştir. Bu kurumların böyle bir durumu idame ettirmesi mümkün olmadığı için ise sağlık hizmetleri zincirinin her halkasındaki aksama kangrene dönüşmüştür. Hastane kapılarında yığınlar oluştu. Yaratılan yığılma ile ise sağlıkta yeni rant kapıları yaratılmıştır. Devlet ve SSK hastanelerinde, sağlık kurumlarında tedavi için aylar-yıllar boyu sıra beklemek zorunda kalan insanlar ister istemez özel ve paralı sağlık kurumlarına başvurmak durumunda kalmışlardır. Bu da emekçinin değil, sermayenin işine yaramıştır.

Öte yandan devlet, sermayeden vergilerini tahsil etmek yerine, açıklarının faturasını sağlık emekçisine ve hastaların sırtına yüklemiştir. Bunun en çarpıcı örneğini SSK oluşturmaktadır. Sermayeden alınamayan

Sağlık emekçileri sermaye düzenini yıkmak için işçi sınıfının önderliğinde örgütlenmelidir

trilyonların emekçilerin maaşından kesilmesi ihmal edilmemiştir. Hastanelere personel alımı durdurulmuş, SSK hastaneleri personel yetersizliği nedeniyle talepleri karşılayamayacak duruma gelmiştir. Bu ise bir kez daha SSK'lı hastaların özel hastanelere akıtılmasını getirmiştir.

Sağlık sektöründeki sorunlar gerçekte sömürü sisteminin ve sermayenin işçi-emekçi sınıflara sistemli saldırısının bir ürünüdür. Ne var ki, burjuvazi bunun üstünü örtmekle kalmadı. Tüm bu sorunlara mucize çözüm olarak özelleştirmeleri öne sürerek, işçi-emekçi sınıflara yeni, kapsamlı bir saldırının kapısını araladı.

Sağlık kurumlarının özelleştirilmesi en özet biçimiyle sağlık alanında insan değeri ve onurunun yerini paraya bırakmasıdır. Özelleştirmeyle hasta ve hasta sahibi emekçinin sırtına şu ankinden çok daha büyük bir maddi külfet binecektir. Bu sistemde hastaneler tamamen bir ticari işletme mantığıyla işletilecektir. Kârlar sermaye sahiplerinin kasalarına akıtılacak, zararlılardan direkt olarak çalışanlar etkilenenecektir.

Sağlıkta özelleştirme; sağlık kurumlarının özelleştirilmesi yoluyla sağlık hizmetlerinin tümüyle paralı hale gelmesi, genel sağlık sigortası ve aile hekimliği planına dayanmaktadır. Özelleştirme, sağlık hizmeti bekleyen emekçi için her yönlü tam bir yıkımdır. Genel sağlık sigortasıyla işçi ve emekçiler, kendisine verilecek sağlık hizmeti için zaten ödediği verginin haricinde ek bir vergi yükünün ağırlığı altına girmiş olacaktır. Emekçinin cebinden aşırı olan bu para özel sağlık sektörünün ellerine teslim edilecektir. Aile hekimliği sistemi ise zaten ülkemizde fazlasıyla harcama yapılan ilaç ve tıbbi cihaz sektörüne daha çok para akıtılmasına neden olacaktır. Birçok yeni haksız kazanç kapısı açılacaktır. Hekimler arasındaki rekabet sonucu ise maddi imkanları daha dar birçok hekimin mesleği ortadan kalkacaktır.

Su anda ülkemizde insanlar istedikleri gibi sağlık hizmetinden yararlanamamaktadır. Hasta emekçilerle sağlık emekçileri bir yandan kaderlerine terkedilmiş durumdadırlar. Diğer yandan ise birbirleriyle karşı karşıya getirilmektedirler. Hastane kapılarında günlerce bekleyen, hastanelerde yeterli ilgiyi göremeyen, tedavisi yapılamayan emekçiler haklı oladursunlar, yeterli sayıda istihdam edilmeyen sağlık emekçileri de insan gücünün çok üstünde bir çalışma sergilemektedirler. Bütün bunların hepsi sermaye devletinin sağlık politikasının, temelde ise sömürü düzeninin bir sonucudur.

Bugün sağlık emekçisi ağır ekonomik baskılar altında ezilmektedir. Sağlık eğitimi görmüş personel (hemşire, hekim), personel alımı dondurulmuş olduğu için insan üstü bir çalışma sergilemektedir. Bir hemşireden 40 hastaya 24-32 saat süreyle yeterli bakımı yapması istenmektedir. Buna ek olarak anlayışlı ve hoşgörülü olması beklenmektedir. Bu insanlar ayda bu şekilde 6-7 nöbet tutmaktadırlar. Sorunun bir de ekonomik boyutu var ki, ayda 100-120 saat fazla mesai yapan sağlık emekçisine bu mesaisinin yalnızca 80 saati ödenmektedir. Bütün bu olumsuzluklar hekimler için de geçerlidir. Onlardan da haftada 3 poliklinik yapmaları ve her defasında ortalama 150 hastaya bakmaları istenmektedir. Bu, çok açıktır ki, pratikte mümkün değildir. Olan hastalara ve bin parçaya bölünmüş doktorlara olmaktadır. Maddi güce sahip, burjuva sınıflara mensup doktorlar muayenehane hekimliğine özendirilirken, bu imkandan yoksun doktorlara en ağır sömürü koşulları dayatılmaktadır. Çalışanlara hiçbir can güvenliği sağlayamayan, bunun için hiçbir maddi kaynak ayırmayan devletin duyarsızlığı sonucu, hastanelerde her yıl binlerce sağlık emekçisi bulaşıcı hastalıklara yakalanmakta, onlarcası hayatını kaybetmektedir.

Tüm bunların koşullarda çalışan sağlık emekçisi, öte yandan komik

maaşlarla geçinmek zorunda bırakılmıştır. En meşru haklarını arayan sağlık çalışanları ise karşılarında sermaye devletinin faşist uygulamalarını bulmaktadır. Sağlıkçıların sendikalar bazında örgütlenmelerini ve hakları uğruna etkin bir mücadeleyi yükseltmelerini önlemek amacıyla devlet hastanelerinde rotasyon, sürgün, angarya işler vb. gibi baskı uygulamaları sistemleştirilmiştir.

Sağlık sektöründe yaşanan, sağlık emekçisi gibi tüm işçi-emekçi kesimleri yakından ilgilendiren tüm bu sorunların temelinde kapitalist sömürü sistemi yatmaktadır. Öyleyse sorunlara güncel çözümler üretilirken, mücadelenin gerçek hedefi faşist sermaye düzeni olmalıdır.

- Sağlıkçılara uygulanan sürgün, rotasyon baskıları kaldırılmalıdır.
- Sağlık çalışanına insanca yaşama ve çalışma hakkı tanınmalıdır.
- Sağlık çalışanlarına grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı tanınmalıdır.
- Sağlıkta özelleştirme uygulamalarına son verilmelidir.
- Tüm emekçilere eşit ve ücretsiz sağlık hizmeti verilmelidir.
- Çalışanların sağlığını korumak için kaynak aktarılmalı, çalışmalar yapılmalıdır.
- Kürdistan'daki kirli savaşa son verilmeli, oraya akıtılan milli gelirin bir kısmı sağlık sektörüne verilmelidir.
- Sağlık sektöründe özel sektöre kredi ve teşvik verilmemelidir.
- Sağlık harcamalarının tamamı işverenden kesilmeli emekçiden alınmamalıdır.

Sağlık emekçileri bir yandan tüm bu demokratik talepleri uğruna "hak verilmez alınır!" bilinciyle mücadele yürütürken, diğer yandan militan bir tarzda düzene karşı konumlanmalı. Sermaye düzenini yıkmak için işçi sınıfının önderliğinde örgütlenmelidir.

**Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!
Kurtuluş Devrimde!
Kurtuluş Sosyalizmde!**

KAPİTALİST BATAKLIĞIN SOLMUŞ GÜLÜ, *Sosyal Demokrasi*

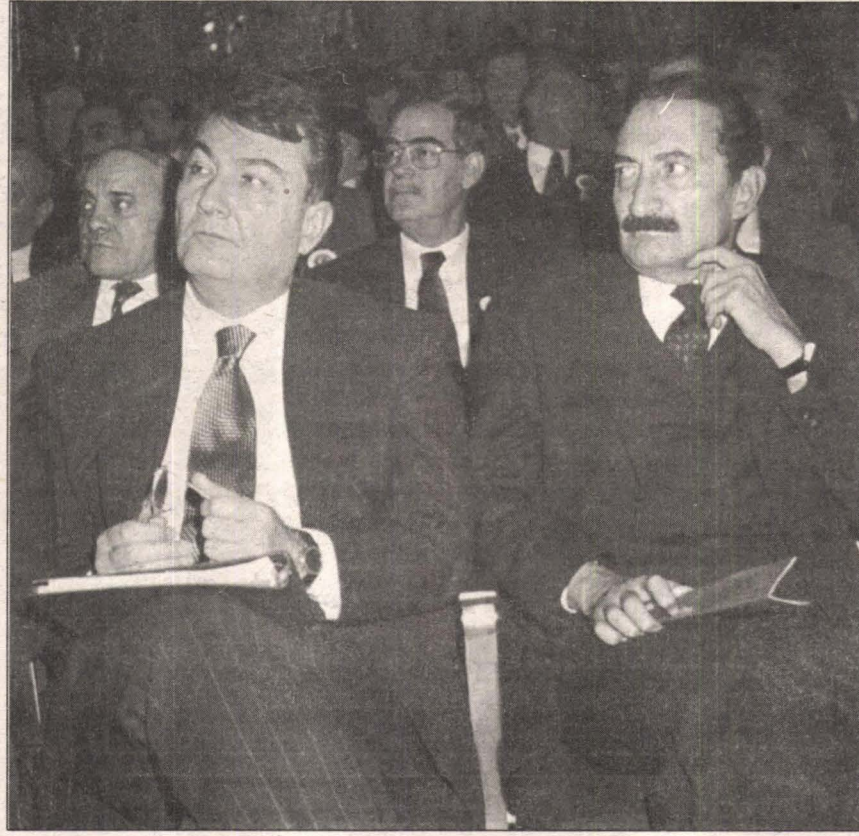
Düzenin solundaki kriz özel bir anlam taşımaktadır.
Kitleler için yüzünü sola dönmek, daha fazla özgürlük istemek demektir.
Düzen solunun görevi ise önce bu özgürlük kapısını vaat edip sonra da önüne dikilmektir.
RP ve DSP burada ancak sınırları belli bir sibop vazifesi görebilmektedir.
RP ve DSP, zaten düzen açısından tehlikesi görece daha az olan kesimleri denetim altında tutmaktadırlar.
CHP ile yeniden denetim altına alınmak istenen kesimler işçi ve emekçilerin, gençliğin demokrat ve devrimci etkiye en açık olan kesimleridir.

CHP'nin misyonu

Düzenin işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik vahşi saldırısında "uyuşturucu" mermi takılmış "sol" namıvazifesi gören CHP, bugün gerçek kimliği geniş yığınlar nezdinde teşhir olmuş bir partidir. Bu teşhiri olmuşluğun bir göstergesi olan oy oranı %25'lerden %5'lere kadar düşmüştür. Düne kadar bu partinin mensuplarını her şeye rağmen bir arada tutan tek şey koalisyon ortaklığı sayesinde önlerine serilen arpalıklar olmuştur. CHP'nin koalisyondan ayrılmasıyla birlikte partiden milletvekillerinin üçer beşer istifade ederek DYP ile flörte başlamaları, partinin düşkün karakterinin sadece en kaba örnekleridir. CHP bu arpalıkları, Kürt halkının kanı, işçi ve emekçilerin yoksulluğu ve işsizliği, devrimcilerin cesetleri, alevilerin yanan bedenleri karşılığında elde etmiştir. Önce SHP sonra CHP, sömürgeci kirli savaşın, resmi ve sivil faşist terörün "demokratik" payandası vazifesini görmüştür. Kendi rüşvet ve yolsuzluk pisliklerine göz yumulduğu sürece faşist MHP ile kol kola girmekten geri durmamıştır.

CHP bu haliyle, hem siyasal bir parti olarak iflasa doğru sürüklenmiş, hem de düzenin ihtiyaçları açısından işlevini göremez hale gelmiştir. Değil öfke içindeki işçi ve emekçi kitleleri, özgürlüğü için mücadele eden Kürt halkını denetim altında tutmak, kendi tabanını bile bir arada tutamaz bir duruma düşmüştür.

CHP'nin hükümetten ayrılması, siyasal geleceğini kurtarmak ve düzen için yeniden işlevli hale gelmek için bir manevradır. Menziri sorunu ise, CHP'nin hükümetten ayrılmak için bahanesi olmuştur. Bu parti sermaye

iktidarının dört yıldır Kürt halkına, devrimcilere karşı yükselttiği terörist saldırısının başta gelen suç ortağıdır. Kürt sorunu konusunda mevcut devlet politikasına burjuva tarzda muhalefet eden Tomris Hanım'ı bile MGK'nın bir el çırpmasıyla partiden tasfiye eden CHP'nin, Menziri ve çetesi ile de - emniyet müdürlüğüne kendi kadrolarını atayarak talandan daha fazla pay kapma dalaşı dışında - hiçbir sorunu yoktur.

CHP siyasal olarak tükenişe doğru gittiğini görmüş ve TİS süreci kendi bakanlıkları altında 9 aydır tıkanan 700 bin kamu işçisinin satış sözleşmesinin altına imza atarak siyasal iflasını ilan eder duruma düşmekten kaçmıştır. CHP burada kendi geleceğini ve sermayenin çıkarlarını birlikte gözetmiştir. 700 bin kamu işçisinin öfkesinin baş hedefi haline gelmiş ve adı işçi düşmanına çıkmış bir CHP'nin artık ne kendine, ne de düzene bir hayrı dokunabilirdi.

CHP düzene hizmet edebilmek için, kirlenen imajını temizlemesi gerektiğini düşünüyor. Koalisyondan ayrılması ve peşi sıra öne sürdüğü koşullar ve yükselttiği demagogiler bunun göstergesidir. Bu manevra, kirlenen imajını yaklaşan seçim dönemi içinde yenileyerek geçen dört yıllık pisliklerini unutturmanın, sömürgeci savaşta suç ortaklığının üzerine örtmenin, rüşvet ve yolsuzluklar çamuruna batmış yüzünü aklamanın ve böylece işçi ve emekçi kitlelere yeniden çengel atmanın hesabıdır.

CHP koalisyona devam etmenin koşulları olarak, kendisi için daha fazla arpalık, işçi ve emekçiler için de fazladan birkaç kırıntı talep etmektedir. Ancak bu koşullarda hükümette yer alıp, işçi ve emekçi hareketini dizginlemeyi ve kendi siyasal geleceğini kurtarmayı başarabileceğini düşünmektedir. CHP'nin yeni maskesi Baykal'ın, Çiller ile koalisyon, pazarlığında giderken öne sürdüğü koşullara bakıldığında bu partinin düşkün karakteri bir kez daha gözler önüne serilmektedir. Koşulların

çoğu arpalıkların çoğaltılması ile ilgilidir. Kısacası CHP bugüne kadarki kritik hizmetlerinin karşılığını -bakanlık, genel müdürlük, kadrolaşma, fonlar, ihaleler, rüşvetler, yolsuzluklar vb.- yeterince alamadığını düşünmektedir.

DYP'nin burada hesapları biraz daha farklıdır. DYP işçi ve emekçilere yönelik saldırıların tavizsiz ve tereddütsüz uygulanması sonucunda ekonomide sağlanabilecek geçici bir genişleme döneminin kentlerdeki faizci, rantçı, borsacı, dövizci "modern" ve "muhafazakar" orta ve küçük burjuva kesimler içinden destek almasını sağlayacağını ve bunun da kendisine yeniden iktidar ya da koalisyonun güçlü ortağı olmanın kapısını aralayacağını düşünüyor. Tekelci sermayeye ve bu kesimlere aktarılan ve aktarılacak olan fonlar, rantlar, borçlar dururken, kendisinden zaten fazla bir destek beklentisi içinde olmadığı işçi ve emekçilere üç kuruş daha fazla kaynak aktarmayı hiç de gerekli görmüyor. Tekelci sermayenin de işçi politikası bu yönde; DYP onun da desteğini arkasına alıyor. Geriye işçi ve emekçilerin muhalefetinin ve ulusal hareketin nasıl bastırılacağı sorunu kalıyor. Buna verdiği yanıt da, daha fazla katliam, devlet terörü, yasak ve baskı oluyor. MGK bir yandan grevleri tehdit ediyor, diğer yandan, hazırlattığı yeni bir güvenlik paketiyle, valilere sınır ötesi bir güvenlik paketiyle, valilere sınır ötesi hareket, kente giriş çıkışları yasaklama ve belirli yerlerinde dolaşmayı men etme, işçi ve emekçi direnişlerinde askeri güçlerin daha etkili kullanılması ve girilecek katliamların sorumlularını yargıdan muaf tutma, dernek ve meslek kuruluşlarını kapatma, öğrenimi durdurma ve güvenlik güçlerine hedef gözeterek ateş etme yetkisi verilmesini istiyor. Ve bu sadece Kürdistan illeri için değil tüm TC sınırları için de düşünülüyor. CHP'nin bütün bunlara bir itirazı yok. Bunların hepsi üç aşağı beş yukarı dört yıldır kendi desteğiyle zaten fiilen uygulanıyor. Ama CHP bunların

yanı sıra işleri(ni) daha da kolaylaştıracağını düşündüğü için ille de "fazladan birkaç kırıntı" demek zorunda kalıyor.

Sermaye iktidarı, düzenin solundaki boşluğun yanı sıra, işçi ve emekçi kitlelerin, ezilen ve sömürülen kesimlerin düzensiz politikleşme arayışlarının, yasadışı militanlaşma eğilimlerinin farkındadır. Bu anlamda bir buzdağının görünen kısmı olan Gazi direnişi sadece dosta değil, düşmana da çok şey öğretmiştir. Düzenin solundaki kriz özel bir anlam taşımaktadır. Kitleler için yüzünü sola dönmek, daha fazla özgürlük istemek demektir. Düzen solunun görevi ise önce bu özgürlük kapısını vaat edip sonra da önüne dikilmektir. RP ve DSP burada ancak sınırları belli bir sibop vazifesi görebilmektedir. RP ve DSP, zaten düzen açısından tehlikesi görece daha az olan kesimleri denetim altında tutmaktadırlar. Yanı sıra, RP'nin CHP'nin tabanını emerek daha da büyümesi, düzen için çözmekte zorlanacağı ek sorunlar ve siyasal krizi derinleştiren bir çelişkiler yumağı demektir.

CHP ile yeniden denetim altına alınmak istenen kesimler işçi ve emekçilerin, gençliğin demokrat ve devrimci etkiye en açık olan kesimleridir. Sol reformist partiler ve İP gibi sol maskeli devlet partileri zaten bu misyona dünden taliptirler. Sermaye devleti bunların tepesine sadık, tecrübeli ve kitle desteği görece kuvvetli bir uşak atayarak reformizmin kitle tabanını denetim altında tutmak amacındadır. Bir yandan da devrimci harekete daha rahat darbe vurmak istemektedir. Kuşkusuz CHP bu misyonu ancak göstermelik de olsa muhalefet edebildiği ölçüde üstlenebilir.

Düzen açısından ise CHP'nin hükümetten ayrılması başka tehlikeler ve riskler içermektedir. CHP'nin demagogik de olsa muhalefet yapmak ve mevcut toplumsal muhalefete kucak açmak zorunda kalacağı koşullarda, bu, kendi niyeti ve iradesi dışında işçi ve emekçi kesimlerin mücadele dinamiklerini kışkırtan bir sonuç yaratabilecektir. CHP toplumsal muhalefete boğmak amacıyla da olsa - kucak açmadığı koşullarda ise zaten kendi ipini çekmiş olacaktır.

Hem CHP'nin bunalımı, hem de düzenin CHP'yi nerede ve nasıl kullanacağı konusundaki kararsızlığı, düzenin derinleşerek yönetememe boyutlarına varan siyasal krizi üzerinden anlaşılabilir. Nerede yer alırsa alsın, ister muhalefette, ister hükümette sosyal demokrasinin işçi ve emekçilere kurmaya çalışacağı tuzak ve buna karşı mücadele görevleri değişmeyecektir.

Mücadele Görevleri

Bugün öne çıkartılması gereken, kendi başına CHP'nin kirli sicilini sayıp dökmek değildir. İşçi-emekçi kitleler ve Kürt ulusu bunu zaten görüyor, sonuçlarını iliklerinde yaşıyor. Asıl sorun CHP'den DSP'ye, İP'ten yeni liberallere kadar hepsinin üzerinde kendine sağdan

ya da soldan yaşam alanı açmaya çalıştığı reformist, pasifist geriliğe karşı devrimci proleter militan mücadele yolunu açmaktır. Düzen içi çözüm hayallerine karşı gerçek kurtuluş yolunu, sosyalist alternatifi öne çıkartmak ve bu temelde, öncelikle tüm sosyal demokrat etiketli partilere vurmalıdır.

CHP hala yığınların öfkesini ve eylemini üzerine çekmiyorsa, dahası bir kesim üzerinde hala "hiç yoktan iyidir" ya da "ortak olmasaydı durum daha da kötü olurdu" dedirtebiliyorsa, burada öne çıkan görev, CHP'nin ve sosyal demokrasinin pisliklerinin kendi içinde teşhirinden çok, kitlelerin sınıf gücüne güvensizliğini, sosyalizme yönelik umutsuzluğunu ve gelecek ufuksuzluğunu kırabilmektir. Sosyal demokrasi ile sosyalizm, reformcu halkçı solculuk ile proleter devrimcilik arasındaki ayrımı bütün çıplaklığı ile sergilemektir. CHP bugün artık bir umut zinciri olarak değil, tersine bir umutsuzluk zinciri olarak kavga ve kurtuluş yolunda işçi ve emekçilerin ayağına dolanmaktadır. Bugeritemelde CHP'ye verilen zımni desteğin ya da pasif beklentinin sınıfa hiçbir şey kazandırmadığını, tersine çok şey kaybettirdiğini toplam sonuçlar üzerinden gösterebilmek gerekir.

Önümüzdeki dönemde seçim havası ısındıkça CHP'nin siyasi rakipleri tarafından teşhiri daha yoğun bir şekilde gündeme gelecektir. CHP'nin yeni yönetimi de eski yönetime yönelik olarak bu yönetime başvuracak ve partiyi aklamaya çalışacaktır.

CHP'nin düzen içi teşhirinde özel olarak öne çıkartılacak olan CHP'nin rüşvet ve yolsuzluklarının bu partideki bazı istisnaların işi olmadığını kitlelere gösterebilmek gerekir. Bunların, CHP'nin işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırısında düzene yaptığı hizmetlerin bir karşılığı, bir ödülü olduğu gerçeğini kitlelere gösterebilmek gerekir. Kitleler bunun bir parti ahlakı ya da dürüst kadro ve lider sorunu olmadığını, buradaki ahlaksızlığın ve düşkünlüğün düzen partilerinin temel sömürücü karakterlerinin ve işlevlerinin ayrılmaz bir parçası olduğunu görmeliler. CHP'nin işçi ve emekçilere, Kürt halkına, tüm ezilen ve sömürülen kesimlere karşı saldırıların suç ortağı olması, bu kesimlere düşmanlığı ve bunu o kesimlerin gözünün içine baka baka, ona umut vere vere yapması, kitleleri sırtından hançerlemesi ve sonra da alçakça "diğerleri daha da beterini yapardı, gözlerini oyardı, şeriatın kılıcı ile başını keserdi, sen gene de haline şükret" demesi... İşte CHP'nin bu misyonudur ki, en tepeden en aşağıya kadar içinde yer alan her kurum ve kişinin kanını daha da bozmaktadır. Bunun başını çeken, buna destek veren ve buna tahammül edenlerde "ahlak" aramak işçi ve emekçilerin işi değildir. Yukardakiler çeşetbaşı oldukları için, daha altındakiler ise büyük ve küçük suç ortakları olduğu için, partinin tabanının kaymak kesimi ise bana da bir şey düşer düşüncesiyle bu pisliklere seyirci kaldığı ve partiyi savunmaya devam ettiği için düşkünlük içindedir.

Sosyal demokrasiye karşı mücadele görevlerinin özel bir alanı da, bugün CHP'yi ve yarın da DSP'yi oportünist amaçlarla destekleyen bazı eski solcu siyaset simsarlarının teşhiri olmak zorundadır. Partiden ve yeni hizbin liderliğinden bir kısım parti tabanının beklentisi de bu sayede kendilerine iş

Öne çıkan görev, sosyal demokrasinin pisliklerinin kendi içinde teşhirinden çok, kitlelerin sınıf gücüne güvensizliğini, sosyalizme yönelik umutsuzluğunu ve gelecek ufuksuzluğunu kırabilmektir. Sosyal demokrasi ile sosyalizm, reformcu halkçı solculuk ile proleter devrimcilik arasındaki ayrımı bütün çıplaklığı ile sergilemektir.

bulmak ya da işlerini güvenceye almak isteğidir. Bu oportünist anlayışı ve pratiği teşhir etmek, yığınlar içinde bu anlayışa karşı devrimci öfkeyi örgütlemek gereklidir. Çünkü umut zincirinde büyük halkalar, küçük halkalar ile iç içe girerek dalga dalga yayılabilmekte, bu hem geniş kitleleri pasifize etmekte, hem de pasifize ettiği ölçüde mücadele ve kazanımların önünü kesip, yıkımın derinleşmesinin yolunu açmaktadır. Yukarda bir tabaka ihalelerle vb. iş bitirmekte, onun altında bir tabaka daha küçük çapta işler çevirmekte, onun daha altında bir tabaka ise geçici olarak iş bulabilmekte, bahış almaktadır. CHP'li burjuvalar bundan her durumda kazançlı çıkarken, iş buldum diye sevinen bir kısım oportünist kesimler ise, hem gönüllü CHP şakşakçılığına soyunarak kitleleri zehirlemekte, hem de sınıfa yönelik saldırılara karşı pasifizmi savunarak yıkımın derinleşmesine katkıda bulunmakta ve bunlara rağmen sınıfın oportünist de olsa bir parçası olmaya devam ettiği ölçüde, yarın yönetim değişikliğinde kapı dışarı edilmek kaderinden de kurtulamamaktadır. Böylece hem sınıfın hem de kendisinin mezarını kazmak için eline kürek alan bu oportünistleri de teşhir etmek gerekir.

Burjuva cephesi, teşhirde dikkati temel siyasi çizginin üzerine değil sorunun daha kişisel, tali ve aktüel yönlerinin üzerine çekecektir. Böylece CHP'ye vurulurken onun çizgisine ve politik tutumlara zarar gelmemesi ve bu temel üzerinde sosyal demokrat birikimin yeni mirasçılarına devredilmesi ve kitlelerin bu yoldan düzene bağlanmaya devam edilmesi için özel bir çaba sergilenecektir. Komünistlerin ise dikkatleri asıl politik çizgi, temel politik tutumlar, bunların sermaye cephesi ve emek cephesi, özgürlük düşmanları ve özgürlük savaşçıları, ücretli kölelik düzeni ve emeğin kurtuluşu tarafları açısından anlamı ve sonuçları üzerine çekmeleri, teşhiri bu politik temel üzerinde yürütmeleri gerekir. "Sadece Kürt Halkının Değil, Kendi Özgürlüğün İçin de Şovenizme Karşı Mücadeleyi Yükselt!" ve "Sermayenin Saldırıları Karşısında Ya Her Renkten Pasifizm ile Batağa, Ya Birleşik Militan Sınıf Mücadelesi İle Kurtuluşa!" şiarları sosyal demokrasinin politik teşhirinde de öne çıkartılması gereken başlıca görev alanlarını işaret etmektedir.

Kısacası, CHP'nin ve sosyal demokrasinin teşhiri, düzene karşı öfkeyi ve kavga ateşini körükleyecek, yığınları militan sınıf eylemine seferber edecek devrimci bir kıvılcım işlevi görebilmelidir.

Milliyetçi Sol'un Teşhiri Önemsenmelidir

Tüm bunlardan hareketle şu tesbiti de yapmak gerekir: CHP artık kitlelerin gözünde büyük ölçüde bitmiştir, tükenmiştir. Bu yüzden sosyal demokrasiye karşı mücadelede hedef tahtasına sadece CHP'yi koymak, hem kitlelerin pratik deneyimle kazanılmış bilincinin gerisine düşmek anlamına gelir ve hem de düzenin, sosyal demokrasiyi diğer alternatifler üzerinden yeniden diriltme siyasal hesaplarının işini kolaylaştırmak sonucunu doğurur. Bugün sosyal demokrateğilimli işçi ve emekçi taban için hazırlanan diğer bir tuzak "milliyetçi sol" DSP velideri Ecevit'tir. Ve özellikle de, devrimci ve sosyalist hareketin etkisini üzerinde en az taşıyan, kır ile bağları olan ve Türk ulusuna mensup olan işçi ve emekçi kesimler bu tuzanın içine şimdiden önemli oranda çekilmişlerdir. DSP'nin kitle desteğini bu kesimler üzerinden gözle görülür ölçüde geliştirmesi, proletaryanın henüz kararsız olan ama devrimci ve sosyalist etkiye daha fazla açık olan kente yerleşik daha modern kesimleri üzerinde de geriye çekici sonuçlar doğuracaktır. DSP'nin göz diktiği bu kesimler devrimciyleştikleri ölçüde, geri kesimleri ileriye çekebilecek bir potansiyel birikime sahip iken, DSP tuzasına düşmek, bu birikimin heba olması yönünde sonuçlar doğurabilecektir. Ayrıca DSP'nin "milliyetçi sol" faşizan politikalarının etkisi altına girmek, şovenizmin daha da kökleşmesi, sınıf hareketinin milliyetçi temelde bölünmesi ve sınıf bakış açısının bütünüyle tasfiyesi anlamına geleceğinden, bunun sınıf hareketine vereceği politik zarar CHP'ninki ile kıyaslanmayacak ölçüde büyük olacaktır.

Bugün sosyal demokrasiye karşı mücadele alanında öne çıkartılması gereken görevlerden biri DSP'nin siyasal teşhiri olmak zorundadır. DSP'nin programı, parti süreci, geçmiş tarihi, güncel politik tutumlarının burjuva gerici içeriği, sermaye ve devleti ile gizli ve açık maddi bağları, Ecevit'in dün kızıl tehlikesine karşı düzen gardrobundan mavi bir gömlek seçip giyişinin ve sonra da paçavraya dönüşünün hikayesi, bugün ise Kürt halkının ve işçi emekçilerin kanı ile lekelenmiş mavi-yeşil-siyah renklerin karışımı olan özgürlük düşmanın gömleği giyişinin hikayesi, daha açıktan yürüttüğü ezilen ulus düşmanlığının ve daha üzeri örtülü yürüttüğü emek düşmanlığının birleşik anlamı, devrimcilere ve sosyalizme karşı düşmanlığı ve bunun anlamı, DSP'nin peşine takılmanın iktisadi-demokratik haklar alanında hangi yıkıcı sonuçları doğuracağı vb. işçi ve emekçi kitlelere teşhir edilmek zorundadır.

Her rengiyle, her çeşidiyle sosyal demokrasi, düzenin -özellikle kriz dönemlerinde- pisliklerinin içini doldurduğu bir lağım çukurudur. CHP bu çukurun içinde şimdiden boğazına kadar batmış midesi şişkin bir lağım faresi durumundadır. Bu çukur yarın onun mezarı olacaktır. Yarın DSP'nin de akıbeti budur. Ama işçi sınıfı sermaye iktidarına karşı devrimci eylemini yükseltmediği ve kendi devrimci sınıf önderliği altında birleşmediği sürece, sosyal demokrasi binbir kılığa bürünerek ezilen ve sömürülen kesimleri sırtından hançerlemeye devam edecektir.

Eksen Yayıncılık Kitap Listesi

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. BASKI 120 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve Doğu Avrupa Üzerine 230 000 TL (Tükendi)
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 50 000 TL
4. Devrimci Hareket Reformist Eğilim 150 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları 210 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu 50 000 TL (Tükendi)
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 180 000 TL
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Roman: Orhan İyiler) 350 000 TL
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 200 000 TL
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL (Tükendi)
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi 135 000 TL (Tükendi)
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 160 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 260 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 240 000 TL (Tükendi)
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Kopanlar ve Kapılanlar 180 000 TL
17. Devrimci Gençlik Hareketi 50 000 TL (Tükendi)
18. Gebze Direnişinin Ardından 50 000 TL
19. 20 Temmuz Dersleri 50 000 TL
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 50 000 TL
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu 100 000 TL
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 250 000 TL
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) 210 000 TL

Kızıl Bayrak Gazetesi Abone Formu

Kızıl Bayrak 'a sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık ☐ 1 Yıllık ☐
Yurt içi 375 000 TL. Yurt dışı 750 000 TL.
Yurt dışı 75 DM. Yurt dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 0079219-2, DM için: 3002891-8
No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kızıl Bayrak devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

9. Yayın Yılına Girerken

Ekim'in 1987 Ekim'inde başlayan illegal yayın yaşamı elinizdeki sayı ile birlikte 9. yılına giriyor. Geride tam 8 yıl bıraktık. Bu 8 yıla 130 sayılı bir kesintisiz yayını sığdırmayı başardık. 64. sayımızdan beri bunu 15 günlük periyodlar halinde sürdürüyoruz. Gitgide ağırlaşan bir polis rejimi koşullarında bunu başarmış olmanın önemi ve anlamı üzerinde bugüne kadar fazlaca durmadık. Buna ancak belli vesilelerle (daha çok da böylesi yıldönümlerinde) ve birkaç cümleyle değinmekle yetindik. Daha fazlasına gerek de yoktu. Bizim için önemli olan ideolojik ve ilkesel tutarlılığı bir pratik olarak yaşayabilmektir. Ötesini Ekim'in tek sayı bile aksamayan düzenli yayını zaten kendiliğinden gösteriyordu.

Ne var ki, görünüşe göre buradaki başarıya dudak bükenler, onu pek "biçimsel" bulanlar da yok değil (Bkz. *Orak-Çekiç* sayı:86, Mart '95, başyazı). Bu tuhaf durum konuyu bazı yönleriyle ele almamızı bir hak olduğu kadar bir zorunluluk haline de getirmiştir. Bunu önümüzdeki sayıda yapacağız. Devrimci başarılarından devrim adına sevinç duymak yerine, düzeyden yoksun, yakışsız ve hırçın laflarla bunu gölgelemeye kalkanların çıkmasını biz yalnızca şaşkınlıkla karşılıyoruz. Düşününüz ki, bir zamanlar böylesi bir başarının onurunu bizzat bu aynı arkadaşlar taşıyorlardı ve biz bunu açık bir sevinçle karşılıyor, buna ilişkin övünçlerini dile getiren ve deneyimlerini özetleyen uzun yazılarını olduğu gibi sayfalarımıza alıyorduk. Kuşku yok ki bu iki farklı tutum bile tarafların konumu ve kimliği hakkında kendi başına çok şeyi anlatmaya yeterlidir. İki farklı tutum, iki farklı kültür!..

Şimdilik şunu da ekleyelim ki, gerçekte bu arkadaşların sorunu bizimle değil, fakat doğrudan doğruya kendileriyledir. Duyulan bir iç sıkıntısıdır. Fakat bunu kendileriyle çözeceklerine, dönüp başkalarına yönelik temelsiz saldırılar içinde gidermeyi daha kolay bir yol sayıyorlar. Bu, her şey bir yana, rahatsızlığını duydukları sorunu çözümsüz bırakmalarından başka bir sonuca yol açmaz. Onca söz ve iddianın ardından yeni bir sayı için bir altı ay daha beklemeleri olgusu orta yerdeyken, buna başka kanıt göstermek herhalde gereksizdir.

Geride bıraktığımız yayın yılının en dikkate değer olgularından biri, yeni bir kitle hareketliliği dönemine girmiş olmamızdır. Yeni yayın yılımızı vesile ederek buna ilişkin bazı sorunlara değinmek istiyoruz.

Geçen yayın yılına başlarken kaleme aldığımız değerlendirmeyi bütünüyle "siyasal süreçlerde tıkanma" olarak tanımladığımız soruna ayırmıştık. Bu olguyu, sermaye düzeninin yaşadığı çürütücü tıkanıklığın işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden politik bir kitle hareketliliği ile devrimci bir doğrultuda aşılamaması olarak tanımlıyorduk.

Fakat tam da geride kalan bir dönemin olguları üzerinden yapılan bu

değerlendirmeye aynı günlerde, yeni bir kitle hareketliliği dönemine girmekte olduğumuzun da bazı ilk belirtileri vardı. Ekim'in bir sonraki sayısının başyazısında ve "Yeni Bir Kitle Hareketliliği" başlığı altında, bu yeni gelişmeyi değerlendirmiştik.

Bugün yayın yaşamımızın geride kalan son bir yılına dönüp baktığımızda, bu zaman diliminin baştan başa bir dizi irili ufaklı kitle eylemliliklerine sahne olduğunu görmekteyiz. İşçilerin 26 Kasım tarihli yüz bin kişilik büyük Ankara yürüyüşü, kamu çalışanlarının 20 Aralık eylemi, PTT emekçilerinin kararlılık örneği direnişleri, Gazi'de patlak veren büyük halk direnişi, devrimci bir havanın egemen olduğu coşkulu 1 Mayıs kutlamaları, kamu çalışanlarının iki gün süren 150 bin kişilik Kızılay gösterisi, 2 Temmuz Sivas katliamını protesto gösterileri, işçilerin 200 bin kişilik 5 Ağustos Kızılay eylemi, ve nihayet, hala sürmekte olan ve sayıları bugün 300 bin işçiyi aşmış olan büyük işçi grevleri... Bunlara, özellikle İstanbul'da inatçı bir biçimde sürdürülen yerel işçi direnişlerini, öğrenim yılı boyunca öğrenci kesiminde yaşanan bazı hareketlilikleri, katledilen devrimcilerin cenaze törenlerini, çeşitli gece etkinliklerini ve büyük kentlerdeki Kürt kitlelerinin bazı politik gösterilerini de ekleyebiliriz. Tüm bunlar, son bir yıl içerisinde işçi ve emekçi kitlelerin dikkate değer bir hareketlilik yaşadığının somut göstergeleridir.

Peki bu, komünistlerin yakın dönemde üzerinde önemle durdukları "çürütücü tıkanıklığın", artık nihayet aşıldığı anlamına mı gelmektedir? Yıl boyunca yüzbinlerce işçi ve emekçinin döne döne meydanları ve sokakları doldurduğu, Gazi'de sarsıcı bir halk direnişinin yaşandığı, başkentin ana meydanının izinsiz olarak peşpeşe memurlar ve işçiler tarafından işgal edildiği bir dönemin ardından, bir tıkanıklıktan artık söz edilebilir mi? Hemen belirtelim ki, gereksiz gibi görünen bu sorunun yanıtı gerçekte hiç de kolay değildir. Zira bazıları gerçekten sarsıcı tüm bu büyük kitle eylemlerine rağmen, son yılların kitle mücadelelerinin temel bir özelliği hala da aşılabilmiş değildir. İşçiler ve emekçiler politik mücadele alanına henüz doğrudan çıkabilmiş değildiler. Hareketlilikler büyük bir bölümüyle sendikal çerçevede ekonomik hak arayışları olarak yaşanmaktadır hala. Bu durum ancak tekil ya da bazı yerel durumlarda aşılabilmektedir. Örneğin Gazi Mahallesi direnişi doğrudan devlet karşıtı politik bir kitle hareketi oldu, fakat etkisi sınırlı kaldı. Benzer yeni politik çıkışlar tarafından izlenmedi.

Geçen yayın yılının hemen başında, Ekim'in bir başka başyazısında yeralan şu değerlendirme anlatmaya çalıştığımız durumun iyi bir tanımıdır.

"Bugün düzen yeniden ağır bir kriz içindedir. Fakat Kürt özgürlük mücadelesi ayrı tutulursa, 12 Eylül öncesinden farklı olarak, bugün güçlü ve örgütlü bir toplumsal muhalefet yoktur. Bu, bugünkü krizin kendine özgü yanısıdır. Elbette işçi sınıfı içinde

ve öteki sömürülen katmanlar arasında yaygın bir hoşnutsuzluk yaşanmaktadır. Sınıf kitleleri '87 yılından beri şu veya bu ölçüde hep bir hareketlilik içinde oldular. Ne var ki, 12 Eylül öncesinden farklı olarak, bu devrimci doğrultuda politize olmuş bir hareketlilik değildir." (*Reformist Kuşatma*, sayı:105, 15 Eylül 1994)

Dolayısıyla sorun hiç de kendi başına kitlesel hareketliliklerin yaşanıp yaşanmaması sorunu değildir. Belli kesintiler, nispi duraklamalarla yaşan-sa da, hareketlilik yıllardır var. Dahası, örneğin bütün bir 1990 yılı boyunca, Türkiye yine yüz binlerce işçi ve emekçinin sayısız grev, yürüyüş ve gösterisine sahne oldu. Yılın son haftalarında Zonguldak madencilerinin haftalar boyu süren büyük direnişi yaşandı. Aynı günlerde 200 bine yakın işçi grevdeydi ve yüz binlerce işçi her gün değişik biçimlerde direniyorlardı. Fakat hareket tüm bunlara rağmen politik bir sıçrama yapamadan kırıldı ve geri çekildi.

Bu açıdan bakıldığında, bugün politizasyon öğeleri çoğalmış bulunmakla ve hareket gelişme dinamizmini hala sürdürüyor olmakla birlikte, son bir yılın kitle hareketi de henüz gerçek manada bir politik sıçrama yaşayabilmiş değildir.

Bunun sınıflar mücadelesinin mevcut seyri bakımından bazı önemli sonuçları var. Bunlar geçen yılki değerlendirmemizde bazı yönleriyle nispeten daha genişçe ortaya konulmuştu.

Kuşkusuz bu sonuçlardan en önemlisi, bir kriz içinde debelenen sermaye düzeninin bu krizin iktisadi ve sosyal faturasını nispeten kolayca işçi sınıfı ve emekçilere çıkarmayı başaramadığıdır. 5 Nisan paketi ve özelleştirme saldırıları bugüne kadar büyük güçlüklerle karşılaşılmadan uygulanabilmişlerdir. Bu sermayeyi ve IMF direktifleriyle hareket eden hükümeti pervasızlaştırmış, iş enflasyonun yüzde yüzün üzerinde seyrettiği bir sırada işçilere neredeyse sıfır sözleşme dayatma noktasına varabilmiştir.

Bugün yüz binlerce işçi bu dayatmaya karşı grevler yoluyla direniyor. Bu direniş, oluşmasında önemli bir rol oynadığı bir hükümet bunalımı ortamında, sonuçta sermayeye bazı geri adımlar da attıracaktır. Fakat sözleşmelerin yine oldukça düşük oranlı bir ücret zammıyla bağlanacağı da hemen hemen kesindir. Türk-İş yönetimi bu tür bir satış sözleşmesini şu günlerde her an yürürlüğe koyma hazırlığındadır. Oysa işçiler tüm hoşnutsuzluklarına, greve çıkarak sergiledikleri açık mücadele isteklerine rağmen, bu satış işlemini boşa çıkaracak bir bilinç, kararlılık ve örgütlenme düzeyinden, bunlarla birleşen bir önderlikten bugün yazık ki yoksundurlar.

Öte yandan, politik hak ve özgürlükler uğruna bir mücadele platformuna sığrayamayan kitle hareketi, bu nedenle Kürt halkının haklı özgürlük mücadelesi ile gerekli buluşmayı da bir türlü sağlayamamaktadır. Bu ise, yalnızca kardeş bir halka karşı kirli bir savaşın kolayca ve bizzat işçi ve emekçilerin sırtından sürdürülebilmesine yol açmakla kalmamakta, fakat aynı zamanda, sermayenin şovenist bir atmosferi toplumun geneline, özellikle de kitlelerin nispeten geri kesimlerine kolayca egemen kılmasını da kolaylaştırmaktadır. Aynı olgu, ezen ulusun işçi ve emekçilerinden umduğu desteği bir türlü alamayan Kürt ulusal hareketini de, kendi mülk sahibi sınıflarıyla kader birliğine ve "siyasal çözüm" denilen reformcu çıkmazlara sürüklemektedir.

Kitle hareketinin yıllardır politik bir sıçrama yapamamasının bir üçüncü temel sonucu ise, bu olgunun, gelecekte devrimci hareketteki reformculuşma sürecini sürekli beslemesi, ona yeni boyutlar eklemesidir. Geçen yılki değerlendirmemizde bu nokta şöyle özetlenmişti:

"Kürt sorunu üzerindeki etkisini reformcu bir siyasal çözüme duyulan güçlü eğilimde gösteren tıkanıklık, öte yandan, Türkiye sol hareketi üzerindeki etkisini de tasfiyecilik reformizmi

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

ÇIKTI

Toplatıldı

ISBN 975-7271-06-3 • 320 sayfa • Fiyatı:250 000 TL. (KDV dahil.)

ÜCRETSİZ PDF KİTAP ARSİVİ: <https://trantey.org> EKİM YAYINCILIK

"Özetle, hareketimiz için sınıf yönelimi; işçi sınıfını, gündemdeki partileşme çabasının aşmaz toplumsal taban ve dayanağı, temel kadro kaynağı, bugünün kitle hareketinin ve geleceğin devrimci sınıf mücadelelerinin ana eksenini, devrim ve iktidar mücadelesinin öncüsü ve temel gücü, sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinin biricik toplumsal güvencesi ve taşıyıcısı olarak ele alan bir kavrayışın ürünüydü. Dolayısıyla, işçi sınıfına pratik yönde ifadeyi bulan bu süreç, tarihsel ve güncel devrimci amaçları ve iltiyaçları bir arada gözetmekteydi.

Bu temel sorundaki ideolojik açıklık, komünistlere, proletarya partisi sorununu da teorik planda doğru bir biçimde ele alma ve partileşme sürecinin pratik sürecini bunun ışığında kavrama ve yaşama olanakları verdi. Partiyi, sosyalizmin ve sınıf hareketinin birliği olarak ele alan temel marksist-leninist düşünce, komünistler için kumsallı, hoş bir söz kalıbı değil, fakat canlı bir içerik ve pratik bir devrimci gelişme sürecinin ifadesiydi.

Net bir sosyalizm perspektifine ulaşan, işçi sınıfının tarihsel ve güncel hedeflerini genel bir çerçevede doğru saptayan komünistler için, bu ideolojik gelişmenin pratik boyutu, ona sınıf hareketinin politik-örgütsel gelişimini sağlama çabasıyla kopmaz bağlar içinde politik-örgütsel bir gerçeklik kazandırmaktı. Komünistler, güç ve olanaklarının en sınırlı olduğu başlangıç anından itibaren bu tür bir pratik çaba içinde oldular. Sosyalizmin işçi sınıfı hareketiyle birliğinin bu kesintisiz çaba içinde gerçekleşeceği, partinin bu birliğin cisimleşmiş bir politik-örgütsel ifadesi olarak inşa edileceği ve ancak böyle inşa edilmiş bir partinin sınıfın devrimci öncüsü olarak nitelenmeye hak kazanabileceği perspektifiyle hareket ettiler."

sürekli bir biçimde besleyerek göstermektedir. Sınıf hareketinde ve daha genel planda devrimci kitle hareketinde beklenen patlamanın bir türlü gerçekleşmemesi, umutsuzluğu sürekli güçlendirmekte, bir kısım güçleri mücadelenin dışına düşürmekte, sol hareketin önemli bir kesiminde ise kendini duruma, yani bugünkü geriliğe uyarlama yoluyla reformculaşmaya yol açmaktadır.”

Bu değerlendirme, Gazi'de patlak veren devrimci halk direnişi tarafından, bir başka yönden doğrulandı. Gazi direnişi bir anda devrimci grupları önplana çıkardı, onlara bir süre için de olsa önemli bir moral güç ve dinamizm kazandırdı. Tersinden ise, reformist odakları bu direniş çerçevesinde geri plana itti. Onlar hiçbir varlık gösteremedikleri bu direniş karşısına ya arsız bir “provokasyon” ithamıyla (İP), ya da utangaç bir “maceracılık” eleştirisiyle (TDKP) çıktılar. Kamu çalışanları sendikalarına egemen olan sosyal-reformist koalisyon (ki odağında liberalleşmiş Dev-Yol uzantıları vardır) böylelerinden geri kalmadı. Kamu çalışanlarının Gazi Direnişini izleyen günlere denk gelen bir genel eylemini erteleme yoluna gitti. Bu somut örnek, politik durgunluğun ya da kitle hareketinin dar platformunun reformculaşırıcı etkisine karşılık, politik kitle hareketinin devrimcileştirici ve reformcu konumları açığa çıkarıcı etkisini bir kez daha somut olarak göstermiş oldu.

Fakat daha önce de ifade ettiğimiz gibi, Gazi direnişi çok önemli bir çıkış olmakla birlikte, ancak nispi ve geçici bir etkide bulunabildi. Kitle hareketinin mevcut seyri hala geçmişteki temel zaafını korumaktadır ve bu haliyle solda reformizmi beslemeye devam etmektedir. Bu özellikle işçi hareketi için geçerlidir. Denebilir ki, son bir yılda işçi hareketi cephesinde meydana gitgide daha geniş ölçüde reformizme kalmıştır. Zira devrimci gruplara belli bir güç ve canlılık kazandıran tam da bu aynı Gazi direnişi, bu grupları, zaten çok iğreti olan sınıf çalışmasından, gerisin geri semt çalışmalarına çeken bir olumsuz rol de oynamıştır.

Semtler ve semt yoksulları bugün bir kez daha kolay güç kazanılacak,

hızla kadro devşirilecek, sıkıntısı çok duyulan o kitle desteğini nispeten kolayca sağlayacak alanlar olarak görülmektedir. Gazi direnişinin sarsıcı etkisi altında '80 öncesinin anıları kolayca depreşmekte, bu direnişte elde edilen belli kazanımlar da tutulan yolun doğruluğuna kanıt sayılmaktadır. Bu gelişmeyi, sınıf hareketinin aşılmasını tıkanıklığı karşısında zaten umutsuzluğa düşenlerin, semtlerdeki bazı gelişmelerin de itkiyiyle, gerisin geri eski önyargılarına, ilgi alanlarına, çalışma tarzlarına ve mücadele anlayışlarına dönmeleri olarak da tanımlamak mümkündür.

İşin daha ilginç yanı, bunun “devrimci mücadele dinamiklerine seyirci kalmamak” adına yapıyor olmasıdır. Sanki ortada patlak vermiş ya da patlamak üzere olan yaygın bir semt hareketliliği varmış da, birileri buna hayirci kalırlarken başka bazıları ona genel amaçlar doğrultusunda yön vermeye çalışıyorlarmış havalarda konuşuluyor. Oysa Gazi'nin yerel bir direniş olarak kaldığı bugün daha iyi görülebilmektedir. Söz konusu edilen potansiyel dinamiklerse eğer, bu aynı şekilde, hatta daha da fazlasıyla, sınıf hareketi için de geçerlidir. Ve kendini komünist olarak niteleyenlerin, işçi sınıfı devrimcisi olarak görenlerin, zaten çok sınırlı olan güç ve olanaklarıyla, sınıflar mücadelesinin ve devrimin bu belirleyici alanına yüklenmeleri gerekmektedir. İdeolojik tutarlılık, sınıf perspektifi ve partileşme hedefi kadar, devrimci siyasal mücadelenin gelişme seyri üzerine sağlam ve soluklu bir bakış da bunu gerektirmektedir. Semt yoksulları içindeki kaynaşmanın artması gibi bir olgu, sınıf devrimcileri üzerinde, olsa olsa, sınıf çalışmasına daha sıkı sarılmak, o alanda ayağını basacak daha sağlam bir zemini bir an önce kazanmak, sınıf hareketinin bugünkü dar iktisadi-sendikal çerçevesini parçalamak için daha etkin bir çaba ve çalışmaya yönelmek gibi bir etkide bulunabilir. Zira heterojen katmanların karmakarışık etkenlere dayalı bir hareketlenmesine belli bir istikrar ve doğrultu kazandırabilmenin, ona genel hedefler doğrultusunda başarıyla yönelebilmekten başkaca bir yolu yoktur. İşçi sınıfının devrimci siyasal mücadelede ve genel olarak devrimde

önderliği boş bir söz kalıbı değilse eğer, ya da bu örneğin geçmişte olduğu gibi, açık veya örtülü bir “ideolojik önderlik” olarak anlaşılıyorsa, söylemeye çalıştığımızı anlamamanın herhangi bir güçlüğü de yoktur.

Popülizme ve onun geleneksel hareketteki en temel karakteristiklerinden biri olan “ideolojik önderlik” anlayışı ve pratiklerine yöneltmiş bunca eleştiriden sonra bile bunun bugün hala bir türlü anlaşılabilmesi, olsa olsa popülist önyargıların gücüne bir kanıt oluşturabilir.

Son bir yılın toplam bilançosu işçi sınıfı içindeki hoşnutsuzluğu ve mücadele isteğini yeniden teyit etmiştir. 26 Kasım'da yüz bin kişilik Ankara yürüyüşüyle başlayan eylemlilik süreci, '95 yılında yeniden güç kazanan grev hareketi, 5 Ağustos mitingi, inatçı yerel direnişler ve nihayet 300 bin işçinin şimdiki greviyle sürmektedir.

Son bir yıl içinde, devlet belirgin biçimde işçi direnişlerinin karşısına polis ve jandarmayla çıkmış, cop, dipçik, panzer kullanmıştır. Bu pervasız saldırılar “hukuk” cephesinden de tamamlanmış, Yargıtay vizite eylemlerini yasadışı ilan etmiştir. Son olarak kamu işçilerinin grevleri ile Türk-İş bürokratlarının tehditlere boyun eğerek engellediği 7 Ekim Ankara gösterisi, bizzat MGK'nin gündemine girmiştir. MGK, işçi sınıfını açıkça tehdit etmiştir. Tüm bunlar, sınıfın sergilediği mücadele isteği ve enerjisi karşısında, sermayenin gelinen aşamada çıplak zoru gitgide daha etkin bir biçimde devreye soktuğunu göstermektedir. Sermaye devleti, gelinen aşamada, sınıf hareketini artık çok daha ciddi bir tehdit olarak algılamakta, buna göre davranmaktadır. Taviz veremediği bir hareketi, tüm öteki araçlar yanında, tehditlerle, giderek çıplak zorla dizginlemeye çalışmaktadır.

Fakat bütün bunlara rağmen, sınıf hareketinin bir türlü kırılmayan dar iktisadi-sendikal karakteri de tartışmasız bir olgudur ve bunun temel nedeni, sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerindeki denetimi ile her türden reformizmin işçiler üzerindeki etkinliğidir.

Türkiye işçi hareketinin geleneksel olarak reformizme eğilimli olduğu bilinmektedir. Başka faktörlerin yanı sıra, tüm tarihi boyunca işçi sınıfının sol ve sosyalizm adına hep reformist akımların çalışma alanı olmasının da bunda çok temel bir rolü vardır. Hatırlamak gerekir ki, Türkiye'de devrimci akımların en büyük politik ve kitlesel etkinliğe ulaştıkları '80 öncesi yıllarda, sınıf hareketi ve sendikalar neredeyse tamamen reformist akımların çalışma ve etkinlik alanlarıydılar. Radikal devrimci akımlar ise esas olarak küçük-burjuva katmanlar, öğrenciler, gecekondu yoksulları ve taşrada köylülük içinde faaliyet gösteriyorlardı.

Yenilgi sonrası toparlanma döneminde, bu çarpık tablo bir süre için değişecek gibi göründü. Küçük-burjuva dalga çekilmiş bulunduğu ve sınıf hareketi belirgin biçimde önplana çıktığı için, devrimci akımlar yeniden toparlanma sürecini işçi sınıfına yönelik içinde gerçekleştirmeye çalıştılar. Fakat gerek kendi yapısal zaafı ve aşırı güçsüzlükleri, gerekse sınıf hareketinin iktisadi hareket sınırlarını

aşamayan darlığı, bu çabaları sonuçsuz bıraktı. Nispi bir başarıyı, sendika bürokrasisinin farklı kesimleriyle kurdukları ilişkiler ve kendilerini hareketin geriliğine uyarlamak alanındaki “yetenekleri”yle, eski ve yeni reformistler sağladılar. Sayıları bugün hayli azalmış devrimci gruplar ise, işçiler ve öğrenciler arasında sonuçsuz gidip gelmelerin ardından, Gazi Direnişi sayesinde nihayet en rahat uyum sağlayabilecekleri ve bir şeyler elde edebilecekleri semt yoksullarına yöneldiler. Sınıf cephesinde meydan bir kez daha eski ve yeni reformistlere bırakıldı. Hiç değilse son bir yıllık kesitte oluşmuş bulunan tablo budur.

Devrimci hareket cephesinde bu tabloyu bozan ve son bir yıllık dönemde sınırlı güç ve olanaklarını hemen tümüyle sınıfa yöneltme tutumunu, iradesi ve pratik çabası gösterenler, komünistler oldular.

Komünist hareketin nesnel ve öznel tüm temel sorunlara ilişkin değerlendirmelerinin ortaya çıkardığı görev ve sorumluluklarının gelip kesiştiği ortak eksen, sınıf hareketinin devrimci politik ve örgütsel gelişmesi için, eldeki güç ve imkanlar ölçüsünde en azami çaba içinde seferber olmak oldu. “Çürütücü tıkanıklık”ın aşılmasından Kürt hareketini bekleyen muhtemel tehlikelerin bertaraf edilmesine, kent yoksullarının muhtemel bir hareketliliğinin doğru kanallara yönltilmesinden sağlıklı bir partileşme sürecine, ve nihayet örgüt ve kadro sorunlarımızın sağlıklı bir çözüme kadar, tüm genel ve özel sorunların gelip kesiştiği bir temel müdahale alanıdır bu. Bunu dar bir “işçilik” görenler, Marksizmin ruhuna yabancı, popülist önyargılarla şekillenmiş kafalarını bir türlü değiştiremeyen budalalar olabilirler ancak.

Reformizme, özellikle onun yeni dönem liberalleri olarak tanımladığımız kesimlerine karşı sürececek kesintisiz bir ideolojik-politik mücadelenin önemi yeterince açıktır ve biz bu mücadeleyi bugüne dek sürdürüregeldik. Bu mücadele yaşamsal önemdedir. Zira kitle hareketliliğindeki darlık ve tıkanıklık, ancak onların en ileri kesimlerine yönelik bir devrimci müdahaleyle kırılabilir. Oysa bu kesimler bugün çok büyük ölçüde reformist akımların etki sahasındadır. Yineleyelim ki, bu olgu işçi hareketi söz konusu olduğunda özellikle doğrudur. Bu nedenle, sınıfın ileri kesimleriyle etkin bir devrimci çalışma içinde birleşmek, reformizme ve sosyal reformizme karşı sert ve kesintisiz bir mücadeleyle birleşmek zorundadır. Bu olmaksızın hedeflenen sonuçlara ulaşılamaz.

Öte yandan, girmekte olduğumuz yeni evrede, bunu, ne devrimci siyasal mücadelenin ve ne de işçi sınıfının devrimci öncü partisini örgütlemenin önceliklerini marksist-leninist açıdan doğru bir biçimde kavrayamayan ve ortaya koyamayanlara karşı çok yönlü bir ideolojik mücadeleyle birleştirmek göreviyle de yüz yüzeyiz. Bu mücadele, ya birilerini geçmişin ağırlıklarından kurtaracak, ileriye çekecek, böylece sonuçta proleter sosyalizminin saflarını güçlendirecektir. Ya da herşeyi ve herkesi yerli yerine oturarak, sonuçta aynı amaca bir başka biçimde ulaşılmış olacaktır.

“Proletaryanın ideolojik ve örgütsel bağımsızlığına kavuştuğu koşullarda, tasfiyecilik, bu bağımsızlığı kemirmeye ve yoketmeye yönelir. Fakat böyle bir bağımsızlığın henüz kazanılmamış olduğu koşullarda ise, tasfiyecilik, bizzat bu bağımsızlığı kazanma sürecinin önünü tıkar, engelleyici faktör olarak rol oynar.”

Bugün Türkiye işçi sınıfı hala sınıfsal bağımsızlığından yoksundur ve böyle bir bağımsızlığın kazanılmasını engelleme anlamında, çok yönlü bir tasfiyecilik baskının altındadır.

(...)

Türkiye proletaryasının siyasal sınıf bağımsızlığına kavuşurken, bugünün temel sorunudur. Bu sorunun çözümü reformizme, revizyonizme ve popülizme karşı köklü bir ideolojik mücadeleden ve işçi sınıfı üzerinde bu akımların ideolojik ve örgütsel etkinliğini kırmaktan geçer. Bu da bir tasfiye süreci olacaktır; tasfiyecilik akımların tasfiyesi süreci...

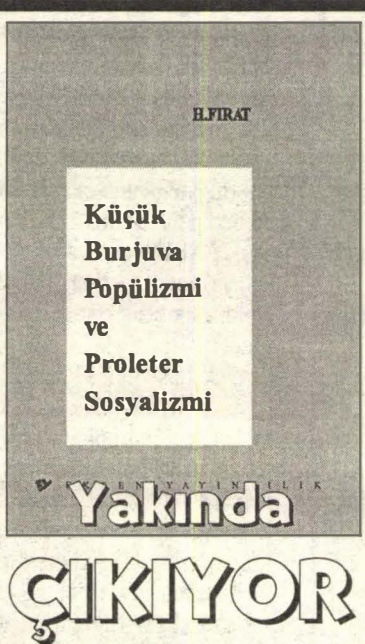
Bu, hütiünle olumlu anlam yüklü bir tasfiye sürecidir.

(...)

İnkarcılık bir küçük-burjuva sınıf eğilimidir; oysa inkar kavramı çok farklı bir içerik taşır. İnkarcılık, hareket yasasıdır; ilerleme, gelişme koşuludur. İdeolojik ve sınıfsal özü küçük-burjuva olan bir teori ve pratik, ancak bilimsel temelde eleştirilip “inkar” edilerek aşılar. Nitelik değişimine, nitelik olarak farklı bir ideolojik-sınıfsal öze ve temele ancak böyle ulaşılır. Bu, geçmişin ideolojik-siyasi, maddi, manevi her türlü olumlu ve devrimci kazanımına sahip çıkıp geleceğe aktarmayla çelişmez. Bu tür bir “inkar”ı reddetmek, diyalektik gelişmeyi inkar etmekle aynı anlama gelir.”

ISBN 975-7271-07-1 • 240 sayfa • Fiyatı: 210 000 TL. (KDV dahil.)

Y E K S E N Y A Y I N C I L I K

G. Kore'li Öğrenciler Emekçilerin Safında

Dövüşüyor!

Güney Kore Cumhuriyeti'nin toplumsal ve siyasal tarihinde önemli bir yere sahip olan öğrenci hareketi, kapitalist gelişme dönemi boyunca toplumsal muhalefetin önemli ve militan bir ayağı oldu. Bu toplumsal tabaka bugün de demokratik, siyasal taleplerin ısrarlı ve militan savunucularındandır.

Güney Kore, ABD emperyalizminin ikinci Paylaşım Savaşı sonrasında Kore'nin güneyine yerleşmesi ve çalışan sınıfların azgınca sömürülmesi sayesinde hızlı bir kapitalist gelişme yoluna girmişti. Sırtını ABD'ye dayayan ve 1948'de "bağımsızlığını" ilan eden Güney Kore Cumhuriyeti, askeri cunta yönetimleriyle işçi ve emekçi sınıfların demokratik-siyasal talepler şöyle dursun, en temel ekonomik-demokratik istemlerle gerçekleştirdikleri eylemlerine zorbaca saldırdı, yüzlercesini katletti. '50'lerden '80'lere kadar devlet terörü son bulmadı. Sendikalar kapatıldı, emekçi yığınlar açlığın ve ölümün pençesine zorla terk edildi; cuntaların kanlı kılıçları işçilerin, emekçilerin, komünistlerin ve devrimcilerin boynundan hiç inmedi.

'60'larda yoğunlaşıp doruğa ulaşan toplumsal muhalefetin öfkesi kitlesel gösterilere neden oldu. Ekonomik-demokratik talepli kitle gösterilerinde işçi ve işçi sendikalarından sonra en geniş katılım öğrencilerden geldi. Devrimci ve mücadeleci bir geleneğe sahip olan öğrenciler, askeri cuntaların ve kapitalist barbarlığın karşısında, ezilen ve sömürülenlerin yanında yer aldılar. Kuzey Kore'nin devrimci lideri Kim İl Sung'un yaşamından ve eserlerinden, Japon ve ABD emperyalizmine karşı savaşlarda Kore halkının yanında yer alan Sovyet ve Çinli komünistlerin yiğit direnişlerinden, sosyalizmin tarihsel kazanımlarından vesarsıcı etkisinden derinden etkilendiler.

Bugün de bu gençler emekçi sınıfların yanında kararlılıkla dövüşmeye devam ediyor ve dünya gençliğine yol gösteriyorlar.

Güney Kore:

Öğrenciler Diktatörlüğe Kafa Tutuyor!

Güney Kore'nin başta öğrenci gençlik eylemleri olmak üzere güçlü eylemlere sahne olduğuna periyodik olarak tanık olunuyor. Geçen hafta sonunda, başta başkent Seul olmak üzere ülkenin belli başlı tüm kentlerinde yüz binlerce öğrencinin sokaklara döktüğü ve devlet kuvvetleriyle çatıştığı oldukça görkemli ve cesur bir yeni eylem dalgası başladı. Bu eylem Kwangju katliamının sorumlularından hesap sormayı hedefliyor. Ama ülkeyi baştan başa saran eylem dalgası sadece bu taleple sınırlı olmayan, daha kapsamlı bir toplumsal rahatsızlığın, kaynaşmanın, dahası bir mücadele azminin somut ve pratik göstergesidir.

Eylem dalgasının ön işaretleri geçen Temmuz ayında belirmiş ancak araya yaz tatilinin girmesiyle o dönem hızını alamamış, geçici olarak sonuçsuz kalmıştı. Gösterilerin nedenini oluşturan Kwangju katliamı Mayıs 1980'de ger-

çekleştirilmişti. Ordunun iktidara el koymasına karşı çıkmak ve askeri darbeyi protesto etmek amacıyla düzenlenen kitle gösterilerine devlet kuvvetleri vahşicesaldırması, söz konusu kentte bir çırpıda, resmi rakamlara göre iki yüz, resmi olmayan kaynaklara göre de bu rakamın birkaç katından fazla insanı katletmişti.

Kitleler tarafından 1950/58 savaşı döneminden bu yana ülke tarihinin en karanlık sayfası olarak algılanan bu katliamın sorumlularının belirlenmesi bugüne kadar sürüncemede bırakıldı. General Hun Doon-Hwan ve Roh Tae-Woo'nun, kitle muhalefeti söz konusu katliamdan ve akabinde estirilen şiddetten sonra ezilmesi ile birlikte, sırayla devlet başkanlığı yapmaları katliamdaki sorumluluklarının üzerine yatmaları sonucunu doğurdu.

Ancak durum onu gösteriyor ki, rejimin tüm çabalarına ve aradan geçen

zamana rağmen, kitleler bu barbarlığın hesabını her fırsatta sormaktan yılmamış, geri durmamışlardır. 1992'de Kim Young Sam, birçok toplumsal ve politik sorunun yanı sıra Kwangju katliamının sorumlularından hesap sorulmasını talep eden bir kitle dinamiğinden yararlanarak devlet başkanlığına seçilmişti. Konu birkaç yıl süren bir prosedür labirentine sokulduktan sonra, kitlelerin bu talebini savunarak devlet başkanlığına seçilmiş olan Kim Young Sam'ın sorumluluğun mevcut yasalar gereği zaman aşımına uğradığını ve sorumlularının ancak tarih tarafından yargılabileceğini açıklamaması, fitillerin yeniden ateşlenmesine, öğrenci gençliğin son yılların en kitlesel eylem dalgasını başlatmasına neden oldu.

Diğer taraftan son yılların deneyimi gösteriyor ki, histerik bir anti-komünizm ve korkunç bir soğuk savaş atmosferinin, yarınasrayakın bir süredir hakim olduğu Güney Kore'de askeri faşist diktatörlüğün karakteristiklerine sahip rejimin süketini ilkin hep öğrenci gençlik bozmuş ve ardından diğer sosyal sınıf ve tabakalar daha değişik ekonomik ve demokratik talepleriyle devreye girmiştir.

ABD emperyalizminin resmen askeri işgal altında tuttuğu bu ülkede rejim her zaman toplumsal hareketliliğin önünü kaba şiddet politikasıyla kesmiştir ve kitle muhalefeti en temel taleplerinin karşısında Kuzey Kore tehdidini hep panzehir olarak kullanmıştır. Son yıllarda, gerek uluslararası düzeyde, gerekse bölgede yaşanan değişiklikler bu argümanın etkisini önemli ölçüde erozyona uğratmış ve kırmış bulunuyor. Dolayısıyla mücadelenin yeni potansiyel açılımlara sahip olduğu bu ülkede düzenin kitle muhalefeti önünü kesmekte zorluk çekeceği açıktır.

İsrail-Filistin Antlaşması:

ABD Ortadoğu'da Mevzilerini Tahkim Ediyor!

Oslo anlaşmasından iki yılı aşkın bir aradan sonra İzhak Rabin ile Yaser Arafat, Mısır'ın Taba kentinde sonuçlandırılan özerklik pazarlıklarına ilişkin anlaşmayı 28 Eylül günü Washington'da, Clinton'un düzenlediği törenle imzaladı. Oslo anlaşmasından bu yana Filistin özerklik statüsünü genişletmek ve tamamlamak amacıyla İsrail hükümeti ile FKÖ arasında bugüne kadar yürütülen tüm pazarlıkların, yapılan periyodik zirve görüşmelerinin ve imzalanan anlaşmaların Filistin halkının en temel hakları bakımından pratikte hiçbir değişiklik getirmediğini ve dolayısıyla ne derece önemsiz olduğunu aradan geçen zaman fazlasıyla göstermiştir.

FKÖ yönetici kadrosunun bir muhtariyetle ödüllendirilmesi karşılığında Filistin halkının en temel taleplerinden vazgeçilmiş, bu talepler uğruna on yıllardır oldukça zor koşullarda ve büyük bir fedakarlıkla sürdürdüğü mücadele kırılmaya, tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Sömürgeci ve işgalci İsrail devletinin denediği tüm yöntemlere karşın kıramadığı, başa çıkamadığı mücadeleyi bastırma görevi Filistin özerklik makamlarına

devredilmiş bulunuyor. Oslo anlaşmasından bu yana geçen zamanda Filistin halkının direniş ve mücadele ruhu her şeye rağmen kırlanamamış, kendisini farklı kanallarda değişik biçimlerde ifade etmeye devam etmiş ve edecektir.

Barış sürecinin ve bu sürece eşlik eden periyodik anlaşmalar serisinin çıkarlarına tekabül ettiği taraf, hiç kuşkusuz İsrail devletidir. 8. antlaşma İsrail'in özel olarak Filistin halkı üzerinde, genel olarak da bölgedeki etkinliğini, egemenliğini meşru zemin üzerinde pekiştirmek ve kalıcı kılmak işlevi görmüştür. Özerklik anlaşmasıyla Filistin yerleşim birimleri İsraili işverenler için ucuz, istenildiği gibi kullanılmaya hazır bir işgücü kaynağına dönüştürülmüştür. Bunun yanı sıra, İsrail devleti Filistinliler'e karşı yürütmekte olduğu, uzmanlaştığı kirli savaşın en kirli ve göze çarpan bölümünü Arafat'ın polis teşkilatına devretmesiyle rahata kavuşmuştur.

Ortadoğu'nun çıban başı Filistin sorununun çözümü diye adlandırılan bu süreç, İsrail'in çıkarları ve bölgedeki konumuna ilişkin sağladığı uzun vadeli

avantajların yanı sıra, esas olarak ABD emperyalizmi için bölgedeki stratejik çıkarlarını sağlama almanın, ilişkilerine ve etkinliğine yeni bir biçim kazandırmanın vesilesi olmaktadır. Söz konusu anlaşmaların esas önemi, sorunun uluslararası boyutunda yatmaktadır.

Bu önemi iki noktada özetlemek mümkündür: İlk Filistin sorununa ilişkin alanda ABD emperyalizmi tüm ağırlığını kefeye koyarak, askeri, politik ve diplomatik olanaklarını seferber ederek ve sonuçta Arafat'a sembolik bir makam vererek karşılığında bölgedeki en sadık ve güvenilir müttefiki İsrail'in konumunu sağlamlaştırmış bulunuyor.

İkincisi, Ortadoğu'nun genel durumuna ilişkin son yıllarda yaşanan ve ABD emperyalizminin stratejik hesaplarına tekabül eden değişikliklerdir. Körfez Savaşı ile başlayan bu sürecin en belirgin karakteristiği ABD'nin çıkarlarına ters düşen engellerin değişik bahanelerle tek ortadan kaldırılmasıdır.

SSCB'nin dağılması ve çökmesiyle çakışan Körfez savaşı aynı zamanda oldukça ıgreti bir konumda olan Arap

devletleri arasındaki asgari birliğin kırılması ve ABD'nin bölgeye emperyalist güç sıfatıyla tek başına yerleşmesinin vesilesi olmuştur. ABD bu aşamadan itibaren Irak'ı tamamen etkisizleştirerek diğer petrol üreticisi devletler üzerindeki çok yönlü hakimiyetini pekiştirmiştir. Irak'ın ezilmesi, Libya'nın ambargo altında tutulması, Suriye'nin centilmence tecrit edilmesi ve petrol üreticisi devletlerin tamamen yedeğe alınmalarına en son, ünlü damat krizi vesilesiyle, Ürdün'ün baştan çıkartılıp, Irak'la arası açtırılarak bölgedeki güçler dengesine yeni bir biçim kazandırılması eklenmiştir.

Sonuçta tüm dikkatler Filistin sorunu üzerinde yoğunlaştırılırken, geri planda ABD emperyalizmi Ortadoğu'yu hallaç pamuğu gibi savunmakta, bölgeyi kendi stratejik çıkarlarını azami biçimde garantiye alan bir kalıba dökmeye çalışmaktadır. ABD'nin Ortadoğu'da sürdürdüğü ve maskotluğunu Arafat'ın yaptığı bu değişimlerden en kârlı çıkan ve bölgenin *onsuz olmazsa olmaz* statüsünü kazanan tek gücü İsrail olmaktadır.

Güray ÜLKÜ Ümraniye Tabutluğunda

Baş sayıdan devam...

Kızıl Bayrak gazetesinin eski yazı işleri müdürü Güray Ülkü Gebze'de, komünistlere dönük bir saldırı kapsamında, devletin kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı. Güray ve kendisiyle aynı zamanlarda gözaltına alınan diğer komünistler götürüldükleri terör ininde 10 gün süreyle işkenceye tabi tutulmuş, ve 5'i tutuklanarak Ümraniye tabutluğuna atılmıştır. Eski yazı işleri müdürümüz, bu yoğun işkencenin hemen ardından getirildiği Ümraniye tabutluğunda, devrimci tutsakların sürdürdüğü açlık grevine katılmış bulunuyor.

Kızıl Bayrak çalışanları olarak, Güray Ülkü'nün tutuklanmasını protesto ediyor ve bugün vermekte olduğu mücadeleyi destekliyoruz. Ümraniye ve tüm tabutluklar kapatılncaya ve devrimci tutsaklar özgürlüğüne kavuşuncaya kadar mücadele yükselmeye devam edecektir!

Buca'nın Hesabını Soracağız!
Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın!
Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

**Erken öleceğiz seninle biz,
Şafaktan çok erken.
Madem ki Partizanız.
Ve madem ki zincirlerin ilk
halkasıyız,
Erken öleceğiz seninle biz.**

Yoldaşlar, Dostlar!

Sermaye diktatörlüğü azgın bir şekilde hayatın her alanında saldırıyor. İşçi sınıfına saldırıyor, emekçilere saldırıyor, özgürlük isteyen Kürt ulusuna saldırıyor, gençliğe saldırıyor, cezaevlerindeki esirlere-tutsaklara saldırıyor. Saldırmak zorunda, yoksa ayakta kalamayacak. İktidarını kaybedecek. Biz de saldırarak durumundayız. Ve saldırıyoruz. Muhalefet etmek için, tepki göstermek için değil! İktidarı almak için, sınıf bilincimizle, sınıf kinimizle, büyük bedeller ödeyerek, büyük dünyalar kazanmak için.

Buca direnişimiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan cezaevleri direniş tarihinde tarihsel önemde bir yer kazanmıştır. Şehit düşen yoldaşlarımızdan da aldığımız güçle diktatörlüğün yeni ve çok kapsamlı saldırılarına karşı devrim cephesinin barikatıyla cevap vermeliyiz. Ve zindanları mücadeleye hazırlık okulu ve direniş kaleleri haline getirmeliyiz. Onların zindanlarını onlar için kara bir kabusa çevirmeliyiz.

Bu inançla şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz, silahlarını ve bayraklarını mücadelenin en önünde ve sıcak alanlarda elden ele ulaştıracağımıza söz veriyoruz.

**Şan Olsun Bu Şanlı Mücadelede
Şehit Düşenlere!**

**Şan Olsun Bu Soylu Kavmanın
Şehitlerine!**

**Şan Olsun Mücadele,
Direniş ve Barikat Yoldaşlığına!
Yaşasın Devrim!
Yaşasın Sosyalizmi!**

Buca Cezaevi/İklim Davası Tutsağı

Kızıl Posta

"Sınıfla Bütünleştikçe, Devrimcileştim"

İçimde devrimci bir öz taşıyama rağmen, pratikte bunu dışı varamamanın sıkıntısını çekiyordum. Ancak, bir devrimci olarak işçi sınıfı ile sıcak bağ kurmaya başladığım andan itibaren hedefe ulaşmanın ilk adımlarını da attım. Bu süreç benim için oldukça yeni ve hızlı bir süreçtir.

Bir devrimci sınıfıyla kucaklaştığı, onunla bütünleştikten sonra kendisi kimliğine kavuşur. Bunu bugün çok rahat söyleyebilirim. Bu bir sınıf mücadelesidir, devrimci bir insan ise bu mücadelede bir neferdir. Sınıfının içinde, mücadele saflarında yer aldığında var olduğunu hissediyor.

Devrimci insanların yaşam felsefesinden, yaşam tarzından etkilenerek mücadelede yer almanın gerekliliğini hissettim. Bunun için de gerçekten çaba harcadım. Mücadelenin köşesinden tutan bir insan olmak yerine, bilfiil içinde olmayı tercih ettim.

Sınıf bilinçli ve sınıfıyla bütünleşen bir devrimci olabilmenin düşünüldüğü kadar kolay olmadığını öğrendim bu süreç içerisinde. Kurtuluşu uğruna mücadele verdiğin sınıfı, en geri unsurundan en ileri unsuruna kadar tanımayı başarmalısın. Hedefe bir an önce ulaşmak istiyorsan, omuz verdiğin sınıfın içinde eriyip gitmek yerine onu bir üst noktaya sıçratabilme göreviyle yüz yüzesin.

Çalışmaya ilk başladığım dönemlerde düşünsel planda bunları bilsem de, pratik olarak tecrübesizdim. Zaman içinde kazandığım deneyimler ışığında, nasıl bir yönelime sahip olunması gerektiği konusunda bilinç açıklığımı daha da pekiştirdi. Bizler sınıfa dışardan müdahale edenler konumundan sıyrılıp bizzat onlar içinde, onlarla birlikte mücadele edebilmeliyiz.

Bu ise ancak her alanda onlarla bütünleşmeyi olanaklı hale getirmekten geçer. Öyle ki, bazen günün her saatini birlikte paylaşabilmeli, her sıkıntısına ortak olabilmeli ve buna karşı tutum belirleyebilmelisin. Sofrasında ekmeğini, çayını bölüşebilmek, onun sorunlarına ortak müdahalede bir güveni getirir. Bu güven sınıfa bilinç taşıyabilmenin ön koşullarını oluşturur. Öyle bir dönemin içindeyiz ki, buna açık bir sınıf durmakta önümüzde. Dü-

zenin çürümüşlüğüyle her an yüz yüze, jandarması, polisi, düzenle ve onun kolluk güçleriyle her an karşı karşıya bir sınıf.

Sıradan bir işçi bile bugün, mücadele içerisinde kısa zamanda kendi içinde bir dönüşüm yaşayabiliyor. Daha önce kadar sermayedarın her isteğine koşulsuz boyun eğen bir işçi bile, bir ay gibi bir direniş süreci içerisinde kiminle karşı karşıya geldiğini rahatça görebilmektedir. Retrans'ta orta yaşlı bayan bir işçi "Bizim düşmanımız bu işyerinin patronu değil, tümüyle bu sermaye düzeni ve kolluk güçleridir" diyor. Yaşam öyle bir dayatıyor ki, insanlar bir çok şeyi birden öğrenmek durumunda kalıyor.

İşte tam da bu noktada devrimci iç disiplinle yürütülen bir çalışma meyvelerini mutlaka verecektir. Direniş alanlarında, evinde, fabrikasında işçinin sorunlarını onunla yaşadığın ölçüde, çözmek yönünde atılan adımları da birlikte atarsın. Bu birliktelik uzun soluklu bir sınıf çalışmasının ilk adımlarıdır, ama oldukça önemlidir. Sınıfın komünistlerle birleştiği nokta pratikle teorinin birleştiği noktadır. Ancak, her zaman gelinek noktadan daha ilerisini hedeflemeyi ve ısrarlı bir çabayı sarfetmeyi gözden ırak tutmamak gerekir.

Pratiğimiz yaşam tarzımızdan alışkanlıklarımıza kadar bir çok olgu tarafından belirlendiği de düşünüldüğünde, sınıf mücadelesine devrimci önderliğin hiç de salt düşünsel planda çözülebilecek bir sorun olmadığı daha kolay görülür hale gelir. Düşüncelerimiz, perspektiflerimiz, kıyasıya ideolojimiz pratik içinde vücut bulduğu ölçüde hedefimize yaklaşabilir, ona ulaşabiliriz.

Biz komünistler, içinde bulunduğumuz dönemi iyi değerlendirmeliyiz. MYO ve Kızıl Bayrak'ta komünist faaliyet, ve dönemin ihtiyaçları üzerine yazılanları döne döne okuyup yaşamımıza uygulamalıyız. Sözde değil özde sınıf bilinçli devrimciler olarak hareket etmeliyiz. Dönüşümü kendimizde başlattığımızda, hedefimiz doğrultusunda hızla mesafe almanın önünde hiçbir engel de kalmayacaktır.

H.Carmen/İSTANBUL

Cezaevleri Egemenlere Yetmiyor

Sermaye devleti cezaevlerindeki baskılarını arttırarak sürdürüyor. Baskı ve terör uygulamaları çeşitli yöntemlerle sürdürülüyor. Yeni yapılan ve basına bir otel gibi tanıtılan Ümraniye Cezaevi bunlardan birisidir. Yapısı itibarıyla devrimci tutsakları tümüyle baskı altında tutmak, insani ihtiyaçlarını engellemek ve tutsakların burayı bir okula çevirmesine engel olmak için yapılmış bir cezaevidir. Yeni tutsak alınmış devrimcilerin diğer devrimci kadrolarla ilişkisini kesmek, onları tecrit ederek teslim almak istiyorlar.

Fakat bütün bunları

başaramayacaklar. Tarih bugüne kadar göstermiştir ki, devrimci iradeyi ve inancı hiçbir baskı ve işkence yenememiştir. Nazi zindanlarında bir direniş destanı yazmış olan Julius Fučík'dan en son Kore'de 43 yıl cezaevinde bir hücrede kalan ve devrimci düşüncelerinden hiçbir şey kaybetmeyen Kim Sun Myung'a kadar tarih bunun kanıtlarıyla doludur.

İşçi ve emekçi sınıfın cezaevlerindeki baskılara aktif bir tarzda karşı çıkması ve toplumun tüm ezilenlerinin öncülüğüne soyunmasının yolu onun öncü ihtilalci partisini yaratmaktan geçiyor. İşçi sınıfı ile devrimci hareketin bütünleşmesiyle işçi sınıfının bir çok üyesi de hapislere kitlesel olarak konulacaktır. O zaman cezaevlerinin sadece devrimciler için değil, aynı zamanda bu sömürü düzenine karşı olan herkes için, işçiler için de yapılmış olduğu anlaşılacaktır. İşte o zaman cezaevlerindeki devrimciler yalnız kalmayacaklar, cezaevlerine yeni gelen işçiler dışarıya daha da bilinçli olarak çıkacaklardır.

Cezaevlerindeki baskı ve işkenceler, sermaye iktidarı sürdürdükçe devam edecek, ama hiç bir zaman devrimci iradeyi ve düşüncüyü teslim alamayacaktır. İşçi sınıfının devrimci tutsakları sahiplenebilmesi için, onun partisini kurmak görevi yine devrimcilere düşüyor.

M.Ç/Geyve Kapalı Cezaevi

Kızıl Bayrak Dalgalanıyor

Okurlarımızın ve devrimci kamuoyunun yakından bildiği gibi; Kızıl Bayrak'ın, devletin sürekli toplatma, dağıtımını engelleme, çalışanları işkenceye terör estirme yöntemleriyle boğuşarak, bir yılı aşan bir yayın yaşamı oldu.

30. sayıda bu baskılara bir yenisi daha eklenmiş bulunuyor. Sermayenin terör cumhuriyeti, uyguladığı baskı ve şiddet kâr etmeyince, bu kez de "yayınını durdurarak" Kızıl Bayrak'ı engelleme yolunu tuttu. Ne var ki, sermaye düzeni ve onun kolluk güçleri, henüz neyle karşı karşıya olduklarının farkında değildirler. Engellemeye çalıştıkları savaşa proletaryanın kızıl bayrağıdır, sosyalizm idealidir. Yeryüzünde proletarya ve burjuvazi, ezen ve ezilen var oldukça, kentlerin fabrikalarında, varoşlarında dolaşmayı sürdürecektir olan o meşum

Baskılar Bizleri Yıldırıamaz!

hayalettir. Gazetelerin yayınına engellemeye çalışarak, devrimcileri işkenceye çekerek, katlederek bu hayaleti durdurmak, sosyalizmin kızıl bayrağının dalgalanmasını engellemek olanaksızdır.

Uzerimizdeki devlet terörü, sadece yayın durdurma yoluyla değil, çalışanlarımıza yönelik saldırılarla da artırılmıştır. Çalışanlarımız gittikleri her genel eylemde, her gösteri, yürüyüş ve mitingde özel takibe alınarak, sürekli izlenerek tedirgin edilmeye çalışılmaktadır. Son afişlemeler sırasında gözaltına alınan iki çalışanımız, polisin Vatan'daki terör yuvasında sistemli işkenceye tabi tutulmuşlar, askı, tazyikli su ve cinsel tacize maruz bırakılmışlardır.

Yine, Sağmalcılar cezaevindeki

yakınlarıyla görüşe giden ve cezaevi önünde yapılan basın açıklamasına katılan iki arkadaşımız yakın zamanda gözaltına alınmışlardır.

Baskıların bizi yıldıramayacağını defalarca söyledik, söylemeye devam edeceğiz. Ta ki, bu sömürü ve zulüm düzenini asalakların başına yıkıncaya ve sosyalizmin kızıl bayrağını kapitalizmin burçlarına dikinceye kadar...

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
İŞÇİ SINIFI SAVAŞACAK!
KIZIL BAYRAK YÜKSELECEK!**

**Kızıl Bayrak Yükselerek!
Sosyalizm Kazanarak!**

EKSEN Yayıncılık ● Güncel Politik Broşür Dizisi:1

Derleyen: R. AKTAN

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● Ağustos 1995 ● Birinci Baskı

Baskı: SERLER Matbaacılık/ İSTANBUL

Fiyatı: 30 000 TL.

EKSEN Yayıncılık

Yönetim Yeri: Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray/İSTANBUL Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● Gebze: Hacı Halil Mah.

1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90 ● İzmir: 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604

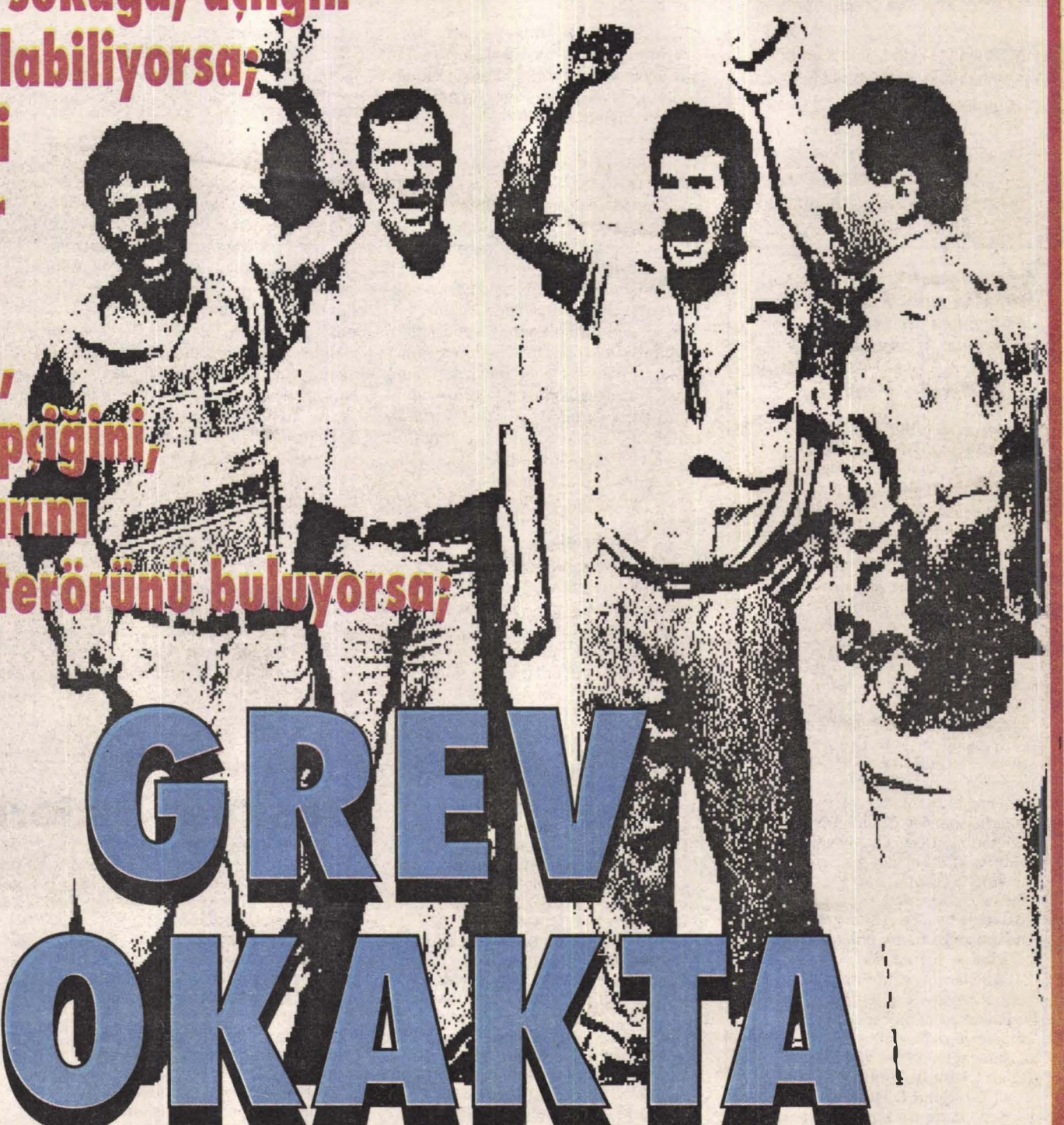
Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● Ankara: İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye Tel: 0 (312) 229 40 19 ● Adana:

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MGK, "Sokakta Grev Yapılmaz!" DİYOR...

**Bu ülkede zulüm gemi aزیya almışsa;
Ülkenin direnen, savaşı en yiğit evlatları sokakta,
evde, zindanda alçakça katlediliyorsa;
Ulusal özgürlük ve eşitlik bayrağını yükselten bir halk
faşist-sömürgeci bir savaşla kıyımdan geçiriliyorsa;
Yüzbinlerce işçi sefalet ücretine mahkum ediliyor,
bir kalemde sokağı, açlığın
kucığına atılabiliyorsa;
Direnen işçi
ve emekçiler
karşılarında
polis copunu,
jandarma dipçığını,
MGK kararlarını
yani devlet terörünü buluyorsa;**

BU GREV SOKAKTA YAPILIR!